

Digitaliseret af | Digitised by



Forfatter(e) Author(s):	Oehlenschläger, Adam.
Titel Title:	<u>Oehlenschlägers nye poetiske Skrifter.</u>
Alternativ titel Alternative title:	Nye poetiske Skrifter.
Bindbetegnelse Volume Statement:	Vol. 3
Udgivet år og sted Publication time and place:	København : trykt paa Forfatterens Forlag, hos H. F. Popp, 1828-1829
Fysiske størrelse Physical extent:	3 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

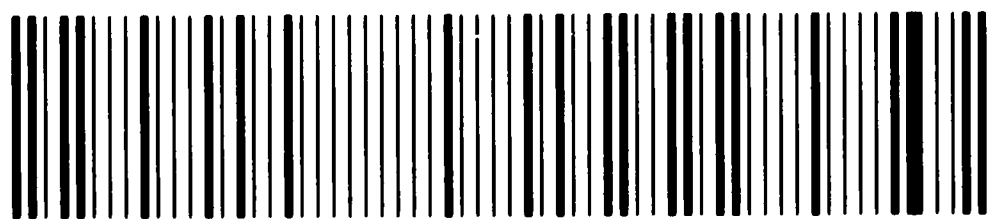
The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.





52.-119.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 52 8°



1 1 52 0 8 05663 8

+ Rex



Dehenschlägers

nge poetiske Skrifter.

Tredie Deel.

Kiöbenhavn 1829.

Trykt, paa Forfatterens Forlag, i det Kjøbiske Officin.

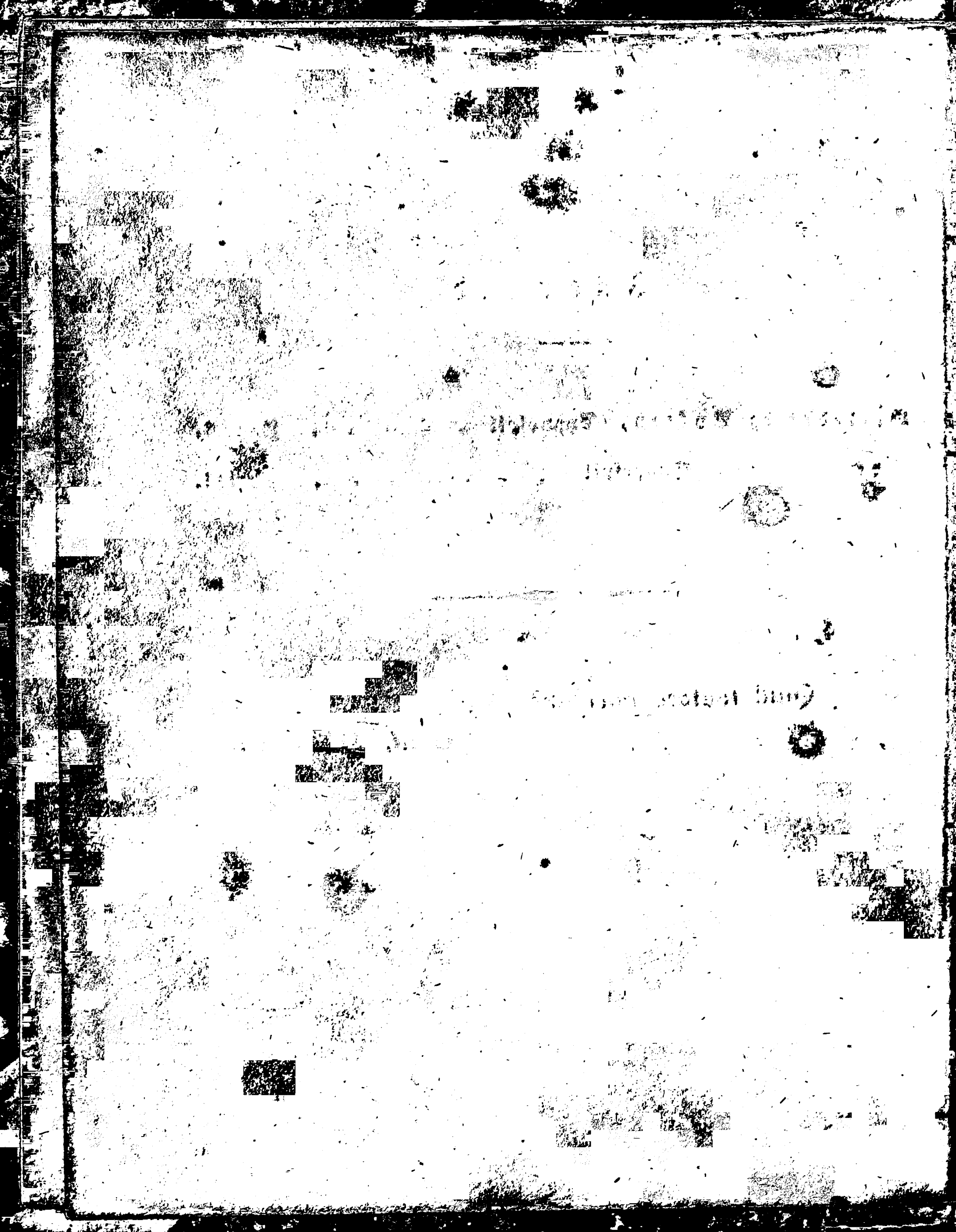


Indhold.

Billedet og Busten, Syngeespil	Pag. 1.
Oberilelsen, Syngeespil	: 111.

Quid tentare nocebit?

Ovid. Deucalion.



Billedet og Busten.

P e r s o n e r n e :

Viktor, en ung Maler.

Luiſe, hans Forlovede.

Middelboe, hendes Fader, Lømmermester.

Baron von Silberblume.

Jonas, en Digter.

Værten i Bildmanden.

Fire Gæster.

Ole, Baronens Dreng.

To Tienere.

Handlingen foregaaer i Roskilde.

Første Handling.

(Malerstue).

- Viktor (staaer op fra sit Arbeide).

Skønne Kunst! dig vil jeg dyrke,
Tro i Livet, tro til Død.
Hør Musa, giv mig Styrke;
Tryl mig, med din Farveglød!
Lette Tris! lad mig skue
Klar din stribetrunde Bue.
Med dit Prisma mig indvie
I dit hele Trykkeri!

Snart med Lys og snart med Skygge,
Lær, dit Tempel mig at bygge,

(1 *)

Fast — skøndt det paa Dunster staaer.
 At min Aand sig dristig svinger!
 Psykes Sommerfuglevinger
 Drnevingen overgaaer.

Musa! ja, du vil mig vise
 Wei, til dine Blomsterbed;
 Thi du kom, som min Luise,
 Og din Kraft er Kiærlighed.

Jeg har godt Haab! Min Kunst gaaer frem, jeg øver dag-
 lig Haand og Die meer, og vil bringe det over det Almin-
 delige.

(Han hensætter det Billed, han har malet paa, og
 tager et andet frem).

Det gamle Skabilken er nu ogsaa færdigt. Næsten er det
 Skam for en Kunstner, at male saadan et Ansigt. Og
 dog — en bedre Harpax-Physiognomie kan man ikke ønske
 sig. Er det ikke dog en Lykke, at Forsængeligheden tit gaaer
 Haand i Haand med Gierrigheden? Ellers fik en stakkels
 Maler aldrig noget at fortjene.

(Lukker Døren op til et andet Værelse og seer derind).

Hvis jeg kun ikke forskiertser hans Bevaagenhed, ved at sige ham min Mening, om alle disse deilige Malerier, som han købte paa sidste Auction, og sendte mig til Bedømmelse. Men hvorum alting er, maa jeg være ærlig.

(Seer ud af Vinduet).

Der kommer Herr Jonas alt; fra forrettet Morgenværk, ud af Bærtshuset. En forulykket Poet, kalder man ham; man skulde heller sige: en ulykkelig Poet. Thi Digter er han virkelig. Skade for den Mand, at han er forfalden. Jeg havde Lyst til at tale med ham engang; thi det er vist en Original. Saa sandt jeg lever, kommer han ikke herop. (Det banker): Kom ind!

J o n a s

(stikker Hovedet ind ad Døren).

Er det ærlig meent? Maa jeg virkelig komme? Forstyrer jeg ikke?

V i k t o r.

Aldeles ikke, Herr Jonas! Jeg er just færdig med mit Arbejde.

J o n a s.

Jeg saae Dem staae i Vinduet, og sluttede deraf, at

De i det mindste pustede lidt. Ellers var jeg ikke kommen. Thi Morgenstund har Guld i Mund; og skøndt jeg ikke bestiller noget, fornøier det mig dog at see Andre arbeide. Jeg har i gamle Dage givet mig af med Allehaande; og duer jeg ikke selv meer, kan jeg dog i det mindste see, hvad Andre due til.

Viktor.

De er altfor beskeden.

Jonas.

Nei saa Gud er jeg ikke, Viktor! Jeg er en storagtig Diogenes i min Tønde; og naar man først sidder der, kan man byde hver Alexander Trods. Men nok om det! Jeg maatte dog engang gjøre Deres Bekiendtskab. Havde De boet i en anden By eller et andet Land, saa var det sagtens lettere, end nu, da vi ere Naboer, der længe have gaaet og seet paa hinanden, og ikke vidst, hvorfor vi idag skulde komme nærmere end igaar. Men jeg gad ikke bie, til et Dpløb, eller en Skorsteensild bragte Beskiendtskabet i Gang, paa Trappen eller Gadehjørnet. De maler saa mange smukke Billeder, hører jeg; og jeg er ligesom Børnene, jeg gider gierne seet Billeder. Man har ogsaa sagt mig, at De maler stygge Bil-

leder. Men selv hvad der er hæsligt i Naturen, kan undertiden være smukt i Kunsten. Nøgtet siger, De maler Baron Silberblume; og det er en Mand, som jeg aldrig kan faae nok af, hverken in natura, eller in effigie.

V i k t o r.

Der sidder han!

J o n a s.

Ja ved den levende Gud! I Legemstørrelse! ligesom Skalde-
penden, til der, hvor Hjertet skulde begynde.

V i k t o r.

Finder De det ligt?

J o n a s.

Som to Draaber — muddret Vand! Fortræffeligt Viktor! De bliver en god Maler, det kan jeg sige Dem. Det menneskelige Ansigt er en Afgrund, hvori kun faae Malere bunde og de fleste drukne. Naar det kommer høit, male de os Overfladen af et Ansigt. Hvad kan det hielpe?

V i k t o r.

Meget sandt! Et godt Portræt maa man kunne skue
lige ind i Sjælen.

Jonas

(bestandig betragtede Billedet).

J det mindste lige ind i det Hul, hvor Siælen skulde sidde. Og det er Tilfældet her. Og hvor vanskeligt, at træffe det Egne, midt i Sumpen af det Alleralmindeligste. At male en Apollo er ingen Sag, naar han staar der; man behøver kun at copiere de tydelige Former; men en bestemt Rækel, midt i Brimlen af Rækler, — det er en vanskelig Opgave!

Viktor.

De kiender ham, horer jeg. Smidlertid maa jeg dog forsvare ham lidt, da min Lykke tildeels beroer paa hans Gævmildhed. Han har lovet mig tohundrede Rigsdaler, hvis han finder sit Billede ligt; med denne lille Sum kan jeg, med den Emule jeg har sammensparet, sætte Bo, og ægte min Luise.

Jonas.

Jeg veed det nok! Naar det ikke koster for meget, vil han gierne spille en Mæcen i Vestlommeformat. Og overalt, naar det gielder Forsængeligheden, spørger han aldrig om Penge. Han begyndte med at være Nagerkarl; og da han paa denne Maade havde erhvervet sig betydelig Formue,

fik han Lyst til at give sig. Men hans Kone kunde ikke holde det længer ud end et halvt Aar; hun døde. Han reiste udenlands, uden at vide noget og uden at forstaae noget. Af alting forekom det ham lettest at blive Kunstkiender, saadan som Moden er. Han løb omkring i Gallerier og Ateliers, snakkede med Malere og Billedhuggere, og bildte sig nu ind at være en heel Karl. Han har ogsaa ladet sig nobilitere udenlands. Da han var i Rom, bestilte han sin Buste hos Canova, for 2000 Specier; og Canova, som begyndte med en Løve af Smør, fortvivlede heller ikke om at frembringe noget Stort af Baron Silberblumes bløde Materie. Nu opmuntres Manden ogsaa indenlandsk Kunstskid med 200 Daler. Det er jo alt hvad man kan forlange. Men tag Dem iagt, at han ikke betænker sig.

V i k t o r.

O det har ingen Nød. Gjør mig ikke bange!

J o n a s.

Har han lovet dem Pengene i Bidners Overbærelse?

V i k t o r.

Så, naar han er fornøiet med mit Arbeid og finder, det ligner.

Jonas.

Au! Det var en forbandet Clausul.

(Efter et Diebligs Betænkning, gnider han sig lystig i Hænderne).

Men frygt ikke! Skulde der komme Ugler i Mosen —
lad mig hente, stol paa mig!

Viktor (forundret).

Paa Dem?

Jonas.

Ja De maa nok studse! Thi hvem er jeg? Skal jeg ogsaa give Dem en theophrastisk Skildring af min Person? Jonas, den rød næsede Poet, der boer paa et Loftkammer i et Bærtshuus; der sover om Dagen, drikker Morgen og Aften og læser om Natten, ved en Praas, i Halsen paa den Flaske han sidst tømte; af hvis Dyne Fæderne flyve, som Unger fra Reden; hvis Bohave er et Fyrrebord, med to Been, tre Bøger, hvoraf han har laant de fleste, og en tomt Sælhundskuffert; der gaber som en sulten Hai, for at faae noget, at fylde sine Indvolde med.

Viktor (med Deeltagelse).

De har ogsaa engang været forlovet, Herr Jonas!

Jonas (alvorlig).

Naar De veed det, saa har De vel ogsaa hørt, at min
Kæreſte ſlog op med mig.

Viktor.

Maaskee kunde hun ikke finde ſig i —

(ſtandſer).

Jonas.

At jeg drak? Om Forladelse min unge Ven, vogt
Dem for en Anachronisme i Deres hiſtoriske Kritik! Hun ſlog
ikke op med mig, fordi jeg drak; men jeg drak, fordi hun
ſlog op med mig.

Viktor.

Stakkels Mand!

Jonas.

Na jeg vil ikke beklages.

Viktor.

Hvorfor er De ikke lykkelig, ſom jeg? Min Luise elſker
mig inderligt.

Jonas.

Gratulerer!

Viktor.

Kærlighed er Livets bedste Glæde.

Jonas.

Viin er den næstbedste.

Viktor.

Som Solen, evig ung og ny,
Udbreder Amor Glædens Lue.

Jonas.

Dit skiuler Solen sig bag Sky,
Da trøster Bachus med sin Dru.

Viktor.

Hvor er en Blomst, som Rosen rød?
Den vækker Elskovs hulde Tanke.

Jonas.

Er Skæbnen bitter? Gjør den sød!
Hist vinker Evan, bag sin Ranke.

Viktor.

O Salighed! O Elskovs Fryd!
Du gjør os alle Glæder kære.

Jonas.

Men Vinet har en deilig Dyd,
Den lærer Glæden at undvære.

Begge.

Hver Befymring }
 Armor }
 Bachus } dræber ;

Saa stor, saa vældig er hans Magt.

Viktor.

Et Kys af min Luises Læber —

Jonas.

Naar Glasset kysser mine Læber —

Begge.

Er Ilden i mit Hierte vakt.

Viktor.

Gi mig forlade

Skal du og mattes,

Salige Glæde

Evulm i mit Bryst!

Jonas.

Riølige Blade

Sielden mig fattes,

Lædskende Bæde
 Skænker mig Trøst.

V i k t o r.

Modig, med Glen!
 Kraft i mit Die!
 Intet paa Kloden
 Standser min Fart.

J o n a s.

Trødsket er Pilen;
 Grenene bøie
 Ned sig mod Floden,
 Visne vel snart.

V i k t o r.

Broder jeg ynker dig!

J o n a s.

Jeg vil ei ynkes.

- V i k t o r.

Glat er min Pande!

J o n a s.

Min skal ei rynkes.

V i k t o r.

Min bedste Fryd skal nu begynde,
Da visnet er dig alt din Naar!

J o n a s.

End skinner Solen i min Tønde,
Naar ingen den i Veien staaer.

B e g g e.

Salige Glæde	}
Trostande Bæde	
Dig priser min Stemme,	
Dig dyrker min Sang.	

V i k t o r.

Lær mig at haabe!

J o n a s.

Lær mig at glemme!

B e g g e.

Da skal ei Barmen
Føle sig trang.

J o n a s.

Og nu min unge Ven! tænk paa Jonas, men hav
ingen Medlidenshed med ham. Han frabeder mig al Condo-

lence, som kun vilde forege hans billige Sorg. Sammenligner jeg mig ogsaa med Diogenes, saa er det kun en Lignelse, og Lignelser halte. Jeg er langt lykkeligere end han; thi han sad i den tomme Tønde, og der er Viin i den, jeg sidder hos. Naar De er i Baande, saa lad mig hente! Jeg skal ærligt staae Dem bi; og hvorum alting er, Deres tohundrede Daler skal De ikke gaae Glip af.

(Gaaer).

Viktor (alene).

Det Menneske har Noget i sit Ansigt, som indtager mig for ham, som hverken Sviir eller Lidenstkaab har kunnet udslette. Der er noget ærligt, lunefuldt, følsomt deri; som om han satte Sundheden til, af blot Ironie; som om hans Driksældighed kun var en Satire over den menneskelige Skrøbelighed. Mit Hierte siger mig, at jeg vil finde en Ven i ham. Maaskee overtaler jeg ham til at blive ordenlig; men hvordan den arme Dævel vil hjælpe mig, det begriber jeg ikke.

(Han gaaer).

(G a d e).

Paa høire Haand Middelboes Huus ligeoverfor Bærtshuset. Et nedblæst Skilt staaer ved Døren.

Baron Silberblume. Ole.

Silberblume.

Jeg troer ganske sikkert Ole, at jeg har gjort en god Coup, med at købe de gamle Malerier paa sidste Auction, i afgangne Commerceraad Pilegreens Stervbo; thi det var ogsaa en curios Mand, som havde reist og lagt sig efter de bildende Kunster.

Ole.

Men hvad vil naadig Herre med alt det gamle Skramleri? Det staaer jo bare og fylder op.

Silberblume.

Ja du taler, som du har Forstand til Ole! Det er paa Verre meget muligt, at jeg har tilkøbt mig en stor Skat; og den hele Stads har dog ikke kostet mig mere end 24 Rbd. 3 mk. og 14 sk.

Ole.

Baronen kunde faae meget bedre Billeder for 2 sk. Styk-
ket, hos Nürnberggeren i Kiøbenhavn.

Silberblume.

Ja det troer du, Ole! Men du taler, som den Blinde om Farverne. Du skal vide, at jo ældre og sortere og jo mere tilrøgede Malerierne ere, desto bedre ere de. Thi det beviser, at de ere fra den gode gamle Tid, da Kunsten endnu ikke var i Aftagende. Det er en ædel Kunst, Ole, som ofte ikke er at opveie med Penge.

Ole.

Blive da Billederne bedre, ligesom Skinkerne, naar de blive røgede?

Silberblume.

Køgen kan en duelig Restaurateur let vaske af igien, og hvad der mangler i Tegning og Colorit, kan han let sætte paa igien; og naar det saa bliver firnisset og sat i en smuk forgyldt Ramme, saa kan du troe det faaer Dine at see med.

Ole.

Hvad kan da saadan et Skilderi være værdt, naar det har faaet Dine?

Silberblume.

Det er ligesom det er til. Er det en Rafael eller en Correggio, saa kan det være en 40, 50000 Daler værdt. Er

det en Titian eller en Carravaggio, 20000 Dl.; og er det af den gamle tyske eller nederlandske Skole, kan det dog altid være sine flere tusind Daler værdt.

Dle.

Død og Plage, fik Malerne saameget for deres Arbejde? De maae have været hovedrige Folk.

Silberblume.

Nei, de fleste døde af Sult. Det er Alderen og Sigtendheden, skal jeg sige os, som gjør deres Værker kostbare. Saalænge en Kunstner lever, kan han jo frembringe saameget af den Stads, det skal være; det er der ingen Maritid ved; men naar han er vel død, saa kan man gjøre sig til af hans Værker; og saa kommer det især an paa at eie Noget, som ingen Andre har. Det er især den Fornøielse, som de skønne Kunster yde; og det har en stor Indflydelse paa Smagens Dannelse og Hjertets Forædling, min Søn!

(Han tager en Liste frem).

Men her er Sager, som jeg skulde tage forbandet fejl af, hvis der ikke mellem dem, hist og her, skulde sig en fornem Herre incognito (læser). "En Dame med Sæt, som spiller efter Moder paa en Mandoline." Det er sikkert en Li-

tian; thi Farven er saa tynd strøget, at man kan kiende Lærredstraadene, og saa er dog Tonen saa varm, saa varm —

Dle.

En Tone? Hvor kan en Tone være varm?

Silberblume.

Ja det gaaer over din Forstand og dybt ind i Præstens, Dle (læser): "Et Par Soldater, med Fier i Hattene, der drikke D i en Kielder, medens Lyset falder ned af Trappen, giennem Kielderhalsen." — Kunde gierne være en Caravaggio, thi han var stiv i at male Kielderfolk. Desuden er den halve Deel af Figurene sort og Halvdelen hvid; og denne pludselige Overgang fra Lys til Skygge, var just hans Force. (læser): "En Pige, som malter en Ko paa en Mark." — Formodentlig en Teniers. "En Mand i et Spiiskammer, som sficerer en tyk Skive af en hollandsk Ost." — Kunde gierne være en Ostade; især for Ostens Skyld, som er fortræffelig, af den ægte hollandske Skole. — "Tre fede Madamer, der forestille de tre Gratier, et allegorisk Billede." Af Rubens! det mærker man paa Zinoverpletterne i Rødfordybningerne. — "En Eremit, som giver sig selv Riis, og græder af Glæde, medens Taarerne meget symetrisk falde ned, tre og tre, paa

hver Side af Kinderne." — Udentvivl af den gamle tyske Skole. — "En Skorsteensfeier, som ganske grimet i Ansigtet, stiger ud af en Skorsteen, oplyst af en Tranlampe." — Det er det bedste Stykke i hele Samlingen! Hvis det ikke er en Rembrandt, vil jeg aldrig være ærlig.

(Han putter Listen i Lommen).

De.

Men Baronen staaer der og læser om andre Billeder og mærker ikke eet, som han har lige i Nærheden. Det er Værtshuusskiltet, den store Abekat, der er blæst ned i sidste skræffelige Nattestorm, og stillet hen ved Tønnen. Ei ei! han er kommen følt til Skade! Til Værtshuusskilt duer han ikke meer. Men kanske kunde Baronen købe ham, og sende ham til en Restaurateur, at han kunde faae sit Huld igien. Saa kunde der maaskee endnu komme et Par tusind Daler ud af det; thi Væstet er sort og tiltrukket nok, hvad det angaaer, og har hængt der i mange Aar. Jeg husker endnu, da jeg var lille, og maatte gaae i Skole hver Morgen med Forklaringen under Armen, hvor jeg misundte den Abekat, og tænkte: Du har godt, du kan hænge der og dingle og dovne den udslagne Dag.

Silberblume.

Tag mig det Skilt herhen, og lad mig see! Ha ha! en Drang-Utang, med en Kølle i Haand. Ganske passabelt malet; for et Værtshuus-skilt slet ikke saa galt. Kunde gjerne være en Bowermann eller en Hundekøter.

Die.

Men maatte jeg spørge Baronnen, uden Fortrydelse, hvad er egentlig en Drang-Utang? Den gaaer jo paa Bagbenene, ligesom vi; er det et Menneske eller et Fæ?

Silberblume (medlidende).

Sa, min gode Dreng! Det er et stort Spørgsmaal, til hvad Klasse man skal regne dette Slags Skabninger. Jeg troer endnu bestemt, det er en ulykkelig forstødt Menneskerace, ligesom hine Parias i Ostindien. Og hvem veed, naar man sendte dem nogle Missionærer, og indførte den ny over hele Europa indførte, letfattelige Læremethode —

Die.

Kors hvad Baronnen veed Besked om alting. Jeg har lært meer i det halve Aar, jeg har tient ham, end al min øvrige Levetid.

Silberblume.

Ja jeg troer nok mange kunde have godt af min Omgang. Og dog skye de unge Herrer mit Selskab. Tænk dig engang! der var endogsaa Een forleden, som understod sig at kalde mig en Flynnder!

Die.

Her i, Roeskilde?

Silberblume.

Ja.

Die.

Ja det var maaskee en Compliment, naadig Herre! Thi de Roeskilde = Flynndere staae i stor Anseelse.

Silberblume.

Jeg veed nok hvoraf det kommer. Jeg behøvede bare at stifte et Academie for de skionne Kunster, med varm Mad og god Biin, saa skulde du see, hvor de vilde leire sig omkring mig, som Fluer om en Sirupskrukke. Men jeg giver, dem Pokker. Jeg har Mit paa det Torre, og veed bedre hvad Penge due til.

Tossen spørger: Men min Rikere,
 Hvor kan Pengeskrinet være
 Dog din Siæl saa dyrebar?
 Herpaa lyder dette Svar:
 Kiender I ei Eventyret,
 Om den Lampe Drengen gneed?
 Og saa bragte ham Uhyret
 Hele Jordens Herlighed.

Elig en Lampe selv jeg eier,
 Den Aladdins langt opveier,
 Ikke mindre underfuld;
 Hans var Kobber, min er Guld.
 Gnides den — hver Længsel tier!
 Hiertet kiender intet Savn.
 Derfor kaldes jeg en Gnier!
 Det er just mit rette Navn.

Heste, Rogne, gode Klæder,
 Gaard og Hauge, Rang og Hæder,
 Jeg tilgneed mig ganske nemt.

Get kun fattes, det er slemt!
 Jeg er gammel, og betaler
 Gierne strax hvad jeg formaaer,
 Hvis mig Een for tusind Daler
 Sælge vil en halv Snees Aar.

Dle.

Tusind Daler, for ti Aar? O gid jeg kunde sælge
 Baronen en halv Snees af mine! Jeg har nok igien, som
 jeg ikke faaer noget for.

Silberblume.

Ja Gud give du kunde, min gode Dreng! Jeg skulde
 afkøbe dig, ikke blot ti, men tyve Aar, ja din hele Leve-
 tid, for, om det saa var 20000 Rbdlr. Men det er umuligt
 Dle! Saavidt har Videnskaben endnu ikke bragt det. Ja
 man taler rigtignok meget om den dyriske Magnetisme! Du
 er et godt Dyr Dle! Og kunde du maaskee lære at stryge
 mig saadan med Hænderne, at jeg fik Kræfter —

Dle.

Vil Baronen give mig hundrede Daler, skal han gierne
 faae saa mange Stryg, han forlanger.

Silberblume.

Nei Tak Ole! Jeg har Udgivter nok. Paa min sidste Reise bestilte jeg min Buste hos den berømte Canova, for 2000 Specier; og man siger, den kommer alt. I et godt Laug, for en Maanedes Tid siden, lod jeg mig ogsaa forlede til at bestille mit Portræt, hos denne Viktor, som boer deroppe paa Nvisten; og saa var jeg saa taabelig at love ham 200 Daler for de Smørierie. Det seer godt ud!

Ole.

Ja især med de 2000 Specier.

Silberblume.

Ikke andet end det? Dem giver jeg med Fornøielse. Det gjør Opsigt, kommer i Aviserne. En Buste af Canova for Baron von Silberblume, for 2000 Specier! Hele Europa vil tale derom. Men to hundrede Daler til en Landsmand! En fattig, ubekiendt Diævel! Det skæder mig i Hjertet. De Penge ere jo reent fastede i Rendestenen. — Men jeg tænker da nok, jeg skal slippe; thi jeg skal kun betale, naar jeg finder at det ligner; og naar jeg nu bare siger, at det ikke ligner —

Dle.

Saa har naadig Herre fundet to hundrede Daler i
Kendestenen.

Silberblume.

Gaae nu hjem Dle, og bær dig fornuftig ad. Man
figer, du er bange for Spøgelse, og gjør mig Dptøger i
Huset. Er det sandt?

Dle.

Ja det kommer af den gamle øde Lade, jeg maa igien=
nem, hvor Lemmene ere lukkede, og hvor der næsten er lige=
saa mørkt om Dagen, som om Natten.

De Pokkers Knægte, narre mig tit,
Naar jeg kommer i Laden fra Stuen,
Opstille de hisset noget Hvidt,
Der seer ud som et Liig med Huen,
Dg griner fælt, o Bee og Bok,
Som Gienfærd i Maanskinsluen.

Silberblume.

Hvad var det da?

D l e.

Sidst en Hueblof,
I Herrens Pudderfkiorte.

Silberblume.

Saa tag du kun en dygtig Stof,
Dg hug dertil, saa gaaer det nok.

D l e.

Uf gid det alt var borte !

Silberblume.

Med Aander har det ingen Nød,
Hold du kun gode Miner!
Naar du er død, saa er du død.
Vi Menneſker er kun Maſkiner !

B e g g e.

Naar man er død, saa er man død,
Vi Menneſker er kun Maſkiner.

Silberblume.

Dg naar Maſkinen gaaer i-ſtaaer,
Kan den ſom Aand igien ei gaae;
Der ingen Aander ſpøge.

Hvad gavned vel et ſligt Forſøg ?

At døe for Alvor, er ei Spøg;
Den vilde kun Sorgen forege.

Begge.

At døe for Alvor, er ei Spøg;
Den vilde kun Sorgen forege.

De.

Den lange Peter jeg mistænkt har,
At han mig ofte skrækker.

Silberblume.

Saa hug du til den blege Nar,
Naar Ragnet ham bedækker.

Begge.

Med Ander har det ingen Nød.
Dø Overtroen piner!
Naar man er død, saa er man død;
Vi Mennesker er kun Maskiner!

(De gaae).

(Viktors Bærelse.)

V i k t o r. L u i s e.

V i k t o r.

Min Luise!

L u i s e.

Kjæreste Viktor!

V i k t o r.

Du har været i Haugen?

L u i s e.

Dg seet til mine Blomster. De staae alle saa friske og herlige, som om de glædede sig til, at de skulde flættes til min Brudekrands.

L u i s e.

Rosen rødmer —

V i k t o r (falder hende i Ordet).

Kjærlighed!

Men din Kind er mere blid.

L u i s e.

Lilien —

V i k t o r.

Din Ufskyldighed.

Men din Haand er mere hvid.

L u i s e.

Negliger —

V i k t o r.

Din Munterhed,

I en venlig Farvestrid.

L u i s e (smilende).

Dg med disse Blomsterlarver

Tænker du at smigre mig?

V i k t o r.

Maleren maa bruge Farver

Til de Ord: "Jeg elsker dig!"

L u i s e.

"Jeg dig elsker!" Søde Ord!

Meer end hele Vaarens Flor.

B e g g e.

Jeg dig elsker! Søde Ord!

Meer end hele Vaarens Flor.

L u i s e (betragter Blomsterne).

Ælsomt! Vaaren er den samme,
Kommer eens igien hvert Aar;
Ovrrasker med sin Flamme
Deilig dog, som første Aar!

V i k t o r.

Dg skøndt om en deilig Pige
Man det samme kun kan sige —
Aldrig, naar man elsker lidt,
Kan det siges dog for tit.

B e g g e.

Lad os elske froe i Vaaren,
Som sin Befyr Rosen hist,
Som sin Mage Fugl paa Dvist.
Kun af Veemod funkle Taaren!
Lad os elske troe i Vaaren,
Nyde Glædens hulde Frist.

L u i s e.

O kære Viktor! Saa kiedsommeligt som det maa have
været dig, at male den gamle, hæslige Baron, saa vil dog

dette Arbeide være dig til største Nytte; det vil bringe dig for Drde, og skaffe dig Kunder.

V i k t o r.

Det haaber jeg ogsaa; thi han er bekiendt, som en udmærket Caricatur, og vil vist af Forfængelighed vise Alverden sit Contrafei. Det har allerede været mig til stor Nytte, Luise! thi uden denne Bestilling, havde din Fader aldrig givet sit Samtrykke.

L u i s e.

Ricæreste Ven! sæt dig i hans Sted. Den Opdragelse, han anvendte paa mig, har han ikke selv nydt. Født i Fattigdom, maatte han arbeide sig frem; blev en duelig Sommermester, en velhavende Mand, og vilde nu gierne have sin Datter forsynet efter sit Hoved.

V i k t o r.

Men fortryder det dig nu ikke, at gaae Glip af den rige Kapitain, og at du ikke bliver Frue?

L u i s e (smilende).

Ikke mig, men min Fader! Du maa endelig skynde dig at faae en Rang.

V i k t o r.

Du smiler Luise? Al det smerter mig dog, at jeg ikke kan skaffe dig alle de Behageligheder, som et ungt Fruentimmer gjerne ønsker.

L u i s e.

Nu, kære Viktor, med Orden og en Smule Smag kan man virke Meget med Lidet. Saaledes som du her seer mig, koster jeg ikke min Fader meget; og saaledes tager du vel ogsaa tiltakke med din Kone.

V i k t o r.

Vist nok, Skionheden selv er den høieste Pryd, den behøver ingen Hielp!

L u i s e.

Farvel, min Ven! nu maa jeg gaae ned.

V i k t o r.

Gaae dog ikke strax igien! Du har jo endnn ikke sagt mig, hvordan du synes om min Freia.

(Han viser hende det hensatte Billed, hvorpaa han har malet).

L u i s e.

Det er fortræffeligt malet. Det blaa Drapperie er dejligt, men Freia er ikke smuk nok.

Viktor.

Du mener, fordi hun ligner dig? Just derfor er hun saa smuk, som det var mig muligt at male hende. Men, bedste Luise, du maa endelig gjøre mig en Tieneste.

Luise.

Nu da?

Viktor.

Haaret er endnu ikke færdigt. Du har lovet at sidd: Model for mig, og at rede dine Flætninger ud.

Luise.

En andengang, kære Viktor! Jeg har just nylig sat mit Haar istand.

Viktor.

O det gjør du jo hver Morgen. Paa den Maade blev der aldrig noget af.

Luise.

Nu da! Jeg faaer vel at føie dig!

(Hun sætter sig paa en Stol og løser sine Haar op; han hjælper hende. I det samme træder Faderen ind).

(3 *)

M i d d e l b o e.

J Guds Død og Plage, hvad er det? Gjør du dit Toilette oppe paa Malerens Kammer, Luise? Og De, Hr. Viktor! Ei ei, De er jo en Tusindkunstner. Er De nu ogsaa bleven Damefriseur?

L u i s e

(Staaer op, slynger Haarene over Kammen og sætter dem fast igien).

Tilgiv kære Fader! Han skulde just male Løkkerne. —

V i k t o r.

Paa min Freia.

M i d d e l b o e.

Ja det er en anden Sag! Sidder du Model som Venus eller Freia, saa har jeg ikke et Ord meer at sige. Jeg troede halvveis, da jeg saae dig, du sad der og hoverede over din Erobring, ligesom salig Kong Harald Haarfager, i den norske Krønike, da Ragnvald Jarl maatte kæmpe ham, med en Sølvkam. Men det var i stort Selskab, og havde noget at betyde.

L u i s e.

Tilgiv, kære Fader! Jeg sagde ogsaa først nei, men han bad saameget.

Middelboe.

Luiſe, gaae din Bei! Jeg ſeer ikke gierne, at Du løber og beſøger Viktor ſaa tit paa hans Bærelſe. Gre J end Forlovede, ſaa ſkikker det ſig dog ikke. Tilmed er Tingen endnu ikke afgjort. J vide min Betingelſe, det kommer an paa, om hans Arbeide lykkes!

Luiſe

(viſer ham Silberblumes Billed).

Døm ſelv, kære Fader!

Middelboe.

Sligt Pilleri jeg ei forſtaaer.
Med Kraft jeg kan min Hammer ſvinge,
Dg Biælken ſelv til Skønhed tvinge,
Naar Dren glat derover gaaer.
Men Penſlen er mig altfor blød,
Dg Farven er mig altfor broget;
Dg hvad der ikke nytter noget,
Dermed jeg ei mit Hoved brød.

Et Haandværk er en nyttig Kunſt,
Men Kunſt er intet nyttigt Haandværk;

Dg hvad han taler om sit Handværk,
 Det forekommer mig kun Dunst!
 Dog — tiener Penge han, som sagt,
 Saa maa for mig han gierne male.
 Thi alt hvad Daarskab vil betale,
 Det viser Klogskab ei Foragt.

Vel agtes Kunsten ikke stort,
 Dg ingen, blot som Maler, passer
 I nogen af de Rangens Klasser,
 Som leder ind ad Wrens Port;
 Dog — hvis han kan en Giensti gaae,
 Kan han den fine Verden more,
 Dg protegere ham de Store,
 Saa skal han min Luise faae!

Viktor og Luise.

Naar Fader du os vil beskytte,
 Da trænge vi til Storhed ei.
 Und os en lille venlig Hytte!
 Vi prynte den med Livets Mai.

Middelboe.

Ei Kunsten trives i en Hytte;
 Snart visner Elskovs korte Mai.
 Kun den solide Borgernyttē
 Belønnet blier, og svigter ei.

Luise.

Den store Landevei er støvet;
 Den vandre Kunstens Sønner ei.
 En lille Sti, med Skyggeløvet,
 Gaaer fiernt fra store Landevei.

Viktor.

Der Kunstneren gaaer helst alene;
 Dog smiler til ham yndigt Frei.
 Da møder ham, bag Baarens Grene
 Den hulde Mø med Glemmigei.

Viktor og Luise.

Naar, Fader, du os vil beskytte,

Da vil vi ei med Rigdom bytte,
Da smiler til os Livets Mai.

M i d d e l b o e.

Kun den solide Borgernytte
Belønnet blier, og svigter ei.

(De gaae).

Anden Handling.

(Viktors Bærelse).

Viktor. Silberblume.

Silberblume.

Her boer De ret smukt, min Kære! Charmant! Sagtens lidt høit oppe, men saa har De igien sund Luft, god Belysning, prægtig Udsigt. Lidt indskrænket, men dog komfortabelt. Ak ja, de unge Herrer have det godt, som kunne leve saadan ugeneert en garçon.

Viktor.

Jeg ønsker dog intet heller, Herr Baron, end snart at ende dette Ungkarlsliv.

Silberblume.

Det skulde De ikke, min Kære! Egtestanden koster forfærdelig meget. Troer De, jeg vilde være den Mand, jeg

er, hvis jeg i mange Aar havde maattet anvende mine Penge paa Huusholdning, Damepynt, og især Børneopdragelse, der bliver Aar for Aar dyrere? Den Gud giver Børn, den giver han Hjertesorg, pleiede min salig Fader at sige; og det var en fornuftig Mand.

Viktor.

Det tvivler jeg aldeles ikke om, af det Lidet jeg kender til ham.

Silberblume.

Men lad os nu komme til vor egen Apropoz! Har De nu ret studeret og fordybet Dem ind i min Billedsamling? Ikke sandt? De er falden i Forundring? De har slaaet Hænderne sammen? Ja, tit træffer man fortræffelige Sager, hvor man mindst venter det. Saaledes fandt man jo for nogle Aar siden en Correggio i Sverrig, ynkelig naglet fast med Søm til et Staldvindue, som et andet Bræt, mod Trækvinden. Jeg vil nu ikke dermed sige, at jeg har en saadan Hestelykke som Svensken; men sæt ogsaa, at det kun er Stierner af anden eller tredje Størrelse, saa er det dog alligevel værd. Der kan blive noget for min gode Viktor at lære; ogsaa at fortjene, naar Stykkerne skal restaureres og istandsættes.

V i k t o r.

Det gjør mig ondt at skuffe Herr Baronens Haab. Men De forlanger at vide min Mening, og jeg maa være ærlig. Saavidt jeg kan skønne, er der ikke et taaleligt Stykke i den hele Samling. Den er ikke fire Skilling værd. Men Baronen har jo heller ikke givet meget meer for den.

S i l b e r b l u m e (hidfig).

Hvad for noget? Tiir Skilling kalder de 24 Rbdlr. 3 Mk. 14 Sk.?

V i k t o r.

Nu, det Tab vil De let kunne bære.

S i l b e r b l u m e.

Det er en let Sag at skicere en bred Rem af en anden Mands Ryg. Men De maa forlade mig, min Kicere, at jeg i slige Sager stoler meest paa min egen Dom. (sagte). Vi du kun, Kncægt! det skal du faae betalt!

V i k t o r.

Jeg overlader gierne Kyndigere at dømme; men siden Herr Baronen forlangte det —

S i l b e r b l u m e.

Blot for at prøve Dem, min Kicere! Troer De ikke,

jeg veed, hvordan jeg skal bedømme mine egne Kunstsager? Men jeg vilde føre Dem paa glat Sis, jeg vilde see hvordan det havde sig med Deres Smag. (sagte). Skorstensfeieren er af Rembrandt, og de tre fede Gratier af Rubens, det lader jeg mit Liv paa. (høit). Blot for at prøve Dem! Derfor tillod jeg Dem ogsaa at male mit Billed. Jeg tænkte at opmuntre Dem til Flid, Grundighed; jeg vilde bidrage til at gjøre Dem lidt bekendt. At egentlig Arbeidet skulde lykkes, kunde jeg ikke vente af en Begynder, der hverken har været i Paris eller Rom. Saa havde jeg da heller ikke været saa gal at love 200 Rdlr. derfor.

V i k t o r.

Jeg har ogsaa været i Rom Herr Baron.

S i l b e r b l u m e.

Saa? (sagte) Det var vel fra Høns fløi op, til de fløi ned. (høit). Har de kiendt Canova?

V i k t o r.

Jeg har endogsaa haft den Lykke at være yndet og opmuntret af ham.

S i l b e r b l u m e (sagte).

Du Pralhans! (høit). Han har gjort min Buste!

Viktor.

Deres Billed er ogsaa færdigt.

Silberblume (forundret).

Allerede? Nu min Kære, det har de skyndt dem for-
færdeligt med. Der har min gode Viktor uidentviol jasket
lidt. Det var ikke Meningen. Man fortjener ikke 200
Rdlr. med at jage et Portræt af i fiorten Dage.

Viktor.

Jeg har arbeidet derpaa over en Maaned, anvendt al
mulig Flid, og alle Mennesker finde, at det ligner frappant.

Silberblume.

Mennesker? Hvad komme mig Mennesker ved, naar
Talen er om mit eget Portræt? Jeg skulde dog troe, det
var noget, jeg bedst selv kunde bedømme. Og det siger jeg
reent ud, hvis Billedet ikke behager mig, betaler jeg ikke.

Viktor.

Hvis Billedet er slet malet, og ikke ligner Dem, saa
betaler De ikke.

Silberblume.

Men Ligheden skal jeg selv bedømme; og det kan heller
ingen bedre end jeg; thi ingen kiender sig selv bedre. Cog-

nosce te ipsum, sagde en gammel Philosoph. Lad mig see!
 Det skal være giort i en Haandevending!

Viktor.

Det tvivler jeg ikke om! Til deres Dom behøver De
 vist ikke to Secunder.

(sætter Billedet frem).

Silberblume.

Ikke saa galt! Ikke saa galt!
 Ikke saa galt, som jeg havde formodet.
 Men to hundred Daler — for dyrt betalt.
 (affides).

End af Harne koger mig Blodet.

Viktor.

Ligner ei Ansigtet? Ligner ei Ho'det?

Silberblume.

Ikke saa galt! Ikke saa galt!
 Men to hundred Daler — for dyrt betalt.

Viktor.

To hundred Daler siger ei stort,
 For en Mand, som Grunterne sanker,

Dog mig aabne de Lyffens Port,
 Dog mig smedde de Haabets Anker.

Silberblume.

For en Begynder al Vre værd.
 Flittig Stræben bør man paaskiønne.
 Kienderen skal en Unglings Færd
 Strængt ei dable, ædelt belønne.
 Fem og tyve Rigsdaler, min Ven,
 Vil jeg Dem som Accessit give.
 Billedet her kan gierne blive,
 Jeg forføier mig bort igien.

Viktor (træder ham i Veien).

Jkke De kommer af Stedet, før
 Deres Løfte De mig gientager.

Silberblume.

Ungdommen raser! Hør kun, hør!
 Lad mig gaae, om Dem saa behager!
 Jkke De saa forfængelig bruse;
 Dermed skrækker man bort sin Muse.
 Hvis en Tønde Guld jeg forskrev,
 Troer De, Ligheden større blev?

Viktor (med Foragt).

Nu saa siig da, hvad ligner ei?

Silberblume

(forlegen for at finde Feil).

— Næsen ei stor nok finder jeg.

Viktor.

Næsen ei stor nok? (affides). Just saa stor,
Som en næstriis Næse bør være,
Spilet op af et taabeligt Boor.

Silberblume.

Diet ligner mig ei, min Kiære!

Viktor (høit).

Diet? (som før). Seer han ei Dinene staae,
Intetsigende, fattegraae?

Silberblume.

Munden har ei det ædle Smil.

Viktor (affides).

Smiler ei Munden sød, som Sukker?
Snærpet, som paa de lakeerte Duffer?

Silberblume.

Det er ei i den store Stiil. —
Ikke dog Feil paa Feilene dyng!
Hvor er Panden, den mægtige, brede?

Viktor (som før).

Daler den ikke, som en Hede
Lyndt bevoret med visne Lyng?

Silberblume.

Dg saa har jeg jo kun een Haand!
Siig mig, Kiære, hvor er den Anden?

Viktor (høit).

Nei nu taber jeg reent Forstanden!
Det er en Kiender! En Mand med Aand!

(Begge).

Silberblume.

Dgsaa har jeg jo kun een Haand!

Viktor.

Det er en Kiender! En Mand med Aand!

(Euse kommer med sin Fader).

Meddelelse.

Hvilken Larm! Hvad foregaaer?

L u i s e (affides).

Intet godt mig Hiertet spaaer.

S i l b e r b l u m e.

Riæ e, min er ikke Skylden!

En forfængelig Patron,

Trykket lidt paa Kunstnerbylden,

Oversfuser min Person.

M i d d e l b o e.

Har jeg ei at see den Ære

Herr Baron von —

S i l b e r b l u m e.

Netop, jo!

Og hvem er da De, min Riære?

M i d d e l b o e.

Lømmermester Middelboe.

Jeg er Værten her i Huset.

(seer paa Viktor).

Men hvad fattes — er han gal?

S i l b e r b l u m e.

Sa jeg troer, ham har beruset

Egoismens Perial.

Middelboe.

Min Herr Viktor, jeg maa bede
At De dæmper Deres Vrede,
I mit Huus ei bruger Vold.

Viktor (med Foragt).

Nei, nu er jeg ganske kold.

Middelboe.

Man ei trodser sig til Vrede,
Selvroes tiener kun til Spot.

Silberblume (affides).

Uf en Haandværksmand at være
Taler han særdeles godt.

(Alle paa een gang).

Middelboe.

Derfom Billedet ei ligner,
Bryllupet gaaet overstyr.
Og vor Herre jeg velsigner,
At min Datter Faren flyer!

Luiſe og Viktor.

Denne Dndſkab intet lig ner!
Sorgen kommer, Glæden flyer,

Dog min Skiebne jeg velsigner,
 Skiondt min Maane staaer i Skyer.

Silberblume.

Billedet mig ikke ligner.
 Tænk dog hvilket Eventyr!
 Nei, min gode Smag jeg signer;
 Manden er mig altfor dyr!

Viktor og Luise.

O Kierlighed!
 Skal Grumhed dig forhaane?
 Lykkens Sol du daler ned!
 Giennem Skyen dæmrer Nattens Maane.
 Bort veeg min Glæde! —
 Ene skal jeg træde
 I Aftengange,
 Ved Nattergalens Sange.

Viktor.

Dens hulde Bise
 Kun synger om Luise.

L u i s e.

Mig toner Bækkens Stemme:

Du ei din Viktor glemme!

B e g g e.

Elskende Hierter glemme?

Nei, hulde Maane, Baarens Stemme,

Vi skal ei glemme!

Stedse vor Elskov mindes,

Dg sikkert findes,

Snart — efter korten Frist —

Her — eller hist!

Silberblume og Middelboe.

Hvad Sværmeri!

Løs Phantasie!

Maanskin og Grumhed, Blomster og Stierner!

Drømmende Hierner!

Naar bliver Ungdommen endelig flog?

Fører ei meer det poetiske Sprog.

De E l s k e n d e.

O Rærlighed —

De Gamle.

Hvad Sværmeri!

De Elskende.

Skal Grumhed dig forhaane?

De Gamle.

Løs Phantasie!

De Elskende.

Lykkens Sol, du daler ned,

Giennem Skyen dæmrer Nattens Maane!

De Gamle.

Maanskin og Taarer!

De Elskende.

Enē skal jeg træde

I Aftengange —

Bed Nattergalens Sange.

De Gamle.

Blomster og Stierner,

Drømmende Hierner.

De Elskende.

Stedse min Elskov mindes —

De Gamle.

Naar bliver Ungdommen endelig flog,
Fører ei meer det poetiske Sprog?

De Elskende.

Dg sikkert findes,
Snart, efter korten Frist, —
Her — eller hist.

De Gamle.

Hvad Sværmerie!
Løs Phantasie!

Jonas (kommer).

Om Forladelse! Jeg frygter, jeg kommer til Uleilighed.

Viktor.

O nei, paa ingen Maade. Velkommen, Herr Jonas!

Silberblume (affides).

Velkommen! Siig mig hvem du omgaaes, saa veed
jeg hvem du er. Men det er da intet Under, at en for-
ulykket Maler holder sig til en fordrukken Poet.

Viktor.

Nu vil jeg lade Dem dømme, Herr Jonas!

Silberblume.

Skal han dømmes? Nu saa Gud hielp os! (affides).
Han er saa beskænkset, at man kan prikke ham paa Dinene.

Viktor.

Baronen finder, at dette Portræt ikke ligner ham.

Jonas.

Nu, deri kunde vel Baronen have Ret. Oprigtig talt,
jeg finder heller ikke, at Ligheden er stor, kære Viktor.

Silberblume (forsonet).

Nu der hører man! Det er en Mand, som forstaaer
sig paa Kunster og Videnskaber. Lad ham tale!

Jonas.

Det er idealiseret.

Silberblume.

Reent hentet ud af Luften! Vil jeg idealiseres, naar
jeg forlanger et Portræt, som skal ligne mig?

Jonas.

Nei, det er rigtignok at slaae ind i en aldeles modsat
Retning.

Viktor.

De holder med ham?

Silberblume.

Lad ham holde sig ved hvad han vil! Manden er frie,
og har traadt sine Børneskoe; han veed nok, hvad han gjør.

Jonas.

Det Billed er altfor rødt i Kinderne.

Silberblume.

Ikke sandt?

Jonas.

Det har blaae Dine, og Baronens ere graae.

Silberblume.

Hører De?

Jonas.

Det venstre Dre er meget for kort, og det høire er
reent glemt. Det Billed har jo kun een Haand, og slet
ingen Been. Jeg veed Baronen er ingen Krøbling.

Silberblume.

Nei nu overdriver De Ben! Spas aparte! Jeg har
kun forlangt et Knæstykke.

Jonas.

En saadan Bessedenhed burde Maleren ikke have mis-
brugt. En Mæcen for Kunster og Videnskaber, som Herr

Baronen, burde været malet i naturlig, i det mindste i overnaturlig Størrelse.

Silberblume.

Saa gaaer jeg da, og repeterer, at intet forpligter mig til at betale et Portræt som ikke ligner mig. Havde Herr Viktor været artig, saa havde jeg, af egen Drivt, givet ham en passende Douceur, men nu faaer han ikke en Skilling.

Son a s.

Naar Baronen kun bliver ved den Paastand, at De aldeles intet Lignende finder i dette Billed —

Silberblume.

Den Erklæring vil jeg give ham, med mit Navns Underskrift.

Son a s.

Fortræffeligt, Herr Baron! Der paa Bordet er Pen Blæk og Papiir. Saasnart De har givet denne Erklæring, har min Ven intet at fordre. Det gjør mig ondt, for min gode Viktor, men Retten maa have sine Gænge. Fiat justitia et pereat mundus!

Silberblume.

Pereat mundus! Det er solid tænkt! (affides). Hvor man

Kan tage fejl af Folk. Jeg troede, den Mand var en Gyldebøtte, som kun duede til at gjøre Bers; og saa er det en meget smagfuld Kunstdommer, som er paa mit Partie. (tager ham hen i en Krog). Jeg takker Dem, Kære! Kan De bringe mig ud af denne Forlegenhed, saa har De at disponere over mig. Det skal ikke komme mig an paa en Flaske Madera, eller Cognac imellem.

Jonas.

Tusind Tak, Herr Baron! Hav nu den Godhed at skrive, som jeg siger Dem til!

(Recitativ).

Jonas (dicterer).

Jeg Hannibal, Mathies von Silberblume —

Silberblume.

von Silberblume.

Jonas.

Har sluttet en Accord med Maleren Herr Viktor.

Silberblume.

Herr Viktor;

Jonas.

Og mig at male ordentlig og net;

Silberblume.

— og net;

Jonas.

Livagtig, som jeg staaer og gaaer i Verden;

Silberblume.

— i Verden;

Jonas.

Hvorfor jeg loved ham to hundred Daler;

Silberblume.

— to hundred Daler;

Jonas.

Men da jeg finder dette Contrafeti

Det allermindste ligner ei;

Silberblume.

— ligner ei;

Jonas.

Betaler

Jeg derfor ei en Skilling;

Silberblume.

— ei en Skilling;

Jonas.

Om ogsaa hele Verden fandt,

At som et Ug et Ug det ligned grant.

Silberblume.

— ligned grant.

Jonas.

Men derimod ham gives den Bevilling,

Silberblume.

— Bevilling

Jonas.

Portrættet at beholde,

Silberblume.

— beholde;

Jonas.

Og, da det selv ham hører til —

Silberblume.

— hører til,

Jonas.

At gjøre dermed hvad han vil.

Silberblume.

— hvad han vil!

Silberblume (staaer op).

Hvis det kan gjøre Sagen klar

Saa vær saa god.

(rækker Viktor Papiret).

Viktor.

Hvad vil den gamle Nar?

Tillader at beholde han mit Eget?

Jonas.

Uf ham min Ven er det alt meget.

Tag kun Beviset!

(Viktor tager det).

Jonas (høit og høitideligt).

Han med dette Brev

Fem hundred Daler Dem forskrev! —

Silberblume.

Jeg faaer en Angst! Giv mig tilbage,

Giv mig tilbage mit Beviis!

Jonas.

Jeg skal ham saa ved Næsen tage,
At det skal ængste ham til Tis.

Middelboe (affides).

Hvordan vil Jonas dette mage?
Hvad skader det Papirs Forliis?

Viktor og Luise.

At smiler atter Glædens Dage,
Og aabnes atter Paradis?

(Alle paa eengang, hver for sig).

Viktor, Luise, Middelboe.

Ei jeg begriber hvortil han sigter,
Haab og Forventning, fylder min Barm.

Hvad har besluttet den ^{venlige} } Digter?
 lystige }

Tillidsfuldt ^{haste vi os} } i hans Arm.
 haste de sig }

Silberblume..

Ikke begriber jeg hvortil han sigter,
Angst og Bespændthed fylder min Barm.

Jeg vil ei frygte den pralende Digter.
 Børn og Poeter for intet gjør Larm.

Jonas.

Maalet jeg træffer, hvorefter jeg sigter.
 Over ham, Skæbne! dig ei forbarm.
 O hvor det gotter den fattige Digter!
 Vi Herr Baron, jeg skal holde Dem varm.

(De gaae).

(Gæstestuen i Værtshuset).

Fire Gæster ved Drikkebordet. Værten skriver Regninger i en
 Krog ved det lille Bord.

Første Gæst.

Det er saa kiedeligt at drikke uden at synge; skal vi
 synge et Quartcordium; da vi dog ere samlede?

Anden Gæst.

Ja nok!

Tredie Gæst.

Bare vi ikke forstyrre Værten i hans Regninger.

Fjerde Gæst.

Tager han feil, saa skriver han heller Summen for stor, end for lille, af naturligt Instinkt. Han taber intet derved.

Værten.

Hvad sige De, mine Herrer?

Første Gæst.

Vi tale om Selvopholdelsesdriften.

Værten.

Ja det er en meget god Drift, og ikke vanskelig at udøve. Gid alle Pligter vare ligesaa lette som den!

Første Gæst.

Den er undertiden vanskelig nok.

Fierstemmig Bise
(uden Accompagnement).

Vi vilde saa gierne lidt end være Børn,
Men af, vi er aldrende Dreng.
Af Barndommens Rose kun stander en Tiern,
Hvor visne Smaablomsterne hænge.
Men naar vi drikke, men nydes din Sødme,

Da rødme
 Bachus! de brogede Blommer;
 Da kommer
 Baaren, med alle Kiærminder paa ny.
 Modige Brødre! Sorgerne flye!

Bærten (ved det lille Bord).

Duer ikke!
 Naar vi drikke,
 Lade vi Kiærminder fare.
 Quassia og Kofleare
 Kan sig skikke.
 Visne Roser sat paa Viin?
 Nei, den Smag er ikke min.

De fire Gæster (som før).

Vi vilde saa gierne lidt elskes iblandt,
 Men Kiærlighed vender os Ryggen.
 Før straalte Solen fra hver en Kant,
 Nu er det for fiøligt i Skyggen.
 Men naar vi drikke, bestraalt af din Flamme,
 Da ramme,

Amor, igien dine Pile.

Da smile

Yndige Glæder til os paa ny.

Modige Brødre! Sorgerne flye!

B æ r t e n.

Duer ikke!

Naar vi drikke

Lade vi den Klynken fare.

Wegte gode Drikkevare

Sig forsvare.

Saaer man sig en Perial,

For at bli'e sentimental?

G i æ s t e r n e.

Vi vilde saa gierne som Venner end gaae;

Med- Harene Barmen fordrive;

Den Ene vil ikke den Anden forstaae,

Alt meer vi os fremmede blive.

Men naar vi ved Bægeret sidde tilsammen,

Da Flammen

Igien vore Hjerter opfylder.

Da hylde

Gamle Fortrolighed Glæden paa ny.
 Modige Brødre! Sorgerne flye!

Bæ r t e n.

Duer ikke!
 Naar vi drikke
 Hader jeg Bemodigheden,
 Smægten og Koldblodigheden.
 Graad i Wiin? O Uforstand!
 Heller spæde den med Vand!

C h o r (lystig).

Bært, en Flaske Wiin paa ny!
 Evoe Bachus! siunger i Sky!

Bæ r t e n.

Bravo! Der var ingen Unger;
 Det var i den rette Genre!

Alle med Bæ r t e n.

Bært! en Flaske Wiin paa ny!
 Evoe Bachus! siunger i Sky!

Første Gæst.

Men hvad er det, den Vært sidder der og snæffer, mens vi synge? Maae vi ikke have No til vor egen Drikkeviser?

Værten.

Med Fornøielse, I gode Herrer! Gid I vilde skraale, saa man kunde høre Eder i den anden Ende af Gaden. Men det skærrer mig i Hjertet, at min gode Vin skal have den skadelige Indflydelse paa Helbreden, at I blive ganske forstemte, kleinmodige; nynne som I sang til Liig, med Dissonantser, Dplæsninger, Pianoforte, og vor Herre veed, hvad det hedder; og undertiden saa sagte, at man troer at høre en Mundharpe. Naar man drikker, mine Herrer, saa maa man være lystige og enige. Det vil sige, man maa skraale Alt i een Tone. Ingen bedrovelige Betragtninger gjøre; ikke bruge Vinen, som et Campher- eller Chinapulver, til at fordrive Forkølelse, eller standse Koldfeber med. Det kan jeg altsammen takke den Poet, denne Jonas for. Ha! duer ikke meer til at digte mine Drikkeviser. Giver jeg derfor den Knægt Kost og Logi, for at han skal digte Liigpsalmer for mine Gæster?

Jonas (kommer).

Hvad er der? Hvad er det for Alhuusnak? Hvad har I mod min Bise? Er den over Jeres Horizont?

Bæ r t e n.

Jeg vil have Solskin, Herr Jonas! Ikke Maanskin. Pimper jeg ikke saa godt, som I? Er min Næse ikke violettere end Jeres? Tracterer jeg ikke mine Gæster tit for intet, naar jeg har en Ruus? Men derfor drikker jeg ikke Forstanden bort og bliver nedslaaet; flynker ikke over forsvundne Glæder. Der er, Gud fordømme mig, slet ingen forsvundne Glæder til! Det er lutter Snak. Naar man er glad saa er man glad; det er i Præsens!

Jonas.

Taalmodighed, Linke! Jeg skal snart gjøre Jer en Bise, som den: "Da St. Peter vandred om, han til en Biintapper kom;" eller som: "D maatte vi om tyve Aar og flere."

Bæ r t e n.

Saa det lader I nok være! Det var i Danmarks lykkelige Tider, da man skrev saadanne Biser. Men da drak han ogsaa bedre.

Jonas.

Kan I klage over min Drikken?

Bært en.

Naar I drikker, skal I ogsaa flukke; risle lystig, som et Kildevæld, og ikke dampe døsig og taaget, som en Mose.

Jonas.

Nei hør, den Karl har min Tro god Phantasie! Skade det er saadan en Klodrian, der ikke har lært noget; og dog vil han give sit Ord med i Lauget, naar studeerte Folk tale sammen.

Bært en.

Jeg er dog kommen ligesaa dybt i Kruset, som I, uden Latin.

(rækker ham et Glas Biin).

Jonas.

Du, saa lad os da drikke Forlig!

(De klinke og drikke).

Bært en (til Gæsterne).

Bryder Eder ikke om vort Passiar, mine Herrer! Havde jeg ikke den naragtige Karl, kunde jeg ikke leve. Jeg betrag

ter ham, som min Son, som mit adopteerte Barn! Jeg har lyst ham i Kuld og Rion; men det er en vanartig Dreng; han gjør sin gamle Fader megen Hjertesorg.

J o n a s.

Ja vist! Taarerne staae ham altid i Dinene, naar han taler om mig, som paa en Hund, der har faaet for meget raat Riød. Men her nu Linke! — Et Spøg et andet Alvor! I har jo havt Sorg; I skulde bære sort Flor om Hatten, eller om Albuen! Jeres Familiervaaben, Jeres Stamherre er jo blæst ned af Huset inat, og har bruffet sin Hals.

B æ r t e n.

Det gjør mig dog ondt; det kan jeg sige Eder. Min Fader gjorde sin Lykke paa de lange Reiser til Ostindien og Guinea, og satte sig siden her ned, som Gæstgiver. Til Erindring om sine Eventyr, lod han den store Drang-Utang male paa sit Skilt, med Underskrift: I Bildmanden. Og den skræmmede dog ikke Alberne fra Huset; thi han havde god Næring, og jeg har havt ligesaa efter ham.

J o n a s.

Men nu er Løkkefuglen, eller Klokkesaaret borte! Ma-

diken, som skulde faae Fisken til at bide paa, er gaaet af Krogen.

Bært en.

Jeg tænker, Folk her i Byen kiende mig nu saa godt, at jeg intet Skilt meer behøver.

Jonas.

Men de Fremmede, som reise her igiennem? En Riemand kan ikke undvære sit Firma.

Bært en.

Nu ja, saa kan jo den fattige Maler, derovre, male mig eet igjen; saa faaer den Stymper dog en Styver at fortjene.

Jonas.

Hvad siger I, hvis han alt havde malet Jer et nyt Skilt, meget bedre end det forrige?

Bært en.

En Drang = Utang?

Jonas.

Ja vist, en stor Ubekat, eller Bavian, der gaar paa Bagbenene, og ligner et virkeligt Menneske; med raget Skæg, Klæder paa, og fornemme Lader.

Bæ r t e n.

Men min forrige var nøgen og lodden, med en Prygl i Haanden.

J o n a s.

Det skikker sig ikke meer. Ubekattene have nu ogsaa faaet Cultur, og see mere paa Nrtighed og Levemaade, end andre fornuftige Folk.

Bæ r t e n.

Vil I nu have mig til at giette Gaader igien? Det gider jeg sku ikke. Det er det for hedt til. Hvad vil I sige, med Jeres Bavian?

J o n a s.

Siig mig først: Hvad holder I Baron Silberblume for at være?

Bæ r t e n.

Jeg holder ham for en Esel, der har narret mig med et Drehooved Rodvijn, jeg maatte forskrive ham fra Bordeaux, og som han ikke vilde have, da det kom; hvorfor det blev liggende og blev fordærvet; saa jeg arme Mand tilsidst, med stort Tab, maatte sælge det som Biincædikke.

Jonas.

Vil I hævne Jer paa ham?

Værten.

Ja med Fornoielse, hvis jeg bare kunde; men det er en forslagen Skælm, som tager sig vel iagt! En Gnier af første Skuffe. En Armadil, som min salig Fader sagde, bedækket med Skæl fra Snuden til Haletippen.

Jonas.

Siig ikke det! Silberblume har ogsaa sit omfindtlige Sted, ligesom Rhinoceros, Crocodillen, Achilles og den hornede Sigfrid. Han er forfængelig, og vilde tage det forbandet ilde op, hvis han skulde gjøre Tieneste paa sin gamle Alder, og staae Skildvagt, for en nedblæst Ubekant.

Første Gæst.

Hvad mener De, kære Jonas? Siig os, hvad har De for?

Anden Gæst.

Sikkert en god Fugl!

Jonas.

Kort og godt! Det er gaaet den stakkels Viktor med Baronen, ligesom vor Vært; kun at den fattige Maler ikke

saa godt kan taale Skaden. Desuden er det muligt, at Baron den gang var uskyldig med Linke, og da det virkelig var et Drehoed Vincedikke, du vilde pakke ham paa.

Bært en.

Hør! kom mig ikke med saadan Snak; saa bliver jeg saa Gud alvorlig vred.

Jonas.

Men det kommer nu ikke her ved. Noe, Silberblume har bestilt sit Portræt hos Viktor, for 200 Rdlr.; men da det er færdigt, fortryder det ham. Accorden er, at han kun skal betale, naar han selv finder det ligner; han siger altsaa, det ligner ikke, og vil ikke betale. Denne Lumpenhed sætter den stakkels Maler i største Knibe. Paa disse 200 Rdlr. beroer hans Bryllup og Svigerfaderens Samtykke. Billedet er ypperlig malet, og ligner den gamle Synder frappant. Men hvad hjælper det, naar han nægter det? Og hvordan præsse Tilstaelsen ud af ham, uden ved en Prostitution?

Første Gæst.

Ha, nu gaaer der mig et Lys op.

En anden Gæst.

Fortræffeligt!

Værten.

J vil altsaa?

Jonas.

Viktor har laant mig Portrættet. Siden Silberblume paastaaer, at det ikke ligner ham, kan han jo intet have imod, at vi finde, det ligner en Ahekat, en Drang-Utang, som det desuden virkelig ogsaa gjør. Vi hænge altsaa Portrættet op uden for Værtshuset, istedet for det nedblæste Skilt, og neden under skrive vi: J Wildmanden! ligesom paa det andet.

Gæsterne.

Opferligt!

Værten.

J er en Gandens Karl, Jonas! Hvad det Menneske kan hitte paa! Mig synes alt, mit Drexoved Wiinædike bliver til sod Mallaga, ved denne Tanke. Men troer J, det gaaer an? Vil han ikke gjøre Optøger, klage over at vi have prostitueret ham? Har J Bidner paa, at han har protesteret mod Ligheden?

Jonas (rækker ham Papiret).

Jeg har hans egen Haand derfor. Der kan I læse! Med sit Navns Underskrift, erklærer han, at Billedet net ikke ligner, og giver Maleren Tilladelse at gjøre dermed, hvad han vil.

Bærten.

Saa skal han saa Gud ogsaa hænges i effigie, inden Sol gaar ned.

(Medens Bærten og Gæsterne læser i Beviset, henter Jonas, det nedblæste Skilt, og Silberblumes Billede).

Jonas.

See her ere begge Portrætterne. Maae de nu ikke tilstaae, at der er en overordentlig stor Familielighed?

Første Gæst.

Bare han ikke taber Forstanden derover.

Jonas.

Hvordan skulde en Ubekat tabe Forstanden?

(Bærten trække det gamle Skilt ud af Stangen, og stikker den i Hagen paa det ny).

Fortsæ Gæst.

Men ved denne høitidelige Leilighed, Jonas, maae De

holde os en lille Inaugural = Tale, og det paa Vers, at alting kan skee under gode Auspicer.

(rækker ham et Glas Viin).

Jonas (drikker).

Velan da! Saa hører andægtige til, og svinger i Chor, naar jeg giver Eder et Vink.

(Han tager det gamle Skilt i Haanden, og siger):

Du gamle Dyr, som lang Tid hang,
Naar Stangen peeb og Skiltet sang,
Sorthaarede Drang = Utang!

I heden Sol, kold Blæst og Regn,
Ved Nat, ved Dag, kiendt i vor Egn;
Som lokked Bonden til dit Skjul,
At faae sin Dram, og tæret Hiul;
Og Borger, Herre, fornem Frue,
Til Kaffe, Viin, i bedre Stue;
Du nok har tient, gaa i din Grav!
Din Fætter løser dig nu af.

Chor

(i langsomme høitidelige Toner).

Du nok har tient! Gaa i din Grav!
Din Fætter løser dig nu af.

Jonas

(tager det ny Skilt).

Nu, Herr Baron! i Veir og Vind
 Svei lystig om, lof Gæster ind!
 De ynder just ei Gæstfrihed,
 Er noget, som vi alle veed;
 Men vink kun gammel, vink kun ung!
 Her gaaer det ei af deres Pung.
 Den har ei mindste Skilling savnet;
 De faaer kun Rosen, bær' kun Navnet.
 Dg nu afsted, i Procession,
 Med Husets høie Skjtspatron!

Chor (som før).

Dg nu afsted, i Procession!
 Med Husets høie Skjtspatron.

(Jonas gaaer ud med Skiltet, de følge ham).

Tredie Handling.

(H a u g e).

L u i s e

(alene, under et stort Balnøddetræ).

Hulde No! du mig forlader,
Sorgen trykker Modet ned.
Taber jeg en elsket Fader,
Bed min Viktors Kiærlighed?
Bolis, fra min Barndoms Dage,
Skal jeg stedse dig forsage?
Eller Den i Ungdoms Aar,
Af — for hvem mit Hierte slaaer!

Nei, jeg min Fader skal røre!
Han har mig kiær.
Fra jeg var lille, var jeg ham nær;

Han vil mit Dufte bønføre.

Riceledægge jeg var paa hans Kna,

Under det gamle Baldnøddetræ.

Hellige Træ! der staaer du endnu.

Hielp mig da du!

Hielp mig, du Alf, i de skæggende Grene!

Fædrenes Hierter ei sig forstene;

Emelte vil jeg hans Bryst!

Datterlig Dmhed skal sig forene

Saligt med Kiærligheds Lyst!

Middelboe (kommer).

Nu Mamfel? Hvad staaer hun der og sukker over?

Nu er hun jo lykkelig.

Lui se.

Endnu ikke, Kiære Fader, men jeg haaber at blive det.

Middelboe.

Ja vist! Naar nu den fordrufne Poet, med nogle
Uglspilstræger, har tvunget Baronnen til at købe det mislyk-
kede Portræt, og gjort os til en Fabel over hele Byen, saa
er jo Contracten opfyldt, og saa kan I give Jer. Men
hvem der ikke kommer til Bryllup, hvem der aldrig sætter

sin God inden for Eders Døre, det veed jeg nok. Medgivet skal du faae. Udstyret skal du blive! Jeg har sørget som en Fader for dig hidtil, og du skal ikke gaar tomhændet ud af mit Huus. Jeg skal dele ærligt med dig. Du skal ikke komme til at lide Nød, saa længe jeg lever, og naar jeg er død, kan du tage den Smule der er, du er jo mit eneste Barn. Men det vil kun lidt forslaae, naar ikke Bindssibehed, Dygtighed og Orden komme til. Og det vil vel ikke vare længe, før Maleren gjør sin Ven Poeten Selskab, svirrer paa Bærtshuus, og lader sin stakkels Luise sidde. Saa besøger du mig vel engang imellem, naar jeg ogsaa sidder alene under dette gamle Træ, røger min Pibe, og fornøier mig — over mit store Meerskums Pibehoved; det Gæste, jeg har tilbage at more mig med.

L u i s e.

O kære Fader! Ved dette gamle hellige Træ, hvor du først lærte at kende min salig Moder, hvor hun sad og ammede mig lille Glut, og siden lærte mig at stave, sye og strikke; hvor jeg saamangen Morgen og Aften kyskede din Haand og sagde dig god Morgen og god Nat, hvor vi i de hede Dage hver Sommer, nød vort lille Maaltid sammen; —

besværges jeg dig: overvind det Mag, du bærer til den stak-
kels Viktor, og lad den føle, ugrundede Mistanke om hans
Uduelighed fare!

M i d d e l b o e (mildere).

Jeg har ingen slette Tanker om Viktor, som Menneſte
betragtet. Det er en kien Knøs; og det er jo det, Pigerne
ſee meeft efter. Det er ogsaa en god Karl i Grunden;
men han driver en brødløs Kunst, ſom han ikke engang er
voren; og det ærgrer mig.

L u i ſ e.

Han forſtaaer ſin Kunst, og den er ikke brødløs. I
vore Tider, kære Fader, kan en duelig Maler maaskee bedre
fortiene ſit Brød, end mangel en Kiøbmand, hvoraf der er
alt for mange, og hvoraf de fleſte ſpille Bankerot.

M i d d e l b o e.

Men det gjør Kapitain Wellmann ikke. Han ſidder
varmt inden Døre! Ham ſkulde du taget, ſaa havde du
været vel forſynet.

L u i ſ e.

Og ved Gud, kære Fader, du har ſelv aldrig ret kunnet
lide ham, eller befundet dig vel i hans Selskab. En for-

fængelig Pebersvend, pengestolt, titelstolt og vranten. Var det noget for dig, du raske Mester? med det muntre Blod, med Kraft i alle Sener, der har bygget saa mange af Byens Huse, hængt din Blomsterkrands i Sparværket, holdt en Tale derover, som Mestersvend, drukkert dit Glas ud og fastet det over Hovedet, paa den tilkommende Slægts Velgaaende.

M i d d e l b o e (affides).

Den Gændes Tos! Nu begynder hun at spille de Trumfer ud, som hun veed, jeg ikke kan stikke.

L u i s e.

Kan du huske, da du vilde prøve Styrke med Kapitaenen, ved Forpagterens Bryllup sidst, og trække Krog med ham? Han blev saa vred som en Tydsker og saa rød som en Krebs, fordi du trak ham over Bordet.

M i d d e l b o e.

Ja, hvad bildte den Kræmmer sig ogsaa ind, at kunne hamle op, mod en Tømmersmand?

L u i s e.

Viktor havde du ikke trukket over Bordet.

Middelboe.

Det skal du ikke sige! Alt færdes med en Pensel, styrker ikke Kræfterne stort meer, end at bruge en Skræddernaal.

L u i s e.

O fære Fader! Den hele Uenighed kommer af en Misforstaelse. Du skal blive overbevist om, at Viktor er en god Maler. Det er en stor Feil af ham, at han er bleven saalænge her i denne lille Kiøbsted, og har sat sit Lys under en Skæppe.

Middelboe.

Hvem Dæmolen forbyder ham, at sætte det i en Udsættelse? Hvorfor bliver han her? Hvad vil han her?

L u i s e.

See mig, vilde han! Elske mig og vinde mit Hierte.

Middelboe.

Og du vil endelig have ham til Mand? Det kan du jo! Naar Billedet bliver betalt, har du mit Samtykke!

L u i s e.

Nei, ikke paa den Maade. Jeg vil ikke opgive min Fader, for at vinde min Elsker.

Middelboe.

Nu vil du vel bilde mig ind, at en Pige giver Slip paa sin Elsker, for at tiene sin Fader?

Luiſe.

Det er dog min Henſigt, hvis du ikke nyder og agter ham. Jeg vil ikke have en Mand, som min Fader forſmaaer. Der har du min Haand derpaa! Bliver det ikke almindelig erkjendt, at Viktor er en duelig Kunſtner, ſaa ſlaaer jeg op med ham.

Middelboe.

Og det ſiger du ſaa raſk?

Luiſe.

Ja juſt raſk! Jeg er en raſk Haandværksmands Datter.

Middelboe.

Falſke Pige! Kommer atter
Med dit Emigreri du her?

Luiſe.

Fader! ei forſkyd en Datter,
Som har dig til Døden fikr.

Middelboe.

Bliv da rolig her i Hiemmet!
 Ei din Fader dig forskied.
 For at følge kun en Fremmed,
 Styrter du dig selv i Nød.

Luise.

Qvinden maa sit Hiem forlade,
 For at følge tro sin Mand.

Middelboe.

Ricerefter gier Haabet glade,
 Ugtestand er Kummerstand.

Luise.

Giorde dig min Moders Kummer,
 Naar hun smilte ved dit Bord?

Middelboe.

Nei! — først da i Dødens Elummer
 Hun forsvandt i sorten Jord.

Luise.

Hvorfor skulde da Luise
 Ikke være Viktors Trost?

Maa hun ikke ogsaa vise,
 At hun har et ærligt Bryst?

Middelboe.

Stakkels Fædre, troer ei Freden!
 Eders Døttre fra Jer gaae;
 Snart de flyve bort fra Neden,
 Naar de Duun paa Vingen faae.

Luiſe.

Troſkab flygter ei fra Neden,
 Den vil ei fra Hiemmet gaae.
 Kan ei ſødt, med Kiærligheden,
 Barnlig Kiærlighed beſtaaе?

(De gaae ind).

(Den mørke Lade).

Do Tienere bringe Baron Silberblumes Marmorbuste og
 sætte den paa et lille Bord.

Førſte Tienere.

Her kan den godt ſtaaе i Ro, til Han ſelv kommer.

U n d e n T i e n e r.

Den er jo kommen fra Italien. Hvad er det for en Tingest? Skal det være et Mandehoved?

Første T i e n e r.

Ja det forstaaer sig. Seer du ikke —

U n d e n T i e n e r.

Hvem kan see i dette Tusmørke?

Første T i e n e r.

Saa meget kan du dog see, at det er et Menneskeansigt. Der sidder jo Næsen oppe mellem begge Dinene, og Munden strax under Næsen; og Hagen skraas under Munden.

U n d e n T i e n e r.

Ja den gjør ogsaa. Men hvorfor er det saa hvidt alt sammen? Jeg troer den er af Fildtsteen eller Meerskum.

Første T i e n e r.

Jo nu skal du nok see, at man gjør saa store Meerskums Hoveder. Det er af Marmor. Den Gamle har ødt 2000 Specier paa det Lapperi.

U n d e n T i e n e r.

Han gaaer i Barndom, det gamle Halehoved. Ode saamange Penge paa det Fias! Og saa kniber han igjen paa

Tienestefolkenes Løn, og andre Fornødenheder. Hu, det seer grueligt ud, som en Dødning! Dinene ere brustne i Hovedet paa ham. Han har ingen Dienstene.

Første Tjener.

Kiender du ham da ikke?

Anden Tjener.

Hvor skulde jeg kiende ham?

Første Tjener.

Det er jo vor Herre!

Anden Tjener (folder Hænderne).

Herre Gud, er det vor Herre? Saadan som de forestille sig ham, ude i de katholske Lande?

Første Tjener.

Flynder! Det er vor Husbond, siger jeg dig! Baron Silberblume.

Anden Tjener.

Da ligner det ham sku slet ikke, det kan jeg sige dig. Man kan ogsaa gjøre et Skarn Uret; og man maa nu sige hvad man vil, om den gamle Peer Nittengryn, saa er han dog kionnere, end dette falkede Fix.

Første Tjener.

Ja det er jo ogsaa kun af Marmor. Men naar der kommer Farve paa Kinderne, naar det faaer sværtede Dienbrøne, Stene i Dinene og Klud om Halsen, saa kommer det sig nok. Gaae nu og giv Ole Brevet, at han kan flye Baronnen det.

Anden Tjener.

Bare den dumme Dævel ikke taber det paa Veien. Han pleier jo altid at løbe med Liimstangen.

Første Tjener.

Gid han vilde! Naar han engang ret begiæ en dum Streg, saa kunde han dog komme af den Gamles Kridthuus, og en Anden faae et Ord med at sige.

(De gaae).

Ole

(Kommer listende ind, med en lang Stang).

Hvad snakke de om Kridt? Hvor veed de, at jeg kommer med Stangen? Har I nu atter opstillet noget der, for at gjøre mig bange? De dumme Knægte! — Men grueligt seer det ud, det er vist. Og hvis jeg ikke havde større Courage! Men hi kun! Det skal I faae betalt.

I troer at giøre Ole bange,
 Naar stundum i de mørke Gange
 I stille noget Hæsligt op. —
 Nei see den Fridnehvide Top!
 Den staaer livagtig der, min Tandten,
 Som salig Herre Commandanten,
 Der i Comedien blev Gæst.
 Men denne her er ei til Hest!

Det er dog selsomt med at frygte!
 Jeg veed, jeg snakker i en Lygte,
 At ingen Nander er paa Jord,
 Og dog er Frygten ligestor.
 Hvad hjælper det vi er Maskiner,
 Naar Trollden følt i Mørket griner?
 Men jeg min Herre lystre vil,
 Og modig med min Stok slaae til.

Ei Ole taaler, man ham spotter!
 I veed vel ei, at han slog Potter
 Til Fastelavnen bedst itu?

Dg ligesaa jeg agter nu.

(Han slaaer Busten for Panden med sin Stang, saa den
falder i Stykker).

Nu fik du andet her at vide.

(undersøger Stumperne).

Ha ha ha ha! Den var af Skide!

Naar kun man bruger sin Forstand,

Saa skrækker ingen Bussemand.

(Han gaaer).

Pladsen udenfor Bærtshuset.

(Baron Silberblumes Portræt hænger som Skilt).

Chor

(af de forsamlede Mennesker).

Ha ha ha ha! Et herligt Skilt.

Hos hvem har Bærten det bestilt?

En Ubekat blandt Dyrene

Meejt findes lig et Menneske.

En Bavian af første Slags!

Man kiender ham paa Timen strap.

Velkommen her! Lyd høit vor Sang!
Til Noes for vor Drang = Utang.

Silberblume (kommer farende).

Jeg hører her — mig er fortalt —
Hvad seer jeg? Himmel, Jord, Gewalt!
Uhørteste Dumdriftighed!
Paa Timen strax med Skiltet ned!
Troer I, jeg har mig foresat
At hænge her som Abekat?
Men bier kun — i Pokkers Navn!
Jeg skriver strax til Kiøbenhavn,
Derpaa I visse være kan!
Den hele By blier sat i Band,
Og Værten selv for Døren hængt,
Som først han havde mig tiltænkt!

Chor.

Ha ha ha ha! Et herligt Skilt!
Hos hvem har Værten det bestilt?
En Abekat blandt Dyrene
Meest findes lig et Menneske!

Wæ r t e n (til Silberblume).

Hvad synes Herren om min-Rat?
 Den gamle blæste ned i Nat.
 Til Lykke fandt man strax en ny,
 Som Maleren mig kunde flye.
 Vel sandt, den gjør lidt sure Miner.
 Maaskee af Edikken den griner,
 Hvortil isior den, ikke fin,
 Forvandlede mig min røde Biin.

Jonas kommer med Middelboe, Luise
 og Viktor.

Jonas.

Hvilken Larmen, hvilken Stimlen?
 Siig hvad foregaaer i Brimlen?

Silberblume.

Nu forstaaer jeg! Vært og Gæster!
 Alle Drukkenholtes Mæster!
 Du forbistrede Poet,
 Strax bekiend hvad der er skeet.
 (griber ham i Kiolekraven).

J o n a s.

Seg staaer ikke her for Skænkten.

Glem Anstændigheden ei.

S i l b e r b l u m e.

Strax tilstaae, paa Pinebænken,

Stial du ei mit Contrafei?

J o n a s.

Contrafei? Det Contrafei,

Beed De nok, Dem ligner ei.

S i l b e r b l u m e.

Ligner det Portræt, for Fanden,

Da en Ube? Svar mig! Hvad?

C h o r.

Som een Draabe Vand den anden;

Som eet Blad, et andet Blad.

S i l b e r b l u m e.

Seg forstaaer halvqvædet Bise.

(sagte).

Maa i sure Ubler hide,

Redde min Honneur i tide.

(høit og venlig).

Vil Herr Viktor, Jonas spise
 Hos mig paa Torsdag, saa skeer mig en Ære!
 Jeg dem venter beggeto.
 Og saa Dem, Herr Middelboe!
 Værten er saa god at være
 Skaffer, ved vor lille Fest,
 Og han kommer selv, som Gæst.

De Indbudne.

Megen Ære! Megen Ære!

Silberblume (til Viktor).

Billedet deroppe, Kære,
 Tag kun ned! Jeg det betaler
 Med to hundred Rigsbankdaler.

Jonas.

Billedet? Nei, Herr Baron,
 Kunstens ædle Skytspatron!
 Billedet har Bifald fundet,
 Det sit Publikum har vundet,
 Det er steget i sin Priis.

Chor.

Billedet har Bifald fundet,

Det sit Publikum har vundet,
Det er steget i sin Priis.

Silberblume (affides).
Ak, nu blier mit Blod til Is.
Mine Lemmer sig forstene.

Jonas.
Fire hundred til det Ene
Lægge De høimodigt vil,
Da Dem Skiltet hører til.
Flux det synker fra sin Hængsel
I en Fart, til Jorden brat.

Silberblume.
Ak! jeg har en stor Forlængsel
Efter denne fieldne Skat.

Chor.
Ak han har en stor Forlængsel
Efter denne Ubekat.

(Han tager Pengene af en Brevtaske og giver dem til Jonas,
som atter rækker Viktor dem; men denne vægrer sig ved
at tage derimod).

Die (kommer forstyrret).

Herre! der et Brev er kommen, —
 (Men nu maa jeg dog fortælle;)
 Nok, jeg har det her i Lommen;
 (Nei den Galskab maa jeg mælde!)
 Her er Brevet, sendt fra Manden,
 Ham i Rom, jeg veed ei hvilken; —
 (Men saa kom de med den Unden,
 Med det skaldede Skabilken).
 Brevet er paa romersk skrevet. —
 (Men saa holdt jeg gode Miner);
 Seer De Herre! der er Brevet!
 (Tænkte vi er kun Maskiner)!
 Sagtens De det dyrt betaler!
 (Kom igien med Narrenykker!)
 Fire tusind Speciedaler! —
 (Dg saa slog jeg den i Stykker!)

Chor.

Hvilket Virvar! Hvo vel finder
 Traaden, i den Labyrint?

Dle.

Det er altid mig til Hinder,
Naar jeg snakker for gesvindt.

Silberblume.

Tal distinkt og tydeligt min Søn! Dette Brev
fik du —

Dle.

Fra de forbistrede Spottesugle; men de vogte sig nok,
for at komme saadan en anden Gang.

Silberblume.

Hvordan det? Forklar dig! Gjør Rede for dig, med
Tydelighed og Orden.

Dle.

Akkurat som Baronnen befalede! Som sagt, saa skeet.

Silberblume.

Skulde dette Brev maaskee være fra Canova? Mig
syntes Drengen talede om min Buste, men det var saa for-
plumret, og jeg var selv saa forvirret, at jeg ikke har for-
staaet det Bitterste. Er Busten kommen, min Søn? Saae
du Billedet, Dle?

De.

Sa vist saae jeg det gamle, vanskabte Skabilken, over-
smurt med Kridt i Ansigtet. Men Baronnen kan troe, at
jeg, efter høie Ordre, gav det en Kindhest, saa det aldrig
gior skikkelige Folk bange meer.

Silberblume.

Himmel — min Buste!

De.

Nei, jeg taler om Hueblokken, som de allerhelvedes
Kneegte igien havde stillet op i Laden, for at skræmme Livet
af mig.

Silberblume.

Hvem spørger om Hueblokken? Noget om Busten
vil jeg vide.

De.

Sa det er det samme! Den følger formodentlig i
Brevet. Men Baronnen tager dog ikke unaadigt op, at jeg
har slaaet hans Skabilkenhoved i Stykker?

Silberblume.

Nei det siger ingenting. Det stod fra den Tid, jeg

brugte Paryk; nu bærer jeg mine egne Haar, og bryder mig ikke meer om det gamle Stavær.

De.

Saa er da den Skade glemt?

Silberblume.

Dg tilgivet! (Læser uden paa Brevet): All' illustrissimo Signore. — Vare jeg kunde forstaae dette Brev. Det er italiensk, altsaa har vist Sagen sin Rigtighed. Man glemmer saa let et Sprog igien, naar man ikke øver sig. Dg nu er jeg desuden saa forstumlet i mit Hoved. Gid der var Een, som kunde hielpe mig.

Jonas.

Er det et italiensk Brev, Herr Baron, som De ikke kan komme ud af? Saa skal jeg strax oversætte Dem det. De veed, jeg gaaer Dem gierne til Haande.

Silberblume (sagte).

Ud af det, kan jeg nok komme, gid jeg bare kunde komme ind i det. (høit). Ja, vil de oversætte mig det høit og flydende, paa godt Dansk, saa skal De have Tak. Ikke for min Skyld; thi jeg forstaaer prægtig italiensk; men for at disse gode tilstædeværende Folk kan høre, hvor høit en

Landmand, med Emag og Indsigter, bliver agtet af Fremmede i Ulandet; saa at de kunne lære, at skønne paa deres Eget, og ikke foragte hvad der er Hiemmegiort.

Jonas

(som har aabnet Brevet og læst deri).

Brevet er fra den rige Banquier Torlonia i Rom.

Silberblume.

Åh, min Hiertensven, Marquis Torlonia.

Jonas.

Han sender Dem Deres Buste, med et Par egenhændige Linier fra Canova.

Silberblume.

Lad os høre dem! Lad os høre dem!

Jonas (læser):

"Herr Baron! Hermed har jeg den Ære, at sende Dem Deres Buste, men Pengene ønsker jeg ikke derfor."

Silberblume.

O den Hædersmand! Han sender mig Pengene tilbage. Ja det er en Kunstner, ligesaa udmærket fra Karakterens og Hiertets, som fra Geniets Side. Det er almindelig bekiendt.

S o n a s (læser videre).

"Tilfældigviis lærte jeg for tre Aar siden i Rom at kiende en ung fattig Landsmand af Dem, Maleren Waldemar Frederik Viktor, et fortræffeligt Menneske, med ypperlige Anlæg."

L u i s e.

Himmel, min Ven!

V i k t o r.

L u i s e!

S o n a s.

"Jeg har hørt af reisende Danske, at den vakre unge Mand kun skal slaae sig maadeligt igiennem; da der nu intet er rimeligere, end at rige Folks Penge blive i Landet, for at understøtte værdige Landsmænd, saa beder jeg Dem, kære Herr Baron, at sende min unge Ven Viktor disse 2000 Scudi, til Understøttelse paa hans Bane i Fremtiden, og til Erindring om hans gamle Ven Canova."

A l l e.

O herligt! Ypperligt!

S i l b e r b l u m e (affides).

Jeg gaaer i Jorden af Sorg!

V i k t o r.

Jeg er saa lykkelig, at jeg ikke veed at finde Ord til min Glæde. O min Luise, denne betydelige Sum sætter os i Velstand. Men disse 400 overcomplette Rigsdaler, for Portrættet, kunne vi ikke modtage.

S i l b e r b l u m e.

Nu saa giv mig da i det mindste dem tilbage!

J o n a s.

Ikke saa Gud en Skilling, skal han have. Seer De Herr Baron? Portrættet hænger deroppe endnu! De veed Betingelsen. Vil ikke Brudeparret have Pengene, saa skal de uddeles til de Fattige i Sognet. Men de skal ikke spises op! Det paastaar jeg. Der skal kjøbes Vin derfor! God gammel kraftig Rhinskvin, som den, i Kælderen paa Rosenborg, til Syge, Svage og Sengeliggende! De skulle drikke Brudeparrets Skaal, og blive sunde og friske igien.

S i l b e r b l u m e

(som har staaet i dybe Tanker).

Lad dem kun triumphere, hovere og jubilere, saa meget som de ville. Jeg har dog Busten. Det er Canovas Arbejde; og dersom han — (hvad vel kunde skee, thi han har

en svagelig Helbred) — døde i Dag eller i Morgen; saa skulde jeg nok vide at faae mine Penge ud deraf igien. Han har taget mig af, med bart Bryst og rundt Haar. Jeg kan udgive Busten for at være en gammel romersk Imperator eller Consul, saa købe Liebhaberne den strax.

Baronens to Tienere komme.

Første Tjener.

Alf Herr Baron! Vi nødes til at bringe dem en bedrøvelig Efterretning.

Silberblume.

Hvad for noget?

Første Tjener (peger paa Ole)

Der staaer Forbryderen! Han har slaaet Busten for Panden, som det kunde været en Stud, eller en Fastelavnssjydepotte. Den er gaaet i to Stykker.

Sonas.

O saa kan den jo klinkes igien!

Silberblume.

Nu staaer jeg som Lear paa Heden, og er nær ved at gaae fra min Forstand.

Son a s.

Saa maa vel Ole være Hofnarren her?

Silberblume.

Barbar! du Busten sender slog?

Det vil min Helsen knække.

Ole.

Jeg den for et Skabillen tog,

Som skulde mig forskrække.

Silberblume.

Og der! Der hænger mit Portræt,

Som Ubekat og griner.

Ole.

Ik trøst sig, Husbond! Mindes ret:

Vi Menneſker er kun Maskiner.

Silberblume (fortvivlet).

Jeg søger Gensomhedens Ro,

Vil Verden Ryggen vise.

(gaaer).

Gæsterne (synge efter ham).

Glem ei at vi paa Torsdag jo

Skal hos Baronnen spise.

Silberblume

(Kommer tilbage og siger til Bærten).

Glem heller ikke, at tage Skiltet ned!

Bærten.

Frygt ikke, Herr Baron! - Jeg hænger maaskee slet intet op igien. Jeg er fied af at være Bært; jeg staaer mig godt nok, til heresterdags selv at være Giest og lade mig opvarte. Det er meget muligt, at naar De om nogle Aar kommer til Roeskilde, og spørger om Bærtshuset "I Bildmanden," er der ikke en Moders Siæl, der kan sige Dem hvor det var.

(Silberblume gaaer).

Chor.

Saadan nu til fælleds Glæde

Alting gik retfærdigt til.

Lad den gamle Synder græde!

Snart hans Guld ham trøste vil.

Viktor ikke skal forlise

Sin Luise.

Viktor (omfavner hende).

Min Luise!

Begge.

Elfte Viktor! — Min Luise! —
 Yndigt skinner Glædens Sol
 Paa vor unge Martsviol!

Jonas.

Han skal gode Tavler male,
 Som hans Landsmænd skal betale,
 Understøttes bør hans Flid.

Viktor og Luise.

Endt er nu vor Kummerstid.

Bærten.

Jeg vil deres Bryllup holde!

Middelboe.

Jeg vil bygge dem et Huus.

Jonas.

Jeg vil drikke mig en Ruus,
 Til Triumf, mod alle Trolde!

Chor.

Kunsten sin Belønning fandt,
 Rørligheden Seier vandt!

O v e r i l e s , e n .

P e r s o n e r n e .

Jørgen Greenaa, gammel Advocat.

Alfred, hans Brodersøn.

Fruen Camilla Blumau.

Philippa, hendes Veninde.

Justitsraad Blumau.

Eline, hans Datter.

En Gartner.

Morten Preen, Bjørnetræffer.

Jeremias, hans Broder.

Justitsraadens Tiener.

Advocatens Tiener.

En Onkel.

En Moster.

Chor af Blumans Familie og Greenaas Klienter.

Scenen er i Kiøbenhavn.

Første Handling.

Kongens Hauge, ved Enden af Kavaleergangen. Herkules-
Ensthuset i Baggrunden.

Camilla. Philippa. Eline.

Alle Tre.

Swalt i Hagens grønne Gange,
Under Lindetræets Blade,
Ds indbyder fiøle Sæde,
Ekyggesfulde Blomstervraa!
Hulde Flora! vore Gange
Dffre vi dig alle glade.
Du, som skienkte denne Glæde,
Du vil ei vor Tak forsmæae.

Eline.

Alt for eensomt og forborgen
Gaaer man her, i aarle Morgen.
Aftenstunden
Kalder Benner først til Lunden.
Da man sig at træffe veed.

Camilla og Philippa.

Hiertet søger Ensomhed.
Os den Støien glæder ei!
See Violens

Trives ei ved Middagsolen,
Blaaner paa sin Skyggevei.

Eline.

Paa Violens blege Larve
Giver jeg kun lidet Agt.
Lueliliens Flammefarve,
Aftren, Malven i sin Pragt,
Passe sig til Høitidsdragt.

Camilla.

Ingen Blomst, om nok saa ringe,
Dog Naturen selv forsmæder.

Philippa.

Billigt, at vi Flora bringe
Tak, for den nyfødte Baar.

Alle Tre.

Hulde Flora! vore Sange
Dffres dig, i Lundens Gange,
Hvor de friske Blomster staae.
Hen vi for dit Altar træde.
Du, som skænkte denne Glæde,
Du vil ei vor Tak forsmæde.

Eline.

Sangen tager sig virkelig godt ud i det Grønne. Der
er dog ingen, som hører os?

Philippa (sagte).

Det er just det, hun ønsker (høit). Nei, det er For-
delen af at gaae her saa tidlig.

Eline.

Jeg troer næsten, De er folkesky, Frøken Philippa.
Men hvad fattes dig, Camilla? Mig synes', du hænger
med Hovedet. Du er bleg Barn!

Philippa.

Camilla er ikke bleg; men hun har den fine Teint; Roserne paa hendes Kinder ere ogsaa fine.

Eline.

Ja see det er dog Fordelen af at være brunet. Det forstaaer sig, der er ingen Regel uden Undtagelse, det see vi jo med Camilla; men de maa dog tilstaae mig, Frøken Philippa; — som hverken behøver at være partisk eller upartisk, da De er en Blanding af begge: — Blondinerne ere, i det Hele taget, flauere, og have ikke nær det Pikante, som Brunetterne.

Philippa (smilende).

Hver Kiøbmand roser sine egne Varer.

Eline.

Jeg forsikkrer Dem, jeg ønsker ikke at bringe mine Varer til Torvs; som heller ikke behøves for en Pige med 40000 Daler. Men jeg taler kun æsthetisk, om Skønheden i Almindelighed. (til Camilla). Ei Barn, hvor det flæder Dig kalvet, med de smaae Lokker. Veed du ikke, at nuomstunder maae Damerne gaae med Haardusker og Haarfløiser —

Camilla.

Ligesom Høvlespaaner? Jeg ynder ikke den Mode.

Eline.

Der have vi Særheden igien. Hvorfor tog Du ikke ogsaa mig paa Raad med, da Du kjøbte Dit Shawl? Den Bort kan jeg ikke udstaae.

Philippa.

Men mig synes Frøken, at De vel meget idag betiener Dem af Deres første Fødselsret, at hovmesterere Deres Cousine.

Camilla.

Skæld ikke paa min lille Ellen, hun mener det ikke saa ilde.

Eline.

Jeg beder Dig, Camilla, at Du ikke skamferer mit romantiske Navn Eline, som en nyere prosaisk Tid har travesteret. At min Fader undertiden kalder mig Ellen, til Hverdagsbrug, maa jeg finde mig i; men jeg taaler det ikke af andre.

Camilla.

Da er Ellen dog et godt christeligt Navn; Eline klinger mere hedensk.

Eline.

Jeg mærker, Du er i dit satiriske Lune, og vil ikke forstyrre Dig. Derhenne seer jeg den ny Gartnersvend, det er et smukt Menneske. Hvorom alting er, saa maa jeg bestille nogle flere Blomster til Papas Fødselsdag; thi vi bruge en forfærdelig Mængde, ved slige Leiligheder. Om Forladelse, mine Damer! jeg kommer snart igien.

(gaaer).

Camilla.

Hvilken Indbildskhed! Dersom jeg ikke havde ganske andre Ting i Hovedet idag, skulde hun ikke sluppet med det.

Philippa.

Hvad har Du da i Hovedet Camilla? Du sukker og er taktfuld. Jeg er bange, Du har ogsaa noget i Hjertet.

Camilla.

Tys! Hvem gaaer derhenne? Nei — det var ikke ham.

Philippa.

Ham? Hvilken Ham? Nu mærker jeg, hvad Dei Opmærksomheden har taget.

Camilla.

Philippa! nu ere vi ene. Vær alvorlig! thi hvad jeg har at sige, kræver Alvor, ifald Du ønsker min Fortrolighed.

Philippa.

Du tvivler?

Camilla.

Jeg har saa længe været vant til at tvivle og haabe paa den senere Tid, at disse Følelser nu uden Dphør betage mig; og mig synes fast, at der ingen Wisshed længer er i Verden.

Philippa.

Er ogsaa nu Røden kommen til Dig? Du elsker, og er bleven Skeptiker! Thi Kiærligheden tvivler bestandig; og paa de soleklareste Beviis, behøver den dog altid nye. Oprigtig, Veninde! Hvem elsker Du?

Camilla.

Saa nu vil Du vist lee igien, uagtet min alvorlige Formaning, ligesom sidst, da vi læste Holbergs Usynlige. En

munter Spøg, blandet med Alvor! Thi vel er Rærlighe-
dens Gienstand ei usynlig —

Philippa.

Men Rærligheden selv er blind. Hvem er det da?
Siig mig det!

Camilla.

Det veed jeg ikke selv ret endnu.

Philippa.

Der have vi det! Og elskes Du igien?

Camilla.

Det veed jeg heller ikke — vist!

Philippa.

Du har, min Tro, Ret! Vi spille Holbergs Usyn-
lige. Og i Mangel af Acteur, paatager vel Cousine Ellen
sig Harlekins brillante Rolle.

Camilla.

Spot kun! Seg seer det heller, end om en Anden
kiedede mig med alenlange Formaninger. Rærlighedsfølelsen
er saa dyb, saa selsom, forener sig saa lidt med det daglige
Væsen, at den maa forekomme kold Forstand, som en Slags
Forrykthed; i det mindste, som en sand Barnagtighed. Men

den finder sig gierne i at være til Latter for Andre, medens den selv fælder Taarer.

Philippa.

En Anden vilde sige: Jeg hører Du elsker, siden Du taler i Poesie. Men det gjør Du jo saa tit. Stedse gienkiender jeg min Camilla, der blev opdragen i Stilhed af den ædle, følsomme Moder; og som har tilbragt de fleste Timer af sit Liv i Eensomhed, i den lille Hauge, hvor Steenbilledet staaer, af den Munk, der i gamle Dage skal have været en saa høist ulykkelig Elsker. Dog — nu er ikke Taler om en Elsker af Steen. Siig mig, hvor gjorde Du først Din ubekiendte Vens Bekiendtskab?

Camilla.

I Kirken.

Philippa.

Kors, det var jo Helligbrøde.

Camilla.

Og paa Comodien.

Philippa.

Det forstyrrede uidentvivel Illusionen af Stykket! Og det er alt? I saae kun hidindtil paa hinanden?

Camilla.

Ta; men jeg lærte at kiende hans Siæl! Jeg saae ham i Hiertet; henrykt over det Høie og Edle, følsom ved det Rørende, lystig ved det Vittige og Lunefulde, opmærksom ved det Forstandige. Han iagttog ogsaa mig. Vi forstode hinandens Latter og Taarer; og paa den Maade blev Bekiendtskabet sluttet.

Philippa.

En meget grundig Maade at bede paa, at nyde de skionne Kunster paa, og at lære at kiende hinanden paa.

Camilla.

O det lader sig bedre forene, end Du troer!

Philippa.

Her have vi altsaa den stumme Rørlighed igien, som Musæus saa smukt har beskrevet os. Og veed du intet meer?

Camilla.

Glet intet. Jeg møder ham undertiden paa Gaden. Han er særdeles vel klædt, har et stort Bekiendtskab og hilses med Agtelse.

Philippa.

Hvis det var en Prinds incognito.

Camilla.

Det har ingen Nød.

Philippa.

En Ugtemand!

Camilla.

Du gjør mit Blod til Is, Philippa! Jeg maa endelig vide hvem han er.

Philippa.

Og kiender Du ingen, Du har seet ham hilses af?

Camilla.

Jo, Fætter Anton.

Philippa.

Hvorfor spurgte Du da ikke ham?

Camilla.

Jeg frygtede for at rødme, for at min Stemme skulde robe mig.

Philippa.

Cupido! man maa nok kalde Dig Barn, siden Du er saa hielpeløs.

Camilla.

Jeg veed kun, han boer her i Nabolauget.

Philippa.

Maar saa det veed Du dog?

Camilla.

Det opdagede jeg tilfældigviis forleden, ved at gaae forbi. Han stod i Vinduet.

Philippa.

Maaskee var han i Besøg?

Camilla.

Nei, jeg har flere Gange seet ham der.

Philippa.

Stod han der ogsaa i Dag?

Camilla.

Jeg veed det ikke, — jeg troer det.

Philippa.

Om Forladelse, Cupido, at jeg kaldte Dig Barn! Du er en voxen Skælm. — Saae han os gaae forbi?

Camilla.

Jeg veed ikke —

Philippa.

Men Du troer det.

Camilla.

Saa sandt jeg lever, kommer han ikke der, med en gammel Herre!

Philippa.

Det træffer excellent. I have begge sørget for Secundanter! Saa kan I jo strax give hinanden Satisfaction.

Camilla.

Ikke for al Verdens Guld vilde jeg blive. Han kunde troe, jeg var kommen for hans Skyld.

Philippa.

Maaskee tog han mindre feil, end Du tænker.

Camilla.

Kom, lad os sætte os bag Hækken, i Skryggen! Der i Krogen staaer en Bænk.

(De gaae).

Alfred Greena kommer med sin gamle Onkel
Tørgen, Arm i Arm.

Tørgen.

Her er bleven peent siden sidst. Slip mig, Alfred!

Det er varmt; jeg behøver endnu ingen Understøttelse! (sagte).
Jeg maa fritte den Knægt ud; og mærker jeg Uraad, tager
jeg ham Bitterkne ud med et Par Maaneder, paa min Her-
regaard.

Alfred (sagte).

Onkel Tørgen vil føle mig paa Tænderne. Jeg maa
forstille mig.

Tørgen.

Sagde Du noget?

Alfred.

Jeg beundrede kun de nydelige Anlæg her.

Tørgen.

Ei hvad! Du med din Kiøbstedshauge! Jeg lider ikke
saadant Fælledskab. Paa Landet er det ophævet. Jeg for-
langer ingen Servitus i anden Eiendom. Træstammerne ere
jo desuden saa sorte, af den evige Røg, som de vare dyp-
pede i Blæk.

Alfred.

Paa Bladene er intet Blæk, Onkel! De ere saa friske
og grønne, som i Frederiksdal eller Gurre.

Tørgen.

Du vil dog ikke sammenligne denne Hauge med Gurre?

Alfred.

Hvis jeg var Kong Waldemar, sikkert ikke.

Tørgen.

Det er dog ikke gaaet Dig, som ham? Der har dog ingen Lovelille forheret Dig, og gjort Dig dette Sted kjær, ved at tabe sin Ring her?

Alfred.

Suum cuique! Man kan være tilfreds med Lidet, og savne midt i Overflødigheden!

Tørgen.

Suum cuique! Vel talt, som brav Advocat. Men disse poetiske Følsomheder kan jeg ikke lide. Det er falske Vidner, der bringe den Indstævnte til at tale med Forbeholdenhed. En dygtig Advocat maae altid bilde sig ind, at han staaer for Skranken, og see Naturen og enhver Nydelse indskrænket. Hovedstaden har sit Gode, Landlivet sit.

Alfred.

Hvem nægter det?

Jørgen.

Nu saa tag smukt ud paa Landet med mig! I den hede Aarstid føres ingen Processer. Derude kan Du gaae i Vandstøvler, med langt Skæg, i din gamle Frakke, med Bøssen under Armen, og skyde Begasiner, ved den fiølige Dam.

Alfred.

Det er mig aldeles umuligt, kære Onkel! Tillad mig at dele mine Besøg i mindre Portioner.

Jørgen.

Var det nu ikke meget bedre, at fornøie sig tilgavns engang for alle, og saa tage alvorlig fat igien? Men saadan ere de unge Herrer nuomstunder. Ingen rigtig Alvor meer, og derfor heller ingen rigtig Spøg. Der more de sig med disse æsthetiske Snurrepiberier! Disse Papirsblomster uden Duft, fra den poetiske Galanteriebod. Traf jeg Dig ikke med en confiskeret Bog forleden? Skikker det sig for en Advocat? Læste Du ikke i Werthers Leiden? Nei, da hue mig de Tider bedre, da den store Jurist — (hvad var det nu han heed), spurgte Wieland, da de engang traf sammen: "Sind Sie nicht der große Herr Wielandus, der den

berühmten tractatum de Oberone conscribirt hat?" Thi
det beviser, at Manden var solid, og gik ikke udenfor sit
Fag.

Alfred.

Men, kære Onkel, er det dog ikke bedre, at dannede
Mennesker nu forstaae og skionne paa hinanden, end før, da
Advocater, Præster, Doctorer og Officerer kom i Selskab,
som Kalkuner, Gææs, Høns og Smaagrise i en Baggaard,
snadrede og gryntede, hver i sit Patois, og bedes; alt imens
de aad sammen af eet Trug?

Søren.

Sa hør nu, Krabat, jeg vil ikke disputere med dig;
jeg veed nok, du er skaaren for Tungebaand, og siden du er
Procurator, skader det ikke. En god Advocat maa ogsaa
kunne forsvare en slet Sag. Jeg havde tænkt paa at in=
caminere Tingen paa en fin Maade; men Du gjør bestan=
dig Exceptionem fori og kommer mig med uvedkommende
Indtæg, for at spille mig Tegtedagen. Du er en temere
litigans. Altsaa Fort og godt, hør mig!

Jørgen.

Man siger mig, at Du; Krabat,
 Forelsket gaaer omkring og drømmer.
 Nu spørger jeg, om det sig sømmer,
 For en fornuftig Advocat?

Alfred.

Bagvaskelser! Impertinent!
 Tro mig, dertil var aldrig Tanken.
 Min Phantasie kun staaer for Skranken,
 Med strængt Beviis og Document.

Jørgen.

Eaa har den skielmske Amors Piiil
 Da ganske sikkert ei Dig truffet?
 Man siger, at et Pigesmil
 Skal ofte gøre Dig forbluffet.

Alfred.

En lille Blomst paa Livets Bei!
 Man saares farligt ei af Smile,
 Det er uskadelige Pile.

Jørgen.

Eaa elsker Du alvorligt ei?

Alfred.

Alvorligt, kære Onkel? Nei! —
Troer De mig ikke mere stærk?
Min Frihed ingen Skønhed tvinger.
Kun Amor er en Dreng med Binger,
Og al hans Daad er Barneværk.

Begge.

Kun Amor er en Dreng med Binger,
Og al hans Daad er Barneværk.

Tørgen.

Man siger ellers, at Du stirrer
Paa hende noget tit, min Ven.
Hvis Du det stakkels Barn forvirrer?

Alfred.

Nu, saa forvirres jeg igjen.

Tørgen.

Men det adspreder altid noget.
Begriber Du ei det, Krabat?
En Advocat, som gaaer i Taaget,
Er ingen dygtig Advocat.

Alfred:

Det varer høit to tre Minutter.
 Som hun er seet, saa er hun glemt.
 Ved Synet af de søde Glutter,
 Man muntres, naar man er forstemt.

Jørgen.

Ja, naar Din Stirren kun paa hende
 Du bruger som en Medicin,
 Saa har jeg mindre at indvende,
 End om Du drak for megen Vin.

Alfred.

Min Frihed ingen Skønhed tvinger.
 Troer De mig ikke mere stærk?

Begge.

Kun Amor er en Dreng med Vinger,
 Og al hans Leeg er Barneværk.

Jørgen.

Ja saa har jeg ikke et Ord mere at indvende, min
 Ven. Herregud, vi er alle Mennesker. Jeg har jo selv
 været ung. Jeg husker nok Caroline Walter i gamle Dage,
 hvordan vi stode og stirrede paa hende.

Alfred.

Dengang gik Onkel ogsaa paa Comodie?

Jørgen.

Dg hørte Alfani, og Sartis Compositioner. So jo, det var anderledes Tider! Dengang stod Haugen her heller ikke saa øde og forladt; der var Illumination og Maskerade hvert Djeblik.

Alfred.

See nu taler De fornuftigt. Efter Deres forrige Tale at dømme, skulde man jo troe, at De aldrig var gaaet uden for Skrænkerne.

Jørgen.

Jeg var fortrædelig. Jeg frygtede for, Du vilde begaae en dum Streg. Du skal engang i Tiden arve min Herregaard; men jeg har flere Paarørende, og rede Penge faaer Du ikke. Skal Godset drives med Kraft, saa maa Eieren selv have noget i Ryggen. Den Pige du ægter, maa i det mindste have 20000 Rdlr.

Alfred.

So, det skal skee!

Jørgen.

Og den omtalte Deilighed. — Ja det var jo muligt! —
Hvad hedder hun?

Alfred.

Hun hedder Frøken Blumau.

Jørgen.

Justitsraadens Datter?

Alfred.

Jeg veed ikke hvad hendes Fader er.

Jørgen.

Ja for der er Jo!

Alfred.

Jeg veed endnu tilforladelig ikke hvilken er hvilken.

Jørgen.

Den jeg mener har Penge; men det skal være en
Gaas. Havde Du Lyst til at give Dig med hende?

Alfred.

Ja hvorfor ikke? Det er godt at Konerne ikke ere
altfor fløge.

Jørgen.

Saa jeg altsaa kan forlade mig paa at der ingen Contract er sluttet?

Alfred.

Nei, sandelig ikke.

Jørgen.

Men dog en concensus tacitus med Dinene. Hvordan forklare vi det?

Alfred.

For Diekast, kære Onkel, troer jeg, at der hverken gives nogen authentisk, doctrinal, udvidende, indskrænket, eller logisk Forklaring. De kan ikke være roligere end jeg. Hun forstyrrer hverken min Søvn eller min Appetit. Naar hun seer paa mig, seer jeg paa hende igien; det byder jo Høflighed.

Jørgen.

Til Slutning skal man see, det er bare Medlidenhed.

Alfred.

Kald det heller Forfængelighed, hvis Barnet endelig skal have et Navn.

Jørgen.

Lad os nu gaae! Imorgen reiser jeg.

Alfred (sagte).

Gid det var strax, kære Onkel.

(De gaae).

Camilla (kommer hurtigt og opbragt frem,
fulgt af) Philippa.

Camilla.

Helbredet er jeg! Taagen faldt fra Diet!

Men jeg vil ei modløs klage,

Ei nedværdige min Vre.

Svage Siæl, hvi klynker du?

Hvorfor skulde du forsage?

See fortvivlet ei tilbage.

Kan ei Busken Røser bære, —

Torne har den dog endnu!

(Hun gaaer ind bag Hækkerne).

Philippa.

Stakkels Camilla! Hvad hielp dig nu dine glimrende
Egenskaber? Kun til at du saameget dybere føler din Ulykke.

Eline (kommer tilbage).

Om Forladelse, at jeg blev saalænge borte. Den char-

mante unge Gartner viste mig Drivehusene. Det er en sand Fornøielse, at gaae omkring med saadan et indsigtsfuldt Menneske. Han har en Opdragelse, der gaaer langt over hans Stand. Tænk engang, han taler endogsaa Hollandsk. Han kan Botanik, og udtrykker sig i de pæneste poetiske Blomster, som noget Menneske vil see for sine Dine. Men hvor er Camilla?

Philippa.

Hun finder det mere kjiøligt derinde i Skyggen. Hun befandt sig ikke ganske vel.

Eline.

Lad hende kun sidde der! Hun klynker altid. Camilla er et godt Barn, men forfærdelig iilsindet og ømsindtlig. Beständig troer hun, man vil fornærme hende, og strax skal hun hævne sig.

Philippa.

Naar De taler diervt til hende, saa maae De ogsaa finde Dem i, at hun svarer Dem kjiøkt igien.

Eline.

Forfærdelig indbilske af sin Smule Skønhed og Forstand. Og Herre Gud! der ere dog flere brogede Røer, end Præstens.

Philippa.

Camilla agter vist ikke at giøre nogen Ro Rangen stridig.

Eline.

Det var vel sagt! Ved De vel, at De er vittig, min Bedste? Det skader mig ikke. Papa bliver ogsaa vred, naar jeg kommer med flige plebeie Lignelser. En Dame af Stand burde egentlig aldrig tage en Ro i sin Mund. Faar og Lam, det er en anden Sag, det er idyllisk, ligesom Hyrder og Gartnere. Og for at komme til min Gartnersvend igien —

Philippa.

Han lader til at have behaget Dem.

Eline.

Men mødte De ikke en ung Herre, med en gammel Mand under Armen?

Philippa.

Nei!

Eline.

Det var da en sød Gentleman! Han var endnu kionnere end Gartnersvenden, det kan jeg forsikre Dem.

Philippa.

Saa maa han have været grumme deilig.

Eline.

Men et Træk huede mig dog ikke af ham.

Philippa.

Nu da?

Eline.

Han gav en fattig Kone en Almisse; og det er kun at bestyrke slige ørkesløse Mennesker i deres Lediggang; og saa havde det pialtede Dyr ovenikøbet overtraadt Plakaten, hvor der udtrykkelig staaer, at ingen Betlere og Hunde maae understaae sig at komme ind, mens andre skikkelige Folk spadserer her.

Philippa.

Det staaer der ikke, Frøken Eline.

Camilla

(træder frem; hun har fattet sig, og siger halvspøgende):

Eline! Vil du ægte ham? Denne Høimodige, som i Forbigaaende kaster en Ekserc til en Betlerske?

Eline (forfækket).

Ægte ham? Af min stakkels Cousine har tabt For-
standen.

Camilla.

Jeg havde tabt den; men jeg forsikkrer Dig, at jeg
netop i dette Dieblis har fundet den igien.

Eline.

Havde Du tabt den? Ja tænkte jeg det ikke nok.
(sagte til Philippa): Det arme Barn! Saadan er det at
være altfor klog. Man siger jo, Taabelighed og Genie ere
Sødsfendebørn.

Philippa.

Ja vist ere de Sødsfendebørn!

Camilla.

Jeg spørger endnu engang Cousine, vil Du ægte den
smukke unge Advocat? Bestemt kan jeg intet love, men det
er muligt, at han kommer og frier til Dig endnu idag.

Eline.

Af min Kære, bedste Veninde! spøg med alt Andet,
men ikke med det. Man maa ikke lege med Ild. Hvor
var det muligt?

Camilla.

Finder Du det umuligt, at en smuk ung Mand
elsker Dig?

Eline.

Nei, det ikke; men —

Camilla.

Jeg har her bag Hækken hørt ham tale om dig, og
rose een af dine meest glimrende Egenskaber.

Eline.

Siig mig for Himmelen's Skyld, hvad var det for een?
Kiender jeg den? Man kiender sig ikke selv.

Camilla.

Eier Du ikke 40000 Rdlr.?

Eline.

Na Herregud! var det den glimrende Egenskab?

Philippa.

Camilla, fat Dig! (affides). Jeg frygter for, at denne
pludselige Sorg har forvirret hende.

Camilla (stirrer ud af Scenen).

Der kommer han tilbage! Tilfældet begunstiger mit
Forsæt —

Philippa (sagte til hende).

Hvad har Du isinde?

Camilla.

Jeg vil blot vise den unge Mand hvor gaaset jeg er. (høit). Spadseer lidt omkring i Haugen, Philippa, med min Cousine! Maaskee Eline, naar Du kommer tilbage, er Din Lykke giort.

Eline.

Alf Camilla! Kan Du udrette det, saa vil jeg troe, Du er stærkere end Samson eller Herkules; hvad han hedder derhenne, som overvinder en Løve.

Camilla

(lægger Haanden paa sit Bryst).

Jeg har overbundet mit Hierte, jeg er stærkere end Samson.

(Eline og Philippa gaae. Camilla sætter sig hen paa en Bænk og strikker).

Alfred (kommer hurtig).

Saa slap jeg da den Gamle tilsidst! Jeg haaber den Engel er her endnu. Gud, der sidder hun! — Den ønskeligste Leilighed af Verden. Hun har tabt en Sløise af sin

Hat; — jeg har fundet den; — hun maa jo have sin Eien-
dom tilbage! Og dog skielver og bæver jeg, som om jeg
vilde begaae en Forbrydelse, og har neppe Mod til at tale.

(han hilser ærbødigt).

Tilgiv, naadige Frøken — at jeg ukiendt — har fundet en
Sløife — jeg har fundet en Sløife — falden af en Dame-
hat. Den skulde vel ikke være Deres?

Camilla

(staaer op og modtager den høflig).

Jo, det er min, min Herre! Jeg takker Dem meget.

Alfred (affides).

Kold og fremmed, som om vi aldrig havde seet hinan-
den fer. (høit). Frøkenen tager mig ikke min Dristighed
ilde op?

Camilla.

Bevares min Herre! Det er jo en stor Artighed.
Maa jeg spørge, mødte De ikke et Par unge Damer henne
i Gangen? -

Alfred.

Jo, naadige Frøken.

Camilla.

Det er mine Veninder! Vi skulde hjem, Klokker er
nok mange?

Alfred (seer paa sit Uhr).

Strax ni, naadige Frøken.

Camilla.

Allerede. Gid de vilde skynde sig!

Alfred (affides).

Et kostbart Djeblik gaaer unyttet bort. Før, naar vi
saaes i Graastand, mellem Tusinde, vare vi Fortrolige. Her
i Centrum iiskolde Fremmede. (høit). De gaae langtsomt, for
at nyde den, fiølige Morgenstund. Her er blevet ret nydeligt.

Camilla.

Ja — her er ret smukt i denne Have.

Alfred.

Saa deiligt friskt, efter sidste Regn; men dog varmt —
dog lummert endnu, finder jeg.

Camilla.

Det kan jeg ikke sige. Heden trykker mig ikke.

Alfred (affides).

Et sødt Organ! (høit). Nei rigtignok kunne vi ikke klage over Hede, her tillands i Almindelighed. De Franske sige jo om os, til Spot, at vi have ni Maaneder Vinter, og tre Maaneder koldt.

Camilla.

De Franske have just ikke altid Ret. Jeg elsker mit Fædreland og dets Natur, og finder det følesløst og udelikat af Fremmede, at laste vort Klima, hvoriil Skæbnen binder os for Livstid, i det Djeblig, vi vise dem Gæstfrihed. Og overalt, denne Lasten Klima er jo kun en Selvbeklagelse over, at man ikke er vant til det, hvorved vi befinde os vel.

Alfred (sagte).

Forstand — Ild — Følelse! Men lidt spydig. Det havde jeg ikke troet. Maaskee vredes hun over, at jeg ikke bedre forstaaer at nytte Leiligheden. — Grijsk Mod! — (høit). Min naadige Frøken, det kunde maaskee synes ubeskedent, hvis jeg vover — strax — uden ret at være Dem bekendt; — dog, jeg har ofte havt den Gæde at see Dem for!

Camilla (undseelig).

Mig synes ogsaa næsten —

Alfred (sagte).

Gud være lovet! Skyn klarer op. (høit). Taler jeg ikke med Frøken Blumau?

Camilla.

Jo, min Herre! (sagte). Men han veed ikke hvilken er hvilken. (høit). Vi ere to Cousiner af samme Navn; hvem af os mener De?

Alfred (ventig).

Jeg mener Dem, Frøken! Hvilken af de to Cousiner, veed jeg endnu ikke.

Camilla (sagte).

Rigtig! (høit). Camilla, min Cousine, gaaer derhenne. Mit Navn er Eline. Justitsraad Blumau er min Stedfader. Min Moder døde fra mig, da jeg var ganske lille. (sukker). Den Arv hun efterlod mig, trøster kun flet for Savnet af en Moder.

Alfred (affides).

Eline! søde Navn. Men hvorfor taler hun strax om sine Penge? Det kan jeg ikke lide. Dog, hun er selv forstyrret. Jeg vover det! — (høit). Tilgiv, Frøken, at jeg nyttter Djeblikket, og søger at gjøre en Dames Bekiendtskab,

som fra det første Djeblig, jeg saae hende, har gjort et uub-
 fløtteligt Indtryk paa mit Hierte. — De veed det! Jeg
 siger Dem intet Nyt. Tit har mit Dje- sagt Dem alt,
 hvad min Læbe kun slet og forvirret vover at gientage De
 har ikke undveget mit Blik! De er ædel og uskyldig, og
 Deres Siæl ligger i Deres Die. Jeg føler, at jeg over-
 træder Belansthændigheden, ved strax, i første Samtale —
 De er forstemt — min Nærværelse mishager Dem. O, kære
 Frøken! saaledes saae De ikke paa mig, naar et vidt Rum
 adskilte os.

Camilla.

Uffstand forskjønner! Indbildningskraften drømmer sig
 Idealer. Tag nu tiltakke med mig, min Herre, som jeg
 virkelig er.

Alfred.

Maaskee seer jeg Dem aldrig meer! Tilgiv min Frem-
 fusenhed! Jeg har længe nok været altfor tilbageholden.
 Jeg har aldeles ikke vovet at nærme mig Nogen i Deres
 Kreds, eller at spørge om Dem. Jeg vidste kun, at De
 var en Frøken Blumau; og den søde Blomst i Deres
 Navn var mig nok.

Camilla.

De kiender altsaa ikke min Stedfader endnu?

Alfred.

Nei, kun af Navn.

Camilla.

Nu, da vil det vist være ham særdeles kjær at giøre Deres Bekiendtskab. Det er hans Fødselsdag idag; det er en god Leilighed; thi han seer gierne, man kommer og gratulerer ham.

Alfred.

O Gud! De tillader mig —

Camilla (munter).

Ja, hvorfor ikke det? I vort Huus komme Saamange, der ikke have større Udkomst til vort Bekiendtskab, end De. Men jeg maa dog sige Dem, lad Dem ikke forlede af min Stedfader. Thi, — oprigtig talt — han elsker mig ikke meget. Han vilde gierne bestyre min Formue; og for at ffræemme Beilere fra Huset, har han udsprede om mig, at jeg var uvidende, enfoldig, indbilds — fort sagt — en G a a s!

Alfred.

Umuligt!

Camilla.

Men — De gaar raske tilværks, og Omstændighederne staae Dem bi. — Siig ham reent ud Deres Mening om mig. Det vil glæde mig, at han tvinges, til at faae lidt bedre Tanker om sin Datter, naar han hører hende rose af en Mand, som han har Agtelse for.

Alfred.

Himmelske Pige, De tillader mig altsaa —

Camilla (kold).

Gjør hvad De vil, min Herre! Men skaan mig for nøiere Forklaring. — Alt hvad jeg har at sige Dem, er, at hvis De vil vinde min Fader, saa maa De søge at sætte Dem i Gunst hos min Cousine Camilla, som kommer der tilbage. Det vil ikke falde Dem vanskeligt. Et, Par venlige Ord ville være tilstrækkelige; især naar De med Overbærenhed veed, at finde Dem i hendes Væsen. Thi, jeg vil tilstaae Dem, hun er lidt forsængelig, og seer gierne, at man roser hende.

Alfred.

Befal over mig, Hulde! Jeg er Deres Slave.

Philippa og Eline komme tilbage.

Camilla

(gaaer den Sidste imøde og siger sagte til hende).

Kom, min Veninde! Som tænkt, saa skeet! Han er ganske indtaget af Dig.

Eline.

Er det muligt? (Hun neier for Alfred som hilser hende ærbødigt). Tienerinde, min Herre!

Alfred.

Min naadige Frøken, jeg er henrykt ved at gjøre Deres Bekiendtskab. Deres Veninde har talt saameget til Deres Noes —

Camilla.

De vil snart see, at Originalen langt overgaaer min svage Copie.

Eline.

Maa jeg spørge, hvem har jeg den Fornøielse at tale med?

Alfred.

Alfred Greenåge. Advocat!

Eline.

Ah, det er mig en stor —

Camilla.

Herr Greenaa har Lyst til at gjøre Faders Bekjendtskab; synes Dig ikke det var smukt, hvis han gik op og gratulerede ham idag?

Eline.

O, evermaade smukt! Det vil være min Fader en sand Glæde at see Dem, min Herre.

Alfred (sagte til Camilla).

Hendes Fader?

Camilla.

Hun fortalte sig, hun mener: min Onkel! —

Alfred (høit).

Og — dersom jeg i Fremtiden skulde behøve det, tør jeg da gjøre mig Haab om, naadige Frøken, at jeg i Dem vil finde en Beskytterinde, der vil understøtte mine Bønner?

Eline.

Min Herre! Det er vel meget forlangt, i første Samtale.

Camilla.

Det maa Du tilgive ham! Det er paa Advocatma-
neer. Jeg har hørt, at de Herrer ved Deres Processer al-
tid giøre store Fordringer i Deres Indlæg, for at Dommerne
siden kunne slaae noget af.

Alfred (venlig bebreidende).

De er haard imod mig, naadige Frøken!

Eline (sagte til Camilla).

Åh hvad det er en smuk Mand!

Camilla (sukker).

Altfor smuk, desværre!

Gartneren

(kommer med Blomster).

(Sang).

Jeg kommer, som Frøkenen mig har befalt,
Med udvalgte Blomster.

Eline.

Alt godt, kære Ven!

Bring Blomsterne hjem, og naar de er betalt,
Tag Kurven igien!

Gartneren (affides).

Har Veiret forandret sig? Før var hun mild,

Som deiligste Juni, med Himmelen blaa;
 Men nu er hun graa,
 Med Vandet i Slud, som en Dag i April.

Eline (affides).

Hvad vover den Gartnerdreng? Gier han mig Cour?

Gartneren (ligesaa).

Gud hvor hun er suur!

Eline.

Var før jeg for høflig, for venlig maaskee?

Gartneren.

Nu falder der Snee!

Alfred (til Camilla).

Jeg vover da til Deres Fader mig nu.

O giv mig til Afsked et venligt Farvel!

Saa følger mig Held.

Camilla (til Eline).

Veninde svar Du!

Eline.

At see Dem, min Herre, vil være ham fiert.

Han skønner paa alt, hvad at yndes er værdt.

Camilla. Eline. Philippa.
 At see Dem, min Herre, vil være ham fiert!
 Han skionner paa alt, hvad at yndes er værdt.

Camilla.
 Saa skynd Dem, min Herre! saa skynd Dem kun snart!
 At ei De fortryder der' Pillegrimsfart.

Alfred (sagte).

De spøger?

Camilla (ligesaa).

Jeg spøger! Jeg nødes dertil;
 Men Alvor kun skiules af lystige Spil.

Philippa (affides).

Jeg ikke forstaaer dette sølsomme Spil.
 Hvad tænker Camilla? Hvad mon dog hun vil?

Chor.

Camilla. Alfred. Eline.
 Nu vi kort maae Afsked tage;
 Men vi sees jo snart igien.

Alfred og Eline.
 Fremtid spaaer os lyse Dage.

Camilla (for sig).

Fremtid spaaer kun mørke Dage.

Eline.

Hiertet fandt en trofast Ven.

Alfred.

De forsmaaer ei Deres Ven!

Gartneren (affides).

Først forgabet, siden vrage!

Haabet svandt som Røgen hen.

Men jeg vil mig ei beklage,

Himlen blier vel blaa igien!

Philippa (affides).

Glæden vender sig til Klage!

Kommer aldrig den igien?

Først bedraget, saa bedrage!

Hvor er nu den samme Ven?

Unden Handling.

(Et prægtigt Værelse, med Psykrone. Paa et drapperet Bord ligge nogle Foræringer. Paa Væggen sees to store Bogstaver F. B. af Blomsterhængler. I Baggrunden en Fløider).

Blumau. Eline.

Blumau.

Ja seer Du, kære Ellen! Dine 40000 Daler drage bestandig Friere til Huset; men hvem er det? Letsindige, forvildede unge Mennesker, uden Formue, Rang, Embede. Hvad kan det hjælpe? Hvorfor, troer Du, fluerne stimle hen til Honningkoppen? Er det af Rærlighed til Koppen? Nei, paa min Ære! Kun til Honningen, der er i. Men det er en farlig Ting, saadan at sætte Honning hen i Vinduet! Man har Exempler paa, at slikmundede Børn ere forgiftede deraf.

Eline.

Men Papa, her tale vi jo ikke om Børn, men om vorne Folk; ikke om at forgiftes, men om at giftes. Jeg forsikrer Dem, der kommer med det første en ung Mand, som De intet vil have imod; men det vilde være indiscret endnu af mig at nævne ham.

Blumau.

Ja mit Barn, jeg er kun Din Stedfader; men Du veed, jeg staaer paa Dit Bedste, som om jeg kunde være Din kiødelige Fader. Det var jo ogsaa min Broder!

Eline (sagte).

Ja vist staaer han paa mit Bedste, det faaer jeg at føle.

Blumau (lytter).

Men kommer der ikke nogen op ad Trappen? Det er vist Gæsterne.

Eline.

Nei endnu ikke. De forsamle sig nede i Stuen, og saa komme de op paa engang og synge Geburtsdagsverset hvorpaa Papa triner ud af sit Cabinet.

Blumau.

Jeg maa da affectere en vis Forbauselse, ved at opdage dette Bord med Gaverne, og mit Navn, derhenne paa Væggen. Men har Du nu ogsaa sørget for en brillant Dejeuner à la fourchette?

Eline.

Det forstaaer sig. Den virkelige Skildpadde damper alt Sølvfadene.

Blumau (rørt).

O det er dog sødt at fødes til Verden! Livet er dog skönt, naar man nyder det paa en værdig, behagelig Maade.

Eline.

De delicateste Vine, en skön Taffelmusik.

Blumau.

Den Frokost vil svie til min Lomme.

Eline.

Det gaaer jo af mine egne Penge, Papa.

Blumau.

Ja, men jeg skal dog giøre Udlægget.

Eline.

Den Baggatel!

Blumau.

Nu — "Wer wollte sich mit Grillen plagen, so lang
uns Lenz und Jugend blühen" siger Hóltn. Men jeg hører
et forfærdeligt Rabalder paa Trappen; nu maae de vist være
i Anmarsch.

Eline.

Ja nu er det Alvor! Nu maa jeg bede Papa reti-
rere ind i sit Cabinet.

Blumau.

Jeg sidder i Forretninger, til op over Drerne.

(Gaaer).

Chor

af Tanter, Onkler, Fætttere og Cousiner.

Paa denne kære Fødselsdag
Vi nærmer os, i Bønnelag,
Den elskte Onkels Arnested
Og frydes høit derved.

Eline.

Velkommen, mine naadige Tanter, Onkler, Fætttere og Cousiner! Nu kommer Papa strax. Han veed slet ikke, at det er hans Geburtsdag; og jeg tænker vi skulde surprenere ham paa en ret behagelig Maade. Vilde de være saa gode, at synge lidt endnu, saa hører han dem nok; thi han sidder i Forretninger, til op over Drerne.

Chor.

Paa denne fære Fødselsdag
Vi nærmer os i Vennelag —

Blumau (raaber indenfor):

Ellen! Ellen! Hvad er det for en Støi? Jeg kan ikke have Ro til mit Arbeide.

Eline

(aabner Døren til Cabinettet).

Aa Papa! Der er nogle gode Venner af Familien, som gierne vilde have den Ære at hilse paa Dem i Formiddag, hvis De har Tid.

Blumau.

Før mine Venner har jeg altid Tid. Om Forladelse,
nu kommer jeg strax.

(Han kommer ud, og stiller sig høist forundret an).

Chor (i en triviel Melodie).

Held og Lykke, Lyst og Glæde

Wdling, smile paa din Wei!

Du paa Roser stedse træde,

Lilier og Forglemmigei.

Fra dit Hierte Sorger vige!

Taarer i vort Dine staae;

Lad da nu vor Taushed sige,

Hvad ei Læberne formaae.

(Fortissimo med alle Instrumenter).

Lad da nu vor Taushed sige,

Hvad ei Læberne formaae.

Blumau

(tager sit Pommestørklæde frem, og tørrer sine Dine).

Jeg føler mig inderlig bevæget, — overrasket, — mine
høistærede Venner. En dyb Følelse giennemtrænger mig, og
gier det til Umulighed at tolke, hvad der foregaaer i mit

Andre. Er det muligt? Det er min Geburts — min God-
selsdag, vilde jeg sige. Tredfindstyve Aar! De ere svundne
som en Drom. Men Eline! Var det Ket, at lade
Din Fader i Uvidenhed? Veed Du ikke, at en altfor plud-
selig Glæde — Na Herregud! der have de hængt mit Navn
in effigie. Jeg maa græde som et Barn!

M o g l e.

Den gode Mand!

A n d r e.

Et fortræffeligt Hierte!

C h o r.

Gunstigt ville De behage
Vore Gaver at modtage,
Skiondt Værdien ei er stor.

B l u m a u.

Ak, min Tunge mangler Ord.

E l i n e.

Meerskumspiben, Sælhundsposen,
Tegnebog brodeert med Rosen,
Af Elines Haand modtag!

Blumau

(lægger hendes Haand paa sit Bryst).

Datter! føl mit Hjertes Slag!

En Tante.

Ulden Brystdug, god til Vinter,

Kniplet af mig selv, see her!

En Onkel.

Du har gode Fugleslinter,

Tag endnu dog denne der!

En Niece.

Ei forsmaae min Onkel vilde

Denne grønne Fløils-Kasket?

En Neveu.

Vilde vel min Onkel spille

Skak iblandt, paa dette Bræt?

En Fætter.

Dersom Du paa Veien trues,

Var en Stok vel ei saa slem?

En Anden.

Disse Sporer paa kan skrues,

Og behøve ingen Nlem.

En Svoger.

Jeg har ingen Solverbarrer,
 Ven, at byde Dig idag;
 Paa en Kasse med Cigarrer
 Kaster Du vel ikke Brag?

En ung Pige.

Tre Par Handsker!

En gammel Kone.

Get Par Briller!

Blumau.

Ricere! seer, min Taare triller.

Chor.

Vore Gaver ei forsmaae!
 Ord for os vil ikke flyde.
 Lad da denne Taushed tyde,
 Hvad ei Læberne formaae!

Blumau.

Tusind Tak! Gud velsigne dem! Jeg føler mig alt-
 for uværdig, til denne Deeltagelse og Opmærksomhed; den
 kommer saa par bricole! Imidlertid, inderlig velkomne!
 Det gier mig kun ondt, at vi intet Godt have at byde Dem

igien. Det skulde da være, at Eline havde sørget for en Frokost paa egen Haand.

Eline.

Kan De tvivle derom, Papa?

(Hun gaaer hen og lukker begge Fløiderre op; man seer et prægtigt Taffel, og hører en brillant Taffelmusik).

Bluman.

Åh, det kære Barn! Hun har dog et godt Herte, og er mig inderlig hengiven.

En Onkel.

Ja det er virkelig en allerfæreste Pige.

En Tante.

Enak mig ikke om min lille Ellen! Det er en Perle.

En Fætter (sagte).

Der gives ogsaa uægte Perler.

En Niece.

Tante maae ikke sige Ellen, men Eline.

Tanten.

Lær Du mig ikke, hvad jeg skal sige, Mamsel! Jeg skal frabede mig, at Du altid retter paa min Udtale.

Onkel en.

Nu, saa lad os nu i Guds Navn gaae tilhords, og drikke det lille Barns Skaal.

Eline (skielmsk).

Maaskee der bliver endnu en Skaal at drikke.

Onkel en.

Hvordan det, mit Godt?

Eline.

De maae forlade mig, det er en Hemmelighed; men den bliver opklaret, inden vi vide et Ord deraf.

(En Tiener kommer og hvisker Blumau noget i Øret).

Blumau (fortrædelig).

Na Herregud, hvad vil nu han? Han er jo ingen Lem af Familien.

Eline.

Hvem er det?

Blumau.

Den unge Advocat Greenaa.

Eline.

Tæ! De kun med ham, Papa! Hvem veed, hvad

det er godt for? (halvsagte). Hvad han ikke er, kan han maa-
fke blive.,

(Hun gaaer med Selskabet, Fløidørene lukkes).

Blumau (ene).

Skulde det være muligt? Den unge Greenaa! Det
var i det mindste en Svigersøn, man havde Gre af. Men,
hvor han kan falde paa — Dog, Rærligheden er blind. A la
honneur! Men jeg vil dog vare ham itide; hvad jeg altid
pleier, med min Stedbatters Friere.

Alfred

(kommer og hilser ærbødigt).

Jeg veed ikke, om jeg har den Gre, at være fiendt af
Herr Justitsraaden?

Blumau

(tager venligt hans Haand).

Den unge Advocat Greenaa?

Alfred.

De fiender formodentlig min Onkel?

Blumau.

Gamle Tjorgen Greenaa! Hvo fiender ikke ham? Han
var Deres Mentor, og er det vel endnu.

Alfred.

Gandelig, jeg er min Farbroder uendelig forbunden! Skulde han skade mig med noget, saa var han uskyldig; saa var det, fordi jeg, som hans Brodersøn, vækker Forventninger, som jeg ikke er istand til at opfylde.

Blumau.

De er beskedet! En sjelden Dyd hos et ungt Menneske. O De kan aldrig troe, hvor det glæder mig, at træffe Beskedenhed hos unge Mennesker.

Alfred.

Det er en behagelig Egenskab baade hos Unge og Gamle, Herr Justitsraad! Tillader De, at jeg gratulerer Dem, paa Deres Fødselsdag?

Blumau.

Jeg takker Dem meget! Jeg takker Dem meget for Deres Opmærksomhed, min unge Ven!

Alfred.

Jeg er maaskee ikke saa ung, som Herr Justitsraaden troer.

Blumau.

Nu, De kan dog ikke være over en 2 a 23 Aar.

Alfred.

Jeg er ikke langt fra de tredive.

Blumau.

Er det muligt? Nu, der slægter De atter Deres Onkel paa, en Gubbe paa 70, og som dog ikke lader til at have meer end 60 paa Bagen. Det var Ret! Man maa altid være ti Aar yngre, end man er, saa bliver man aldrig for gammel.

Alfred.

Men om jeg ogsaa kunde tage ham til Mønster i alt andet, saa er der dog een Ting, jeg ikke agter at ligne ham i.

Blumau.

Og det er?

Alfred.

Min Onkel er Pebersvend.

Blumau.

Og det vil De ikke være? Nu, det er der jo gode Raad for. Hvad skulde der være i Veien, naar De har fundet en Pige, som De holder af, og som ynder Dem?

Alfred.

Saa manglede dog endnu Et.

Blumau.

Og hvad?

Alfred.

Faderens Samtykke.

Blumau.

Skulde det være vanskeligt at faae?

Alfred.

Det maae De selv besvare.

Blumau.

Hvordan, min unge Ven?

Alfred.

Jeg elsker Deres Steddatter.

Blumau.

Er det muligt? Min Eline?

Alfred.

Paa hende tænker kun min Aand,

I hvor jeg gaaer, hvorhen jeg træder.

Et sagte Tryk af hendes Haand,

Er mere værd, end alle Glæder.

Et Smil paa hendes Læbe sødt, —

Dg al min Sorg og Frygt forsvinder.

Naar hendes Dine mit har mødt,

Da farver Haabet mine Kinder.

Men stundum, naar en dunkel Sky
 Den lyse Pande mørk omtaager,
 Maa jeg forstemt og modløs flye
 Til dunkle Lund, hvor Maanen vaager.
 Min Barndomsven, den runfne Teg,
 Jeg haabløs maa til Hiertet trykke;
 Da Maanen staaer saa kold, saa bleg,
 Saa fiern, saa fremmed, som min Lykke.

Blumau.

Det var meget! Skulde Eline have gjort sig Virkning paa en ung Mands Herte?

Alfred.

Jeg er sikkert ikke den første Frier, Herr Justitsraad!

Blumau.

Nei, her har været over en Snees; men jeg gav dem alle Løbepas, thi jeg mærkede nok, hvad Magnet der traf. Naar en Pige i vore Dage har nogle Skillinger —

Alfred.

Jeg forsikkrer Dem, det er ikke den Magnet, som trækker mig.

Blumau (spøgende).

Sa, naar det ikke er Magnetisme, Electricitet, synes mig, kan det endnu mindre være.

Alfred (i samme Tone).

Der gives baade en positiv og en negativ Electricitet; den stedfaderlige, eller frastødende, pleier undertiden at være af sidste Slags.

Blumau.

I Grunden er der jo intet Bæsenligt at klage over lille Ellen. Som overalt, hvad det Bæsenlige angaaer, — det er ikke værd at tale om!

Alfred.

Forlad mig, jeg er ganske af den modsatte Mening.

Blumau.

Det kan jeg tænke, siden De er forelsket. Men Eline er jo ogsaa en ret smuk Pige; og hun har en deilig Syn-
gestemme.

Alfred.

Naa saa den har hun dog?

Blumau (smilende).

Og saa har hun 40000 Daler.

Alfred.

Jeg fortjener selv meget som Advocat, og jeg skal arve min Onkel.

Blumau.

Du forstaaer jeg Dem! Hvor godt Folk er, komme godt Folk til. De giver Dem for Penge, siig det kun reent ud! Jeg vil være lige saa oprigtig: Det har jeg paa min Vre ogsaa gjort. Men ved Tidsomstændighederne er jeg kommen paa Knæene.

Alfred.

Jeg spørger ikke om hendes Formue.

Blumau.

Jeg har nydt Renterne deraf hidindtil. Naar hun bliver gift, er det forbi. Dette Tab vilde ruinere mig.

Alfred.

Jeg lader Dem nyde Renterne af Deres Steddatters Formue, saalænge De lever.

Blumau (omfavner ham).

O Du Phoenix, af en Elsker! Saa skal De saa Gud ogsaa have hende, som hun staaer og gaar.

Alfred.

De gjør mig usigelig lykkelig.

(Gæsterne komme ind med Glas i Hænderne).

Tanten.

Kan man troe Rygtet? Maa man stole paa en lille Skielm, som har fladdret af Skole?

Blumau.

Har I hørt det, mine Venner? Nu, hvad siger I?

Dnkelen.

Hvad vi sige? Vi sige Amen! Til Lykke og Belsig-
nelse! Seer Du ikke, vi komme med Glassene i Hænderne?
Lad dem klinge! De ere mere veltalende, end vi. Vor
Glæde er stum; det veed Du allerede fra før af.

Alfred (henrykt).

Eline! søde Pige! Kan jeg troe min Lykke?

Dnkelen.

Hvad have vi videre Vidnesbyrd behov? Der have vi
Brudgommens egen Tilstaaelse.

Blumau.

Men hvor er Bruden?

T a n t e n.

Hun er saa undseelig, den lille Stakkel. Hun staaer bag Døren derinde, med de unge Piger. De omgive hende i en tæt Ring, for at fritte hende ud.

B l u m a u.

See der kommer hun!

(De unge Piger komme med Eline, som skjuler sig mellem dem).

T a n t e n.

Skam Dig ikke, lille Ellen! Bliv ikke rød! Det er jo en ærlig Sag. Vi skal alle den Vej; det er Livets Bestemmelse.

E l i n e (sagte).

Gjør mig dog ikke saa undseelig! Jeg er ganske forstyrret i Hovedet. Det er altfor tidligt. — Jeg bad Tante dog saa meget om ikke at forraade mig. Jeg har jo intet Afgjørende sagt.

A l f r e d.

Min Eline! Hvor er hun?

B l u m a u.

Der staaer hun!

Alfred

(farer forfærdet tilbage, ved at see hende).

Hvor? Hvad? Hvem? De Broken Eline?

Tanten.

Eller Ellen! Det kommer ud paa Eet. Vælg selv
Navnet, min Herre, efter Deres egen Smag.

Alfred.

Justitsraad Blumaus Datter?

Onkelen.

Eller Steddatter! Det kommer altsammen ud paa eet.

Alfred (affides).

Gud hvilken Snare! Ekstræffelige Bedrag!

Blumau.

Hvad forundrer De Dem over?

Onkelen.

Omfavn Deres Brud, min Herre! Vær ikke undseelig,
fordi vi ere saamange her tilstæde.

Tanten.

Glæden gjør ham ganske tummelumst i Hovedet.

Alfred

(i den høieste Bestyrtelse og Forlegenhed).
Tilgiv!

(holder sit Tørklæde for Ansigtet).

Eline.

Hvad fattes Dem?

Alfred.

Næseblod! Jeg maa et Djeblik ud i den fri Luft.
(Han styrter ud).

Chor (efter en lille Pause).

Angrer han, hvad han har lovet?

Brøder han igien sit Ord?

Som for et Medusahoved

Blegnet han tilbagefoer.

Dnfele n og Tanten.

Riærlighed ham kun bevæger.

Han er Din og evig Din!

Blumau (halv sagte).

Hvad betyde disse Streger?

Dnfele n.

Fylder Glasfene med Vin!

Alle synes vel om Tingen.
 Skienker i, til bredfuldt Maal!
 Drikker, ved Krystallets Klingen,
 Brudeparrets Høitidskaal.

Eline (affides).

Åh, hvor er han huld og deilig!
 Men, hvi mon han mig forlod?

Blumau.-

Aldrig mere ubeleilig
 Kom mig noget Næseblod.

Chor.

Alle synes vel om Tingen.
 Skienker i, til bredtfuldt Maal!
 Drikker froe, ved Glassets Klingen,
 Brudeparrets Høitidskaal.

(De gaae ind).

En lille Hauge, omgivet af Bygninger og Mure, som bedækkes af grønne Hækker; et Steenbilled staaer i en Fordybning, skjult af Buske.

Camilla. Philippa.

Camilla.

Nu er jeg rolig. Man nyder dog Livet meget mere, naar man ikke er forelsket. Rærligheden er en Feber; den viser os alting i et falskt Lys, og røver Hjertet alle virkelige Glæder, for lutter taabelige Indbildninger.

Philippa.

Camilla, jeg vil ikke trættes med Dig om Rærlighed; endnu kiender jeg den ikke af egen Erfaring. Men saameget veed jeg, medens Du elskede, var Du mild og venlig, og nu forstyrrer Brede og ængstlig Uro Dit Hjerte.

Camilla.

Jeg er urolig efter at vide Udfaldet af Herr Advocatens Visit hos min Onkel.

Philippa.

Hvad har Du gjort! Indbildt ham, at Du var Din

Onkels Datter! At Du var Eline! Dersom han nu frier til hende hos hendes Fader, i- den Tanke, at det er Dig?

Camilla.

Saa er det atter et plumpt Tusentasteri, hvis Udfald han maa takke sig selv for.

Philippa.

Grumme Pige! Jeg kiender ikke min Camilla igien.

Camilla.

O, hvis Du havde kiendt mig ret før, Philippa, saa kiendte Du mig ogsaa nu. Jeg er saaret; dybt saaret! Fornærmet; dødelig fornærmet! Thi- jeg har elsket, inderlig elsket ham; medens han hylede Følelse for mig, berøvede en uskyldig Pige sin Ro, og drev det hierteløseste Spil, for at tilfredsstille sin Forsængelighed. For ham er Amor en uforfæmmet Dreng! Velan, saa lad nu Uforfæmtheden finde sin Løn og sin Straf. Var han dristig nok, til strax, i første Djeblik, at tale til min Onkel om sin Kiærlighed, — (fordi han nu troer, at jeg er en Pige med Formue) — er da ikke et slegt Lapseri slegt en Admangelse værd?

Philippa.

Men det ydmyger ogsaa Eline.

Camilla.

Hendes uafslidelige Uartighed mod andre, forpligter ingen til Delicatesse mod hende. Hun bliver ikke latterligere derved, end hun allerede var. Forresten har jeg slet ikke gjort det, for at hævne mig paa hende; thi hendes fiantede Bæsen kan ikke fortørne mig.

Philippa.

Øg hvis nu det hele Fiendskab til Alfred endnu blot kom af en Misforstaaelse?

Camilla.

Ikke engang mit Navn kiendte han. Tænk Dig, ikke engang mit Navn!

Philippa.

Men Du kiendte jo heller ikke hans! Vidste jo heller ikke hvem han var.

Camilla.

En Pige maa finde sig i tusinde Indskrænkninger! Hvad vover hun? Men en Mand —

Philippa.

Er ved flige Leiligheder ikke saa klog og behændig som et Fruentimmer. Kierlighed er istand til at forvirre de bedste Hoveder; den forfører de klogeste Folk til at handle bagvendt; og fra en overdreven Forsigtighed og Selvtvang, hele Aar, falde de undertiden pludselig med Døren i Huset.

Camilla.

Nei, hans Spøg i Samtalen med den gamle Onkel imorges, var for plump, for koldt, for haanligt, til at han nogensinde har kunnet elske mig. Saaledes taler man ikke om en fæder Gienstand. Jeg har aldrig forstyrret hans Søvn eller hans Spiselyst! Naar jeg saae paa ham, var han af Høflighed nødt til at see paa mig igien.

Philippa.

Ja det sagde han rigtignok. Men nu hans Opførsel i Din Nærværelse! Jeg saae Kierlighed til Dig i hans Blik. Saaledes bærer ingen Mand sig ad, som ikke er forelsket.

Camilla.

Forelsket? En Emule forelsket? Ih nu, hvorfor ikke det? Det vil jeg gierne troe. Men den fornærmer mig endnu meer end Kulde, denne kortblussende, falske, egen-

Eiærlige Straaild, der hvert Djeblisk flammer og gaaer ud igien, ligesom Omstændighederne føre det med sig. Gud bevare mig for saadan en Mand! Bee den Yngling, der spiller Boldt med en uskyldig Piges Hierte, og ved sit Lefleri vækker en alvorlig Lidenstabs i hendes Barm. Han fortæner Foragt! Han fortæner en saadan Ydmægtelse!

Philippa.

Du er bleg, Camilla! Du besinder Dig virkelig ikke vel.

Camilla.

Det siger intet. Lad mig kun blive syg! Lad mig døe! Hvad har jeg meer at leve for i denne Verden?

Philippa.

Saa sandt jeg lever, der kommer han.

(Alfred kommer).

Camilla.

Lad os flye! (hun vil gaae).

Alfred

(med Fatning og Følelse).

Et Djeblisk, Froken! Jeg har kun et Ord at sige Dem, og De seer mig aldrig meer.

Hver anden Fryd var tom og mat,
 Mig bandt kun Kiærlighedens Glæde;
 Hvor ei min Elskte var tilstæde,
 Var Vaaren kold og Dagen Nat.
 Det gamle Sagn om Engle smaae
 Tgien mig sværmerisk oplued;
 Jeg drømte, jeg en Engel skued,
 Naar, Grumme, jeg Dit Ansyn saae.

Men Du har kold Din Ven forraadt!
 Den skionne Ild som varme skulde,
 Den blev et Spil kun for Din Kulde.
 Du har Naturen overtraadt.
 Min Barm er saaret, sønderslidt!
 Jeg vil ei tæres hen af Nøden;
 I fremmed Land jeg søger Døden.
 Camilla see — det Værk er Dit!

(Han gaaer).

Camilla

(vriber fortviolet sine Hænder).

D jeg har syndet! Jeg har miskiendt ham. Meer

end Beviis, - meer end tydelig Forklaring, har hans Blik, hans Følelse, hans dybe Sorg, talet og forsvaret sig for mit Hierte.

Philippa.

Saa lad mig hente ham tilbage! -

Camilla.

Nei, for Guds Skyld ikke! Hvormed kan jeg gjøre min Brøde god? Han tilgiver mig aldrig. Jeg har beskæmmet ham, givet ham til Priis for Hævn, Forfølgelse, Latter og Spot.

Philippa.

Stakkels Veninde! Sagde jeg det ikke nok?

Camilla.

Kun af Rærlighed til mig, søgte han at føre sin Dnkel bag Lyset.

Philippa.

Og af Rærlighed til ham, førte Du ogsaa Din bag Lyset. Rærlighed anklager og undskylder Eder begge. Du er forstyrret; jeg maa tænke og handle for Dig. Hvordan vi faae den Knude løst, som Din Hestighed har knyttet, veed jeg endnu ikke. Men — I elske hinanden — det er

Hovedsagen. Et Djebliks Ubetænkksomhed, et overilet Skridt skal hverken skille Dig ved Dit gode Navn, eller Din Lykke. Jeg vil gaae til den gamle Greenaa. Det er en klog, fornuftig Mand! Han vil bringe Sagen i Rigtighed.

Camilla.

Hvorledes? Du flyer til den, som Alfred søgte at undflye?

Philippa.

Uf hans Tale hørte jeg, at han er en godmodig gammel Mand. Vor Tillid vil forsoner ham, og han vil ikke gjøre sin Brodersøn ullykkelig.

Camilla.

Og om vi ogsaa forsonede ham — Alfred forsoner vi aldrig!

Camilla.

Aldrig han kan mig tilgive;
Stolt han sig føler, som Mand.
Løs han sig fra mig vil rive,
Gler til fremmede Land.

Philippa.

Elsker paa Flugten ham følger,

Spirer i Hjertet paa ny,
 Ugter ei Bierg eller Bølger.
 Hvo vil for Kiærlighed flye?

Camilla.

Snart skiller tusinde Mile
 Mig, fra mit Haab og mit Mod.

Philippa.

Fuglen saa langt ei vil ile,
 Den har en Traad om sin Fod.

Camilla.

Natten skal høre min Klage,
 Ensomhed dele mit Savn.

Philippa.

Kiærlighed vender tilbage
 Snart, i Forsoningens Favn!

(De gaae).

Tredie Handling.

Bærelse hos den gamle Greenaa. To Fremmede, en stor stærk
skaaren Mand, klædt som en Matros, og en lille tynd
Person i en graa Kiøle, tarvelig men reenlig, staae
hver i sit Vindue, vente og tie længe stille; endelig siger:

Den Første.

Han bliver farlig længe borte idag, den Procurator.

Den Anden.

Han har meget at løbe om, skal jeg sige os; han tager
paa Landet imorgen.

Den Første (forundret).

Hvad' Fanden er det? Seer jeg ret? Det er jo min
kiødelige Broder, Jeremias Preen.

Jeremias (kold og misfornøiet).

Morten Preen! Er det Dig? Er det muligt? Jeg troede, Du var druknet for længe siden.

Morten (med Lune).

Jeg skulde druknes, men fik Pardon, og reddede mig, i Skibbrudet, paa en Bælke.

Jeremias (sagte).

Det var nok en Galgebielke! (høit). Naa det er mig fiært. Hvordan befinder Du dig?

Morten.

I lang Tid har jeg neppe haft det, saa jeg kunde ligge tør. Men nu er jeg ovenpaa.

Jeremias.

Det er mig fiært!

Morten.

Jeg har saa meget, jeg kan drikke op i otte Dage. Mere forlanger jeg aldrig forud.

Jeremias.

Alting øder Du op i otte Dage? Du er endnu den Gamle, seer jeg.

M o r t e n.

Og jeg Du er endnu ikke bleven yngre, seer jeg.

J e r e m i a s.

Naar nu de otte Dage ere omme, hvad saa?

M o r t e n.

Saa kommer næste Uge! I den har jeg gode Udsigter.

J e r e m i a s.

Hvorledes det?

M o r t e n.

Det skal jeg fortælle Dig; saa have vi noget at bestille, til Procuratoren kommer. Hør hvad der er passeret mig, siden sidst. For vor salig Faders Efterladenskab udrustede vi en Kaper i Krigens Tid. Jeg vovede min Troie; Du sad hjemme, og klamredes med den gamle Huusholderske. Jeg gjorde Bytte, Hælvten fik Du. Jeg gik paa Comodie og spiste Gaafesteg, til alting var ødt; Du satte Dine Penge paa Ager, løb paa Børsen hver Dag, og spiste Vandgrød.

J e r e m i a s.

Vandgrød er en sund Mad. Men alt det behøver Du jo ikke at fortælle mig; det veed jeg.

M o r t e n.

Da jeg intet mere havde, og Du intet mere vilde laane mig —

J e r e m i a s.

Jeg gav Dig hundrede Rigsdaler, paa den Condition, at Du aldrig skulde incommodere mig oftere, og reise din Vej.

M o r t e n.

Giorde jeg ogsaa! Reiste til Batavia; — faldt i Vandet, — var nær slugt af en Krokodil, — kom op, — fik Colera morbus; — blev frisk; — fortiente Penge; — reiste hjem; — leed Skibbrud under Norge; — blev fastet op paa Bergens Kyst, vaad som en druknet Muus, fattig som en Kirkerotte.

J e r e m i a s.

Det var haarde Conditioner! —

M o r t e n.

Havde ikke noget at leve af; gik omkring mellem Biergene; spiste Vandgrød med Bønderne af irrede Robberpotter. Det var ingen sund Måd.

Jeremias.

Nei, den maa koges i Jydepotter!

Morten.

Gik paa Bjørnejagt! — lærte at kende en polsk Bjørnetrækker, herlig Karl! sandt Genie! — hjalp ham at fæmme to Bjørne og at faae dem til at dandse paa Bagbenene; — drog i Compagnie med ham giennem Sverrig, Finland og Lifland. — Kom i Klammerie med ham i en Kro; vi sloges; skiltes ad. — Beholdt den ene Bjørn, — traf i Rostock Entrepreneuren for en Bande Ubefatte; en vims Kiærling, der ikke bærer Band mod min Bjørnetrækker; — slog mig sammen med ham; og kommer nu til Kiøbenhavn, for, med den høie Dyrigheds Tilladelse, at oprette et Morfskabstheater, udenfor Østerport.

Jeremias.

Hvad for noget? Du vil opføre Bjørne- og Ubefattecomodier?

Morten.

Og Tragødier med. Bjørnen kan ligge mausetodt! — Men vore Balletter er det bedste, især Gullivers Reise til Lilliput. Bjørnen er Gulliver og Ubefatterne Lilliput-

terne. Det gaaer prægtigt, maa Du troe!

Jeremias.

Nei det er for galt! Det kan jeg ikke tilstede.

Morten.

Hvad smaasnakker Du? Er det Dig ikke tilpas?

Jeremias.

Nei paa ingen Maade. En agtet, stræbsom Borgermand, der har Sit paa det Tørre, og med Tiden kan gjøre sig Haab om en lille Rang, skulde have en Broder, der var Biørnetrækker og Ubekattecomödiant?

Morten.

Ja hvordan vil Du blive af med mig?

Jeremias.

Jeg vil kæbe Dig, til at forandre Dit Navn.

Morten.

Ja, hvad giver Du mig?

Jeremias.

Hundrede Daler.

Morten.

Top! Gaaer jeg hundrede Daler, saa lover jeg,

at jeg aldrig meer skal kiendes ved Dig, og forandre vort adelige Familienavn Preen, til Syl, Spandrem, eller hvad Dig lyster.

Jeremias.

Velan! Jeg giver Dig dem, paa den Condition.

Morten.

Bravo! Nu kan man dog see, at Du er min Broder, og mener mig det ærligt.

Jeremias.

Nei, for Pokker! det er just det, ingen maae see.

Morten.

Der seer det jo heller ingen, uden vi.

Jeremias

(omfavner og kysser ham mekanisk).

Nu saa takker jeg da hierteligt, for alt hidtil bevist Slægtskab og Broderskab, som hermed ophører og ikke behøves meer. Pengene kan Du lade hente, naar Du reiser fra Byen. Fra nu af maae vi ogsaa sige De til hinanden.

Morten.

Som De behager!

Jeremias.

Hvad maa man herefter have den Gæde at kalde Dem?

Morten.

Mit Navn er Syl, til Tieneste.

Jeremias (bukker).

Erbødigt Tiener, Herr Syl!

Morten (ligesaa).

Skyldigste Ditto, Herr Preen. Ak, hvorfor leve vore salig Forældre dog ikke endnu? De sloges selv tit, men elskede hinanden dog ret af Hjertet. En saa inderlig Afsked mellem deres Børn, vilde have tvunget dem Bandet af Dinene.

(De bukke for hinanden. Morten skraber ud tilbage med Bænet, i det han vender sin Broder Ryggen. De gaar hver hen i sin Krog igien).

Tørgen og Alfred Greenaa komme, fulgt af en Sværmer Mennesker.

Chor.

Ak, Herr Greenaa, vel De kommer,

Vi har længe paa Dem bilet.

Sag vil stædes for en Dommer!

Sørgen.

Nu begynder Litaniet.

Alle (i Munden paa hinanden).

Her er talende Beviser! —

Nu jeg ikke længer venter! —

Skal jeg taale hans Gottiser? —

Han betaler mig ei Renter! —

Jeg er meget Dem forbunden,

Hvis De kan mig Ret forskaffe. —

Han har slaaet mig paa Munden,

Bør nu Loven ei ham straffe? —

Jeg min Sag kan aldrig tabe! —

Mener De at jeg kan vinde?

Tænker han, jeg er hans Ube? —

Chor.

Jeg vil hævnnes paa min Fiende!

Sørgen.

Mine Damer, mine Herrer,

De idag mig maa undskyldte!

Tutti.

Det Processen kun forværrer,
Hvis den lægges paa en Hylde.

Sorgen.

Ganske sikkert jeg imorgen
Høre vil, hvad hver kan sige.

Chor.

Åh, hvis selv Dem trykte Sorgen!

En Pige.

Hielp mig dog, jeg arme Pige!
Jeg Elendigste paa Kloden,
Slig en Tort vil han mig vise?

En Kærling.

Hun har traadt min Kat paa Foden,
Og det var kun af Malice.

Jeremias Preen.

Han opfylder ei Contracten!

En Kone.

Han mig banker efter Takten.

En Mand.

Skil mig ved den Grippenille!

Morten Preen.

Troer De, jeg faaer Lov at spille?

Tørgen.

Mine Damer, mine Herrer,
De idag mig maae undskyldde.

Chor.

Det Processen kun forværrer,
Hvis den lægges paa en Hylde.

Tørgen (stamper utaalmodig).

Gjør mig vred ei i Parykken!
Troer I, jeg er Eders Slave?

Manden.

Bredes han, saa vendes Lykken.
Lad idag da Fred ham have.

Tørgen.

Til imorgen!

Chor.

Til imorgen

Vil vi alle glemme Sorgen.
Naar imorgen ventes vi?

Jørgen.

Saa imellem Mi og Ti.

Chor.

Swigt os ei med Haabets Anker!

Jørgen.

Ei paa een Dag bygtes Rom.

Chor.

Godt Salarium der vanker,

Hvis der vanker gunstig Dom!

(De gaae).

Alfred.

Stakkels Onkel! De stimle jo omkring Dig, som Spurve om Kirsebær, som Makrel om en Mand, der falder i Vandet, for at fortære ham levende. Hvor jeg beklager Dem! Hvor jeg hader en Beskæftigelse, der sætter et ærligt Hierte daglig i den ubehageligste Forbindelse med den finere og grovere Pøbel.

Jørgen.

De fleste af disse Narre sender jeg til Forligelsescommissionen; adskillige forliger jeg selv strax, ved at tale dem tilrette. En Advocat maa ikke gjøre sig kostbar, maa høre

alle, som ville betro sig til ham; derved vinder han i Popularitet. Desuden have mine Commissioner ogsaa i en Række af Aar indbragt mig en artig Skilling, og, som jeg haaber, til alle Parter's Fornøielse.

Alfred.

Nei, jeg vil ikke længer være Klammeriets Haandlanger. Menneskene lade sig ikke tale tilrette, man maae tvinge dem.

Jørgen.

Det var at tage sig selv tilrette, min Søn. Glem ikke Lovens første Bogs første, tredie.

Alfred.

Jeg siger Dem, jeg vil ikke leve meer af Andres Jammer.

Jørgen.

Hvordan Fanden vil Du da leve? Lever ikke bestandig den Ene af den Andens Jammer? Hvad gavnede Doctoren, hvis der ingen Syge vare? Præsten, hvis der ingen Syndere vare? Philosophen hvis der ingen Døsmere vare, og Soldaten hvis der ingen Ujoner vare?

Alfred.

Jeg vil ikke være en flau Balsom paa Saaret; jeg vil sveitses ind i Staalet paa det Sværd, som afhugger Skaden. Min Beslutning staaer fast; jeg gaaer til Mo-
rea, jeg strider for Grækerne.

Jørgen.

Du gjør Fanden heller. Jeg haaber dog ikke, den løgn-
agtige Mamsels Uforsammenhed har gjort Dig til en Gicæ
og til en Fusentast. Jeg tænker den har aabnet Dine Dine,
lært Dig hvad Kiærlighed er, og at være fornuftig.

Alfred.

Nei, aldrig skal jeg bande Kiærligheden! Hvad kan
den uskyldige Amor for, at jeg tog et Blus i Mosen for
hans Sakkel? Jeg siger endnu: Kun Kiærlighed gjør ædel.
Det vare Mænd som aldrig elskede, der bleve Jordens Skræk
og Plageaander. Hvorfor kiender Urgierrigheden ingen Grænd-
ser? Hvi gjør Egenntten intet Dffer? Hvi leder Fana-
tismen til Grumhed og Forsølgelse? Hvi svækker Bellysten
Kraft og Vre? Fordi Egoisten kun elsker sig selv! Fordi
Sværmere, uden en skion Gienstand, kun griber efter et
tomt Begreb! Fordi den grovere Sands ingen Skrænker

fiender, naar den savner Julelsens advarende Engel. — Nei Kierlighed! du knuser mit Hierte, men jeg skal aldrig forbande dig. Jeg gaaer til Grækenland! til det Land, som først lærte Europa at tænke og føle; og det Hierte, som en grusom Pige forskiød, offerer jeg nu hele Menneskeheden.

(Han gaaer ind i Siderærelset).

Jørgen.

Det er Alvor, mærker jeg. Hvad i al Verden skal jeg nu gøre med ham? Jeg lod være at give mig, for ikke at have Sorg af mine Børn, og nu kommer den ligesuldt. Thi jeg elsker den Dreng, som min kiødelige Søn, og det skierer mig i mit Hierte, at han har tabt sin til Datum gode sunde Forstand, og er bleven en Nar, ligesom alle de andre.

En Tjener (kommer).

Herre! Her er en Dame udenfor, som paastaar, at hun endelig strax maa tale med Dem, skjøndt jeg sagde hende, at De ingen Tid havde.

Jørgen.

En Dame? Er hun ung og smuk?

T i e n e r e n.

Smuk? Det har jeg ikke seet efter. Det pleier Herren jo ikke at bryde sig om. Skal jeg gaae ud og see paa hende, hvordan hun seer ud?

T ø r g e n.

Dødsmer! Lad hende komme ind. (Tjeneren gaaer). Det er ganske vist denne Frøken Greenaa, der har beskæmmet min Brodersøn i Morges, og nu kommer for at undskyldte sig. Men lad hende komme! Hun skal finde Mand for sig!

Philippa (træder frygtsom ind).

Tjenerinde, min Herre!

T ø r g e n (affides).

Ja vist er det hende. Smuk er hun, og forlegen og ængstelig er hun ogsaa. Vi kun, Mamsel!

Philippa.

Min Herre! Jeg kommer til Dem, i et for mig høist ubehageligt Grinde; men Pligt og Benskab byder mig det.

T ø r g e n.

Maa jeg tage mig den Frihed, at spørge Frøkenen: var det ikke hende, som spadserede i Morges i Kongens

Hauge, med en anden Dame, da jeg gif derigiennem med min Brodersøn?

Philippa.

Jo, min Herre!

Jørgen.

Sy, De maae skamme Dem i Deres Hierte! Og De vover at komme for skikkelige Folks Dine, efter saadan en Streg? Veed De vel, at den der fornærmer min Brodersøn, fornærmer ogsaa mig?

Philippa.

Min Herre, jeg har ikke isinde at fornærme Dem.

Jørgen.

Nei, men det er allerede skeet, paa den eclatanteste Maade. Og til hvad Ende? Har De ikke prostitueret Dem selv meest derved? Hvis De ogsaa ikke elskede min Brodersøn —

Philippa.

Min Herre, De tager feil.

Jørgen.

Hvad for noget? Elsker De ham da?

Philippa.

Jeg? Nei! Men —

Jørgen.

Lad mig tale ud, og fald ikke gamle Folk i Talen! Hvis De ogsaa ikke elskede ham, siger jeg, skulde De derfor give ham til Priis for Andres Spot, og gjøre Deres egen Familie latterlig?

Philippa.

Min Herre! Jeg er ikke den Dame, De holder mig for, jeg er hendes Veninde.

Jørgen.

Er det ikke Dem? Ja det er en anden Sag! Saa beder jeg Dem at mortificere mine Udtryk. Jeg erklærer dem døde og magtesløse; de skal ikke komme Deres gode Navn og Rygte til Forkleinselse i nogen Maade!

Philippa.

Alt forladt, min Herre!

Jørgen.

Men saa raader jeg Dem ogsaa, jo før jo heller, at bryde Benskabet med et Fruentimmer, som ikke fortjener det.

Philippa.

De tager atter feil, min Herre! Frøken Camilla Blumau har et ædelt Hierte, en fortræffelig Karakter; men hun er sværmerisk, og Rærligheden forledte hende til en uoverlagt Handling.

Tørgen.

Kunde hun ikke, ad Helvede til, sværme for sin Siæleskat, uden at besticæmme skikkelige Folks Børn? Hvad kunde min stakkels Brodersøn for, at hun elskede en Anden?

Philippa.

De tager atter feil, min Herre! Det skeete just, fordi hun elskede ham saa høit; fordi hun følte sig smertelig skuffet, ved at høre ham tale haanligt til Dem, om Rærlighed. Derfor vilde hun hævne sig! Hendes Hævn kan paa ingen Maade undskyldes; men hun bøder selv meest derfor.

Tørgen.

Hvad han sagde, var meget fornuftigt og solid tænkt! Gid han altid var blevet saaledes ved!

Philippa.

De tager atter feil, min Herre! Det var ikke hans Mening, han sagde det blot for at føre Dem bag Lyset.

Tørgen.

Hvorfor Diæblen spillede da Deres Veninde ham det Puds?

Philippa.

Fordi hun tog feil, min Herre! og troede, det var hans Alvor.

Tørgen.

Det var da en forbandet Hob Feiltagelser!

Alfred

(Går ind og kysker Philipppas Haand).

Har jeg hørt det? Jeg er elsket igjen?

Philippa.

Åh min Herre! Min Veninde er trøstesløs over at have fornærmet Dem. Hun hørte Deres Samtale i Morges med Deres Onkel. Deres Spøg krænkede hende. Hun troede, De havde et koldt Hierte, at De drev en forføngelig Leeg med samme Følelser.

Alfred (Aaer Hænderne sammen).

Gode Gud! Det var jo blot for at sætte min Onkel
en Børnæse paa.

Jørgen.

Og det vover Du at sige mig lige i Dinene, Knægt?

(Sang).

Alfred.

Kæreste Onkel!

Philippa.

Gode Fader!

Begge.

Ei De Deres Børn forlader,

Etaer	os	} bi med Raad og Daad,
dem		

Standser Kærlighedens Graad!

Jørgen.

Derfor veed jeg intet Raad. —

Du har beilet til den Anden;

Sige Nei gaaer nu ei an!

Var hun end saa styg som Fanden;

Drø et Drø, og Mand en Mand.
Du dit Ja har hende givet!

Alfred.

Heller strax jeg mister Livet!

Tørgen (betænker sig).

Dog — ifald Din Elskte sig
Selv paatager denne Svig,
Falder kun paa hende Skammen.

Alfred.

Heller springe strax i Dammen,
End beskæmmet hende see!

Alfred og Philippa.

Hun maa staae saa reen, som Sne!

Tørgen.

Reen som Sne og heed som Flammen!

Altting blander Amor sammen.

Alfred og Philippa.

Hun maa staae saa reen som Sne.

Tørgen.

Nei vil man kun bare see!

Alfred.

Gode Onkel!

Philippa.

Kære Fader!

Alfred og Philippa.

Ei De Deres Børn forlader,
Hielper os i denne Vee!

Tørgen (grundende).

Intet Raad jeg veed, desværre,
Haabet vifter hen i Vind.

Alfred og Philippa.

Intet Raad han veed desværre,
Ha, det ængster mig mit Sind!

Morten Preen

(stikker Hovedet ind ad Døren, og siger sagte).

Om Forladelse, min Herre,
At jeg gaaer saa lige ind! —

Tørgen (studer).

Seer jeg ret? Der kommer jo den Caricatur igien,
som var her igaar. Ha jeg faaer et Indfald! Lykkes det,
Alfred, saa er Din Kærestes Vre reddet, hendes Overilelse

bliver en Hemmelighed, og Du kan trække Dig tilbage uden
Ydmygelse.

Alfred

Og dertil bruger De denne *Deus ex machina*?
Fædre Onkel!

Tørgen (grublende).

Blumau glemmer ikke det lille Bon, han bragte med
fra Tydskland, og vilde vist rynke Næsen forbistret over
saadan en Svoger. Man maae bilde ham ind at der
flæber en levis nota maculæ ved vor Familie.

Alfred.

Men saa falde vi jo fra Scylla i Charybdis.

Tørgen.

Gaa ind med Frøkenen i det andet Værelse! Jeg gi-
ver Jer Lov til at lure ved Døren; saa behøver jeg ikke at
fortælle Jer, hvad der er skeet.

(De gaae; Onkel Tørgen vinker Morten hid, som har holdt
sig meget ydmyg i Baggrunden).

Tørgen.

God Dag, min Ven! Jeg troer han var her igaar.
Hvad er det nu han hedder?

M o r t e n.

Jeg hedder Morten Syl, til Tieneste.

J ø r g e n.

Mig synes det var et andet Navn.

M o r t e n.

Nei, det er mit fiodelige Tilnavn. Jeg er døbt
saaledes.

J ø r g e n.

Man bliver jo ikke døbt med sit Tilnavn, veed jeg.

M o r t e n.

Ikke det? Ja det kan gierne være. Det maae mine
Faddere bedst vide. Jeg var en raa Unge, da det skeete.

J ø r g e n.

Dg nu kommer han?

M o r t e n.

For at spørge Dem, om De troer, jeg faaer Lov at
oprette mit Biørne- og Ubekattetheater, uden for een af
Byens Porte?

J ø r g e n.

Oprigtig, min Ven, jeg troer det vil have sine store

Bansfeligheder. Vi Danske ere endnu tilbage i Culturen, og holde ikke Skridt med de øvrige polerede Nationer. Tænk engang, vi have endnu hverken havt nogen Tyre-, Hane- eller Borekamp. Der komme ikke engang Heste her paa Theatret!

M o r t e n.

Det var Satan!

T ø r g e n.

Jeg raader ham derfor som en Ven — og mit Raad skal ikke koste ham en Skilling — jo før jo heller at pakke ind, med sit Personale, og reise hen til andre Lande, hvor de frie Kunster ere mere i Anseelse.

M o r t e n.

Ja mange Tak for det Raad! Men det er da heller ikke mange Penge værd.

T ø r g e n.

Hvis han derimod har Lyst til at fortjene 100 Daler saa kan det skee strax.

M o r t e n.

Hundrede Daler? Ja dem siger jeg ikke Nei til.

Jørgen.

Vi have en lille Spøg for i vor Familie, som ikke videre kan interessere ham. Alt hvad han har at gøre, er paa Dieblikket at begive sig hen til Justitsraad Blumau. (giver ham et Kort). der har han hans Adresse! og giver sig ud for en Broder, af min egen Brodersøn Alfred Greenaa. Der er ogsaa hans Adresse! Siig kun reent ud, at han har hørt, hans Broder er bleven forlovet med Justitsraadens Datter, og at det glæder ham usigeligt!

Morten.

Men faaer jeg ikke en Ulykke, naar han hører, det er Logn?

Jørgen.

Uf hvem? Det var jo netop af min Brodersøn og mig, han skulde have Ulykken, hvis han fik nogen. Han lyver jo ikke Justitsraaden paa, men os.

Morten.

Det er sku ogsaa sandt!

Jørgen.

Dog giver jeg ham kun Pengene paa det Vilkaar, at han strax reiser bort, og udspreder det Rygte, at han har

spillet os dette Puds af Hævn, fordi jeg ikke vilde hielpe ham til at etablere sit Ubekattetheater.

M o r t e n.

Meget vel! (saagte). Saa faaer jeg ogsaa de hundrede Daler af min Broder.

J ø r g e n.

Han kan give sig ud for en forulykket Lem af Familien, som vi ikke ville kiendes ved, men som nu glæder sig, ved at komme i fornemt Svogerskab. Har han nogensinde været kagstrøget?

M o r t e n.

Nei, Gud bevares.

J ø r g e n.

Det er Skade! det vilde gjøre bedre Effect. Men det er imidlertid godt, som det er. Han kan ogsaa gierne bagtale min Brodersøn lidt.

M o r t e n.

So, det skal jeg nok!

J ø r g e n.

Nu saa gaar paa Djeblikket derhen! Der er ingen Tid at spille.

Morten (affides).

Det er underligt nok! Min virkelige Broder giver mig Penge for at jeg ikke skal være hans Broder; og en Bildfremmed betaler mig ligesaameget, for tilløiet Broderskab. Nu hedder jeg altsaa ikke længer Morten Syl, men Morten Greenaa! (strækker sin Hat ud). Er der ikke flere Gode Folk jeg kan tjene med at være, eller ikke være i Broderskab med? Det er ikke dyrt; det koster kun hundrede Daler!

(Gaaer; Onkel Tørgen følger ham).

(Haven hos Camilla).

Philippa. Alfred.

Philippa.

De veed nu alting, min Herre! og er ikke længer vred paa den stakkels Camilla?

Alfred

Gud, hvor kunde jeg være vred, naar jeg hører, at hendes hele Harm blot kom af Rivalitet til mig?

Philippa.

Det er en fortræffelig Pige; men altfor heftig, alt for romantisk.

Alfred.

Denne sidste Feil elsker jeg, som en Dyd. Hun er poetisk! Hverdagslivet kieder hende. Hun vil gierne udsmykke det med Skønhedens og Følelsens Blomster. Er det en Feil?

Philippa.

Nu vel! Jeg seer, de ere skabte for hinanden; og jeg er vis paa, at naar hun først ret kiender Dem, vil hun aldrig mere blive alvorlig vred paa Dem. En lille Kurre paa Traaden kan der vel undertiden komme, imellem hende og selv hendes bedste Venner; men jeg er vis paa, at ingen ønskede at see hende mindre ømsindtig, paa hendes Hengivenheds Bekostning.

Alfred.

De henrykker mig, med hvad De siger!

Philippa.

Saa lad os nu tænke paa Forsoningsscenen. Den maa ikke være ganske triviell og hverdags. Jeg har en Idee,

som De maae hielppe mig med at udføre. Det er da ingen Sag for Dem at spille denne Scene, thi De skal kun være Statist.

Alfred.

Det er en meget underordnet Rolle i en Rivalitets-scene for en Elsker.

Philippa.

Nei, De er dog Hovedpersonen. Seer De det gamle Steenbilled bag Jasminbusken der?

Alfred.

Ja, hvad er det? En Mand i en Kappe, som udstrækker sin Haand.

Philippa.

Man siger, det forestiller en sørgende Munk. Paa hans Pegefinger er der udhugget en Signetring. De har ogsaa een paa Deres.

Alfred.

Hvad er Deres Hensigt?

Philippa.

Man siger, her har i gamle Dage staaet et Kloster paa denne Grund. Hvorvidt det er sandt, kan jeg ikke hi-

storisk bevise. Kun en gammel Vise og dette overblevne Billed stadfæster Sagnet. Og — kort og godt — De maa løse Munken af, som næsten sfiules af Busten, stille Dem hen i Krogen, og udstrække Fingeren med Ringen.

Alfred.

Hvordan? For at blive en lykkelig Egtemand, maa jeg først være Munk?

Philippa.

Ja, det er her en Gienvei til Brudeskammelen.

Alfred.

Velan! - Jeg adlyder blindt!

Philippa.

Det var Ret! Rærligheden bør altid være blind; og Tingen opklarer sig selv strax. De behøver kun at sfiule Dem bag Steenbilledet og staae ganske rolig og stille.

Alfred.

Stille skal jeg staae; men rolig kan jeg ikke være.

Philippa.

Jeg løser Dem snart fra Deres Klosterløfte. Gaae bag Busten! Der kommer Camilla.

(Han Piuler sig).

Camilla

(kommer i dybe Tanker).

Her stod fordum et Kloster! — Denne lille Hauge var en Klosterhauge. Man skulde dog ikke aldeles have ophævet Klosterne! End gives der ullykkelige Siæle, der trænge til et saadant Tilflugtsted; som feilede, som Verden har forskudt, hvem Glædens Sol ikke længer sender sin Straale. De stakkels Duer have det dog godt i slikt et Dueslag, hvor Helligaanden selv svævede over Taget, som en Due.

Philippa.

Camilla! har Du den gamle Ræmpevisе hos Dig, om Munken, derhenne?

Camilla.

Jeg har ikke lagt den fra mig.

(hun tager et Papiir frem).

Philippa.

D skal vi ikke læse den engang endnu? Den morer mig saameget.

Camilla.

Jeg læser den gierne saa tit Du vil.

(Efter en Indledning af Musikken læser Camilla Rømpedisen,
der ledsages af Toner, mellem Versene).

Herr Sivard og Ridder Herr Esbern
De yppede dennem en Riv,
Alt over hin stolte Rosenvand,
Hun var saa ven en Viv.

Dg haver med List Ederis yngste Søn
Alt fæstet min klare Lillie,
Det sværger jeg ved den øverste Gud,
Da skedte det mod min Billie.

Herr Danved lader sig Klæder skære,
Hannem lyster til Torsal at gange.
Hiemme sad liden Rosenvand,
Hun blegnede som en Fange.

Inde sad liden Rosenvand,
Hun furrede som en Due;
For hende bade, med Taarer paa Kind,
De Tærner i Fruerstue.

Herr Danved vinder rigeligt Bytte,
 Siemiler ad salten Hav;
 Han fandt ei længer skøn Rosenvand,
 I Kirken stod hendes Grav.

Herr Danved sig i Kloster mon give,
 Vel hos de Brødre graae.
 Hver Morgen og hver Aftenstund
 Paa hendes Ring han saae.

Inde sad stolten Herr Danved
 Og stirred, naar Sangene lode;
 For hannem bade de Munke graae,
 Han sørged sig selv til døde.

End stander ved Muren i Urtegaard
 Herr Danved, skaaren af Steen,
 Med Ringen paa sin hvide Haand,
 Den læger for Elskovs Meen.

Hver en Tomfru saa forrigfuld,
 Hvis Ringen hun rører der, —
 Hun vorder atter en lykkelig Brud,
 Gienvinder sin Hjertenskiær!

Philipa.

Det er dog forunderligt! Der er Noget i slige gamle Folkesagn. Man skal ikke forkaste det altsammen. Hvem veed, om det endnu ikke kunde hjælpe, at røre ved Ringen paa dette Steenbilledes Pegefinger!

Camilla.

Du spørger altid! Ja sandelig er der Noget i slige Viser. Det der rører os i Dem er ingen taabelig Dvertro; det er en dyb Tanke, en skien menneskelig Følelse, indklædt i Billedet. Om aldrig Ulykken er nyttig til andet, saa nytter den dog ved sit Exempel, til at forsoner andre, til at smelte de kolde stolte Hierter — ak, ofte for silde!

Philipa.

Ja, det er nu en philosophisk Forklaring; men den tilfredsstiller mig ikke. Jeg vil, at det skal tages lige efter Bogstaven. Der staaer i Visen, at hver ulukkelig Brud,

som rører ved den Ring, Munken har paa Fingeren, vinder
sin Beiler igien! I slige Ting har jeg en Kulsviettro.

Camilla.

Hvor kan Du dog nu spøge?

Philippa.

Jeg forkaster ikke ganske Sympathie. Probeer en-
gang! Lad Dig stryge af den døde Munks Pegesfinger!
Jeg vædder, det hjælper.

Camilla.

Det er da en besynderlig Munterhed! Du har for
megen Forstand og for godt et Hierte til at ville krænke mig
med et utidigt Spøg, i min Ulykke. Hvad skal jeg troe?

Philippa.

Luf Dine Dine, og lad mig føre Dig baglænds hen
til Munken.

Camilla.

Nu da? (hun luffer Dinene).

Philippa

(fører hende hen til Alfred, og lægger hendes Finger paa hans Signetring).

Føler Du ikke noget?

Camilla.

En Ring!

Philippa.

Bend Dig om og slyk i hans Arme! Jeg har her intet mere at gjøre. Jeg er nu en overflødig Person!

(Hun gaaer. De Elskende omfavne hinanden).

Camilla.

Edle! kan Du mig tilgive?

Alfred.

Hulde! kan Du mig tilgive?

Camilla.

At jeg bød mit Hierte Trods?

Alfred.

At jeg bød mit Hierte Trods?

Begge.

Riærligheden sønderrive

Regningen imellem os!

Alfred.

Jeg har intet Dig at laste!

Camilla.

Intet Dig at forekaste!

Begge.

Skylden falder kun paa mig!

Alfred.

Burde jeg med Trostak spøge?

Camilla.

Burde Hævn jeg forsøge?

Begge.

Som til Døden elsker Dig! —

Vole Ven }
 Hulde Mø } Du mig tilgive,

At jeg bød mit Hierte Trods.

Riærligheden sønderrive

Regningen imellem os!

(De gaae).

(Bærelse hos Blumaus).

Eline (alene).

Jeg er i den ubehageligste Forfatning, og veed egentlig slet ikke hvorledes det hænger sammen. Han forelsker sig i mig, paa en Promenade, kan neppe tale, for Rærlighed, beder om Tilladelse til at gjøre mit nærmere Bekendtskab, bliver vel modtaget; — og saa faaer han Næseblod, og løber sin Wei! Men det er jo muligt at hans Blod virkelig er kommen i saadan Bevægelse. — Ak, den Arme! Det var dog tungt, hvis han havde faaet en Blodstyrtning for min Skyld. Men jeg er mere bange for, at det var et Gift, for at slippe fra mig igien. Gartnerensvenden elsker langt oprigtigere. Det er virkelig et pænt Menneske. Men det vilde Papa gjøre forfærdelige Ophævelser over. Jeg er i meget slet Humør og vil synge den Aria af den forladte Dido, som jeg i denne Tid over mig i. Den er componeret i aller-næste Smag. Det værste er, at der er flyttet en Kobbersmed ind ligeover for, der ofte gjør saadan en Stoi, at man ikke kan høre sine egne Ord. Men jeg maa dog probere. (Medens hun synger hamrer Kobbersmedden, alt imellem, af alle Kræfter nede i Gaden, paa en stor Brændeviinsfiandel).

Io d'amore, oh dio! mi moro,
 E mi nièga il mio tiranno
 Anche il misero ristoro,
 Di lagnarmi, e poi morir.

Che costova a quel crudele
 L'ascoltar le mie querele,
 E donare a tanto affanno
 Qualche tenero sospir?

Det er besynderligt! Han har banket i eet Bæk, og
 det har ikke skadet Musiken i mindste Maade. Ivertimod
 har det givet mit Foredrag en Kraft, som jeg troer hverken
 den store Tromme, eller Slaget af Bækkener havde været istand
 til! Tilforladelig, i alle gode Orchestre burde herefter angaa-
 geres en Kobbersmed.

(Gaaer).

Gartneren

(kommer med en Kurv fuld af Blomster).

Her er ingen! Jeg maa tale med Frøkenen selv!
 Maaskee gier jeg endnu min Lykke. Jeg mærkede nok imor-

ges, at hun godt kunde lide mig, mens vi vare alene, men hun skammede sig, da der kom nogen. Hun behøver saamen ikke at skamme sig for mig; jeg er af ligesaa god Familie som hun. Men jeg maa see at insinere mig hos hende. Mestersvenden har raadet mig, at tale i Blomstersproget, som det nu er Brug i alle høiere Dramer. Det vil falde mig lidt vanskeligt i Begyndelsen, men jeg tænker nok, jeg kommer ud af det.

Eline (kommer tilbage).

God Dag, min Gode! Det var Ret! Bringer De mig Blomsterne?

Gartneren.

Adskillige Sieløse, naadige Frøken! En usynlig deriblandt — mit eget Hjertes Følelse, — skjuler sig under Løvet. Den ligner denne Erica! Vel hører dens Slægt kun til det almindelige Lyng; men i Riegligheds Drivhuus bliver det en skøn Blomst. Man siger: den er fra det gode Haabs Forbjerg. Hvor lykkelig vilde jeg være, hvis det var sandt!

Eline.

Jeg takker Dem! Ei hvad vilde Camilla sige, til alle disse moderne nysopfundne Blomster? De kiender dog min Cousine Camilla?

Gartneren

(viser hende en Blomst).

Camellia, Frøken, er en Buskart fra Japan; en Modeplante, som cultiveres meest i England.

Eline.

De er satirisk, Gartner!

Gartneren (rækker hende Kurven).

Forsmaae nu ikke, naadige Frøken —

Eline.

Hvad skal jeg ikke forsmaae?

Gartneren.

Blomsterne ere tause! Min Beskedenhed er en Acacia, der ikke maae forverles med vore Pseudo-Acacier. Den indfolder sine Blade som en Mimosa pudica, ved mindste Berøring! Og dog yder dens Trostak en Gummi, der ikke viger den arabiske.

Eline.

Maaskee det er Gummi elasticum, som man kan viffe ud med?

Gartneren.

Frygt ikke, naadigē Frøken, i mit Hierte at finde Stapeliernes bladløse Slægt, hvis frække Duff ligner en Wedderkop, og hvis affkøelige Duft kun hidlokker Frækhedens Spyflue.

Eline.

Jeg tvivler ikke om Deres gode Hierte, og ønsker Dem al Glæde!

Gartneren.

Åh, Frøken! min Glæde er en bladløs Cactus, hvis Purpurblomst i Solskin Diet neppe taaler at skue, og som dog maaskee kun blomstrer, fra Sol gaaer op, til den gaaer ned!

Eline (sagte).

Han taler godt for sig. (høit). De lader til at være et Menneske af Opdragelse, min Gode! Hvorledes har De havt det Uheld, at blive Gartnersvend?

Gartneren.

Det Uheld har jeg ikke haft endnu, naadige Frøken, men faaer det først til Mikkelsdag. Jeg staaer endnu i Lære! Mange holde det ellers for en Lykke, at jeg, som et fattigt Barn, kom den Wei. Min Moder beskæftigede sig selv med Floras og Pomonas Gaver. Rigtignok var det ikke siunget for hendes Bugge, at hun skulde gaae med Kurven paa Armen! Hendes Moder, en tydsk Lieutenantsfrue, mistede i Syvaarskrigen alt hvad hun eiede, og maatte flygte til Danmark, hvor Nøden tvang hende til, som Emigrantinde, at gjøre botaniske Excursioner til Frederiksberg og Amager.

Eline.

De er altsaa af Adel?

Gartneren.

Denne Lobelia hører ikke til en større Slægt; og vi kunne, som den, i vor Æt opvise mangen Splendens og Fulgens. Dens mørkrøde Blomst er ikke rødere, end det Purpur, der flød i mine Forfædres Aarer.

Eline.

Er det muligt?

Gartnere n.

Bort egentlige Navn er von Wassertschreck; men jeg maatte aflægge det, fordi de plebeiske Gartnerdrenge kaldte mig Wandschreck, og styrtede mig ud i Basinet med Springvandet.

Eline (leer).

Der hvor Drengen sidder og trækker Halsen af Gaasen?

Gartnere n.

Om Forladelse, naadige Frøken! Det er Amor, som rider en Svane. Det betyder Kiærlighed og svanehvid Uskyld, som Livsens Band evig bestænker.

Eline (sagte).

Han taler guddommeligt! (høit). Hvordan? De er en von Wassertschreck? Det er jo en ældgammel Familie, som min Fader meget godt kiender.

Gartnere n.

Er det muligt? Man kiender den?

Eline (sagte).

Advocaten er egentlig kun en Bonde fra Greenaa. Hvi betænker jeg mig? Jeg har Penge nok for os begge. Bon

Wasserschreck aflægger sit Incognito og fremtræder som Cavaleer. (høit). Kan De bevise Deres Udel?

Gartneren.

Naar forlanges! Med alle Documenter!

Eline.

Saa fat Mod, unge Mand! Og lad ikke Haabet fare.

Gartneren.

Hvorledes fatter jeg min Lykke?

Hvor kommer denne Glæde fra?

Er den ei en Orchidea,

Hvis Parasiter Træet smykke?

O Elske, denne høie Naade,

Udspringer fra din Godheds Bæld!

Et Epidendron er mit Held;

Der hænger i saa fine Traade,

At den seer ud, med samt sin Duft,

Som om den bares kun af Luft!

Eline.

Min Fader kommer! Gaae et Djeblik ind i næste Bærelse, fixere Ben! Alting kan blive godt endnu.

Gartneren (sagte).

Det gif jo meget godt! Der seer man, Blomster-
lignelser have deres Nytte.

(Hun følger ham ind og kommer tilbage).

Blumau kommer med Morten Preen.

Bluman.

Jo her høre vi artige Løier,
Som en Brud vist særdeles fornøier.
Denne Sømand, som Boverne pløier —

Morten (falder ham i Ordet).
Om Forladelse, det jeg begav!
Nu som Rotte paa Landet jeg roder.

Blumau.

Denne Karl er Din Kærestes Broder!

Morten.

I det mindste vi Fader og Moder
Har tilfældes fra Fødselen af.

Eline.

Han dog vil ei sin Broder fornægte?

M o r t e n.

Der i Verden er nedrige Anægte!
 Er, som han, jeg vel ikke saa ægte?
 Han kun tænker paa Binding og Roes.
 Han var skindhellig, slog sig til Bogen,
 Sad og muled og dovned i Krogen;
 Mens jeg slagred ad Bølgen, som Maagen.
 Er det en Skam vel at være Matros?

Seer I, Ilden, den ulmed i Afsken!
 Procuratoren leer under Masken;
 Men Røksmaten, — han slaaer sig til Glasken!
 Og det Morten har giort allenstund.
 Naar nu hiem jeg imellem er kommen,
 Med en Ruus, uden Skilling i Lommen,
 Gamle Tørgen da strax fælder Dommen:
 "Pak paa Porten igien Dig Din Hund!"

Blumau, Eline og Morten.

Hvilket Svogerskab! "Pak Dig Din Hund!"

M o r t e n.

For mig altsaa lidt at lempe
 Efter Deres Fornemhed,
 Sogte jeg min Lyst at dæmpe,
 Lagde Sømandskabet ned;
 Undgif Havets kolde Dunster;
 Glaskens Dunst kun stod mig bi;
 Lagde smukt mig efter Kunster,
 Der er syv, og de er' frie.
 Skuespillet alle skatte,
 Baade vorne Folk og Børn:
 Jeg har sexten Abekatte,
 Og en deilig pelsset Biørn;
 Dermed snart, i Byens Gader,
 Morten høster Laurbær. Tænk!
 Og min Broders Svigerfader
 Sidde skal paa første Bænk.

M o r t e n, E l i n e, B l u m a u.

Hele sexten Abekatte,
 Samt en Biørn! o hvilke Skatte!

Hvilket Svogerſkab! Betænk!
Hvilken Rang: paa første Bænk!

En Tjener (kommer og melder).

Den gamle Advocat Greenaa, vilde gierne have den
Gre.

Morten (stiller sig forſkrækket an).

Død og Plage! Kommer han der? Det ſiger jeg
reent ud, jeg tør ikke være ham bekiendt. Jeg har faaet
Penge, for at antage et andet Navn; derfor hedder jeg
Morten Eyl. De maae ikke forraade mig, Herr Juſtits-
raad. Hvis De gjør det, gaaer jeg Død og Plage fra det
altsammen, og ſiger, det var kun ſagt i Spas, for at holde
Dem for Nar.

Blumau.

Vær kun rolig, min Ven! Jeg agter ikke at indlade
mig i Klammeri. Hver kan være god for ſig. Jeg takker
Gud, at jeg fik alting at vide tidſnok; og alle Parter vinde,
ved at Sagen døsſes ned. Men bliv dog tilſtede! Hans
Nærværelſe kunde behøves.

Jørgen Greenaa kommer. Eline gaaer.

Jørgen.

Urbødige Tiener, Herr Justitsraad! Jeg kommer som
Sendebud fra min Brodersøn. Han har beilet til Deres
Datter, og han gaaer ikke fra sit Ord.

Blumau.

Han forlod os saa pludselig.

Jørgen.

Næseblod! Sygdom er hver Mands Herre.

Blumau.

Jeg haaber, han har dog ikke forblødt sig?

Jørgen.

Nei, Gud skee Lov, det gik snart over, da han kom
ud i fri Luft, og fik lidt Udløse.

Blumau.

Den kunde han faaet her.

Jørgen.

Mig synes Justitsraaden er ikke i godt Humør! De
svarer mig saa kort. Jeg har intet Næseblod, og trænger
ikke til Udløse.

Blumau.

De kommer som Ambassadeur fra Deres Brodersen, forestiller altsaa hans Person og maae tillade mig, at jeg taler til Dem i samme Tone, som jeg vilde tale til ham selv.

Jørgen.

Hvad har De imod min Brodersen? Er han Dem ikke længer tilpas?

Blumau.

Ikke saa ganske!

Jørgen.

Maa jeg spørge om Årsagen?

Blumau.

For det første frygter jeg for, at dette pludselige Anfald af Ildebefindende i min Steddatters Nærværelse, kunde komme oftere, og være hende til stor Uleilighed. For det andet har jeg giort en Opdagelse, som ikke huer mig.

Jørgen.

De forsmaaer altsaa vort Svogerskab?

Blumau.

Svogerskabet kan undertiden gaae vel vidt. De kender min Familie, og veed vi ere af gammel trøst Adel. Jeg

vilde aldeles ikke betænke mig paa, i Danmark at forbinde mig med en agtværdig Embedsmand af borgerlig Fødsel; thi her gaaer jo alting efter Embede; og skøndt Advocatstanden egentlig intet Embede er, er den dog meget hæderlig og meget indbringende. Men, med Tilladelse, kiender De det Menneske der?

Jørgen.

Nei, jeg har ikke den Gre. Dog jo — mig synes, jeg saae ham igaar et Djeblik.

Morten.

Det var ogsaa førstegang i dette Liv.

Blumau (med et spodst Emil).

Forlad mig, Herr Advocat! De to Herrer have nok kiendt hinanden førend igaar!

Jørgen.

Jeg forstaaer Dem ikke.

Morten.

Det er mig en mørk Tale.

Blumau.

Maaskee en Gaade?

Alfred kommer med Camilla, Philippa
og Eline.

Alfred.

Som jeg vil løse! (peger paa Morten). Denne Mand
er hverken i Slægt med min Onkel eller med mig.

Blumau.

Hvordan Uforfammede? Han har vovet at lyve for
mig, og at beklippe en agtværdig Families Ære?

Jørgen.

Skænd ikke paa ham! Det er skeet efter vor egen Drø-
de; selvgjort er velgjort.

Blumau.

Hvorledes?

Jørgen.

Jeg er ikke vant til at forstille mig, og gidder ikke
længere spille Comødie med Dem. Det var et pia fraud,
et fromt Bedragerie af mig, for at redde min Brodersøn!
For at faae Deres Tænkemaade lagt for Dagen. De har
givet Alfred sit Ord tilbage, og faaer det ikke igien. De
har fastet Brag paa os, fordi vi vare i Familie med en Bør-

netrækker. Sæt, at vi virkelig havde været det? Kunde vi for det? Bare vi ikke lige gode for det? Hvordan Enes Familie er, det kan man ikke gøre for; men efter som man selv er, skal man agtes!

Blumau (til Alfred).

De har havt den Uforsammenhed, at komme og beile til min Steddatter, i et heelt Selskabs Nærværelse, og fa-ster nu Brag paa hende, og blamerer hende for Verden?

Alfred.

Hvorledes det er gaaet til med Frieriet, bliver en Hemmelighed; kun saameget skylder jeg at sige Dem: det var en Misforstaaelse! Jeg troede, Deres Datter var Frøken Camilla, hendes Cousine af samme Tilnavn, som jeg elsker, og som har skænket mig sit Hjerte.

Blumau.

Fornærmelse paa Fornærmelse! Burde De ikke erkyn- diget Dem noiere? Skikker det sig, for en Mand, at handle uoverlagt som et Barn? O Herr Greenaa! dette Træf gør saalidt Deres Forstand som Deres Hjerte Vre, og skal blive bekiendt for hele Verden, til Deres Skam!

Camilla.

Det er ikke hans Skam, men min! Skal nogen lide derfor, saa er det mig. Jeg bedrog ham, jeg forførte ham af en daarlig Brede, som ingen Grund havde, til at troe, at jeg var Eline.

Alfred.

To elskede Pige! Den havde meer end Grund nok!

Blumau.

Saa ere da nu Eline og Camilla dødelige Fiender!

Eline.

Nei tvertimod, de bedste Venner! Vi have aldrig holdt saameget af hinanden som nu.

Blumau.

Er det muligt? Og hun berøver Dig Din Brudgom!

Eline.

Hver tæ'r sin, saa tæ'r jeg min, staaer der i Bisen. (henter Gartneren). Tillad, kære Stedfader, at jeg her præsenterer Dem den unge Herr von Wasserschreck som min Brudgom. Ham skal ingen berøre mig. Herr Advocaten har lovet mig sin Bistand!

Alfred.

Det har jeg! Og Herr Justitsraaden vil intet have at indvende mod en ung Mand af Adel, der har lært en skøn og nyttig Kunst, og som ved at komme i Besiddelse af Formue, kan købe sig en Landeiendom og gøre sin Kone lykkelig. Froken Eline har lovet at betale Deres Gæld, som en Erstatning for hvad hendes Opdragelse har kostet Dem. Det vil være Dem en let Sag at flaae Dem rigeligt igienem herefter, naar De intet Huus gjør og ingen Gæld har. Og tillad mig nu, da der er sluttet Fred, til alle Varters Fornøjelse, af Hjertet at ønske Dem til Lykke, paa Deres Fødselsdag!

Blumau (sagte).

En Mand comme il faut maa see at trække sig ud af en mislig Affaire, med Grace og Værdighed. (høit). Velan, mine Venner! Jeg samtykker i Alt, og finder mig i at man har spillet Comødie med mig.

Tørgen.

Det er egentlig den lille skælmiske Gud Amor, som her har havt sit Spil! Og i de Processer han fører, maae selv de fineste Verdensmænd, de største Advocater, finde sig

i at lege Blindebuk, og at lade sig lede til Bedstemoders
eller Bedstefaders Dør!

Chor.

Saa slutter idag
Nu alle vi enige Freden.
Ei Anger og Nag
Forstyrre vort Rærligheds Eden!
Gud Amor den venlige Glut
Er atter fornøiet,
Ta'er Bindet af Diet,
Dg læger det Saar, han har skudt!

